SIDNEY HORLEY

VULTURUL NEGRU

VULTURUL NEGRU

COLECȚIA ROMANELOR Senzaționale

2

Colecția romanelor senzaționale
Nr. 2

SIDNEY HORLEY

Vulturul Negru

(Les aventures du faucon noir)

Traducere de
E. STEGER

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrate 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

VULTURUL NEGRU

de SIDNEY HORLEY

CAP. I.

GENTLEMANUL SPARGATOR

Sgomotul reincepu.

Cynthia, in obscuritate, nu distinse nimic în jurul ei Se așeză pe pat. Era sigură că în cameră se mai afla cineva Simțea aerul rece al nopții, care venea prin fereastră și atunci înțelese...

Probabil că era vreun hoț.

Aștepta, neindrăznind nici să se miște, nici să strige. Ce trebuie să facă o femeie când un spărgător pătrunde, în mijlocul nopții, la dvs.? Era prima ei experiență de acest gen

Ea nu așteptă prea mult. Cineva se mișcă în stânga patului ei și apoi o voce suavă și politicoasă, dar hotărîtă, îi spuse:

— Regret foarte mult că vă deranjez, lady Tremayne, dar sunt obligat s'o fac. V'aș fi foarte recunoscător dacă veți binevoi a-mi da cheia de la caseta dvs. de bijuterii.

Farmecul era rupt. Cynthia izbucni în râs, un râs nervos care era o destindere după tensiunea ultimelor minute. Căci în oricare altă circumstanță, faptul de a fi luată drept aceia Sybil Tremayne, a cărei purtare era o provocare flagrantă a bunelor moravuri și a moralei, mai curând ar fi contrariat-o decât ar fi făcut-o să râdă.

Își recăpătă deci siguranța.

— Sunt dezolată, domnule spărgător, dar mă tem că ați făcut o confuzie. Nu sunt lady Tremayne.

— Dumnezeule!, exclamă străinul pe un ton extrem de politicos. Nu prea mă înșel, dar vă cred pe cuvânt. Pot știi cu cine am onoarea să vorbesc?

Acest incident, alarmant la început, lua turnura unei aventuri extraordinare pentru tânăra fată.

— Numele meu este Cynthia Holgate, răspunse ea, și toate bijuteriile pe care le posed sunt închise într'o mică casetă la mine acasă, la Londra.

— Bună seara, miss Holgate, sau mai curând bună ziua. Ceeace vreau sa vă întreb vă va plictisi teribil şi chiar eu sunt foarte jenat. Poate veţi fi atât de bună să-mi indicaţi camera pe care o ocupa lady Tremayne?

— Sincer spus, nu ştiu. Tot ceeace ştiu, este că ea trebuia să locuiască în această cameră, dar, în ultimul moment, mi-a fost dată mie. Până azi după masă, nu ştiam dacă voiu putea veni să petrec week-endul aici.

In acest interval, ea reuşi să distingă silueta omului, care era în picioare lângă patul ei. Fata încercă să-i zărească obrazul, dar acesta era tot atât de întunecos ca şi restul personagiului. Ca şi toţi spărgătorii de clasă înaltă, care se respectă, el purta o mască.

— Cine sunteţi dvs?, întrebă ea.

Intrebarea fu primită cu un râs discret, tot atât de plăcut de ascultat ca şi vocea distinsă a aceluia care vorbea.

— Scumpă domnişoară, cine aş putea fi dacă nu Vulturul Negru?

Vulturul Negru! Era deci vorba de o răzbunare. Ce aventură! Să primeşti vizita celui mai celebru criminal al epocei, a proscrisului care dobândise un renume internaţional, în urma isprăvilor sale extraordinare.

Vulturul Negru!, banditul care uimise Scotland Yard-ul, în ultimii trei ani şi ale cărui isprăvi deveniseră legendare. Vulturul Negru, gentlemanul-spărgător, care unea farmecul unui Charles Wyndom cu abilitatea unui Arsene Lupin, eroul legendar ale cărui isprăvi de elită făcuseră să râdă întreaga Europă.

Şi ea fu sigură că era adevărat. Era sigură că nu-i vorba de o glumă proastă din partea vreunuia dintre invitaţii lui Sir Edmund Thursby.

Işi uitase complet frica si era perfect stăpână pe ea.

— Sunt foarte onorată, spuse ea.

— Eu deasemenea, sunt onorat de încrederea dvs. miss Holgate. Nu prea am timp de pierdut în profesiunea mea şi, vai, va trebui să plec.

Ea se auzi răspunzând fără ezitare:

— Desigur.

— Să nu mă considerați prea indiscret, dar dece vă găsiţi în această casă?

— Sunt invitată.

— O ştiu. Dar nu semănaţi bandei lui Edmund Thursby. Am onoare de a calomnia pe cineva, dar ar trebui să ştiţi ce reputaţie are.

Dacă ar fi cedat tentaţiei, Cynthia s'ar fi trântit pe pernă şi ar fi isbucnit în râs. Era într'adevăr prea comic acest spăr-

gător, acest liber-cugetător care poza în cenzor al moralei altora.

— Am fost în aceeaș clasă cu Joyce Thursby și de atunci am rămas mai mult sau mai puțin prietene. Dar mărturisesc că cea mai mare parte dintre oamenii de aici sunt mai curând...

— ... Străini pentru dvs. sugeră vizitatorul nocturn.

— Ei bine, da. Dar plec Luni dimineață.

Spărgătorului i se păru că vocea interlocutoarei sale se apropiase. Dar, poate, își aplecase el capul.

— Dacă aveam o altă meserie decât aceia de hoț, miss Holgate, v'aș fi cerut — și vă rog să mă credeți că aș fi făcut această cerere pe cât de umil și de curtenitor ar fi fost posibil — să-mi acordați marele privilegiu și marea onoare de a vă revedea. Dar îmi dau seama că există limite în toate, chiar în societatea noastră modernă. Scuzându-mă încă odată pentru incalificabila mea conduită, vă spun adio.

Extraordinară stare sufletească, dar Cynthia nu dorea ca el să plece. Vocea o fascina. Ansamblul circumstanțelor care înconjurase vizita lui și, totodată, dorința de a afla câte ceva asupra ciudatei personalități a faimosului spărgător o făcu să i se urce sângele în obraz, când își aminti aceasta, în zilele următoare.

— Desigur, înțeleg că timpul vă este prețios, spuse ea fără ironie, dar înainte de a pleca, aș vrea să vă pun una sau două întrebări. Aș vrea să știu — fata vorbea foarte repede — ceva asupra dvs. Sunt nespus de curioasă de a afla cum isbutiți totdeauna să scăpați din mâinile...

— Dece nu spuneți cuvântul, miss Holgate? Vreți să vorbiți despre poliție. Ei bine, este suficient să ai o inteligență mijlocie și să-ți poți controla nervii — acest factor este foarte important. Poate vă voiu părea prea lăudăros.

— Oh nu, un om care și-a respectat promisiunile făcute, nu este un lăudăros.

— Mulțumesc, miss Holgate. Și acum, dacă veți binevoi să mă scuzați, cred că ar fi mai bine să plec.

De undeva, din întuneric, o mână înmănușată i-o apucă pe a ei și i-o ținu. Mâna îi fu dusă până la niște buze care erau înconjurate de ceva plăcut — masca lui de mătase, reflectă ea mai târziu.

— Sunt dezolat că nu vă voiu mai revedea, miss Holgate... Adio!

Trecuseră cinci minute. Cinci minute cum nu mai trăise niciodată Cynthia, cinci minute în timpul cărora creierul ei fu asaltat de gândurile cele mai variate.

Ce om! Nu o amenințase, nu-i ceruse nimic. Avusese in-

credere în ea. Simțise că nu va chema și nici nu va suna după ajutor.

Păstrase tăcerea. Adevărul era că Cynthia dorea să-l vadă reușind în viitoarele lui isprăvi, chiar și în acelea care avea de obiectiv pe lady Tremayne. Din cele ce citise în ziare, Vulturul Negru nu prăda decât pe bogați și pe capitaliști, pentru a face acte de caritate în felul lui. Poate că erau trăncăneli de ale ziarelor, dar acum când îl întâlnise și îi vorbise, simțea că era adevărul.

Plecarea lui o întristă. Apoi o admise bucuroasă. Nu era un om ca ceilalți. Ii știa numele și restul depindea de el. Poate... Dar nu, asta nu se putea. Ii spuse, pe cât de limpede era posibil, că scurta lor cunoștință va lua sfârșit de îndată ce va părăsi camera.

Cynthia simțea că amintirea acestui om îi va fi dragă. Putea fi un hoț, chiar un criminal, dar dacă drumurile lor se vor mai încrucișa vreodată și ea i-ar putea fi de folos — ce idee fantastică! — n'ar fi ezitat o clipă.

Fata aprinse lumina, se dădu jos din pat, notă că intrusul închisese fereastra înainte de a părăsi camera și se duse până la ușă care era încuiată. Apoi se reîntoarse în patul ei așteptând, așteptând nu știu ce.

Dar clădirea cea mare, în mijlocul celor cincizeci de pogoane de pământ, păstra tăcerea unui mormânt.

A doua zi dimineața, Cynthia fu deșteptată de intrarea cameristei — o fată de la țară, care-i aducea ceaiul.

— Oh! Miss, spuse ea foarte excitată, punând tava pe noptieră. Astă noapte s'a întâmplat ceva teribil. Lady Tremayne a fost jefuită.

Cynthia se strădui să pară surprinsă.

— Ești sigură?

— Da, miss. Toată casa este în rumoare. Când Phyllis — una dintre cameriste, — a intrat în camera lady-ei Tremayne, acum zece minute, a găsit-o într'o stare îngrozitoare. Nu știu dacă ați remarcat frumosul ei colier de perle?

— Da, l-am remarcat.

— Ei bine, după cele ce mi le-a spus Phyllis, colierul are o valoare foarte mare. Și spărgătorul l-a scos de pe gâtul ei, fără ca ea să fi simțit. Parcă ar fi ca la cinematograf. Nu-i așa, miss? Dar asta nu-i totul. Spărgătorul a scris ceva pe perete cu roșul ei de buze. Ați auzit, vreodată, de ceva asemănător? Și din câte mi-a spus Phyllis, este ceva foarte grosolan. Ce credeți că a scris, miss? Un singur cuvânt: Prostituată. Nu știu exact sensul acestui cuvânt, dar cred că nu-i ceva prea politicos.

Concediând pe tânăra fată, care ar fi vrut să-și continue

flecăreala. Cynthia își bău încet ceaiul și-și aprinse o țigară. Intinsă într'o baie călduță și parfumată, reflecta încă.

Ce om!

Astfel, enigmaticul Vulturul Negru — omul cel mai politicos, hoțul cel mai cavaler pe care l-a cunoscut vreodată lumea crimei, — își ținuse promisiunea sa. Printr'un mijloc oarecare, descoperise camera lui Sybil Tremayne și, cu siguranța și stăpânirea de sine care-l caracterizau, își puse proectul în execuție. Și trăsătura finală, era extraordinară!

Când coborî pentru dejun, Cynthia își găsi gazda, pe Edmund Thursby, într'o stare care se apropia de apoplexie.

— Aceasta s'a întâmplat în casa mea, sub nasul meu!...

Cynthia auzi această exclamație, tocmai când intra în sala mare de dejun, care dădea pe terasă.

— Vă cer tuturor, prietenilor, de a nu spune nimănui, nici un cuvânt despre aceasta. Aș deveni de râsul întregei Londre. Este monstruos. Mă voiu duce la Scotland Yard, chiar azi dimineață, să cer nu numai să urmărească pe periculosul spărgător ci să-l și pedepsească sever.

Horniblou, bancherul, care mânca un supliment de slănină, izbucni într'un râs ironic.

— N'aș vrea să fiu pesimist, Thursby, dar cred că-ți vei pierde timpul degeaba. Aici este vorba, fără nici o umbră de îndoială, de o lovitură a Vulturului Negru, inscripția de pe pernă fiind dovada cea mai elocventă.

Financiarul răspunse, cu un aer furios:

Nu mă interesează, chiar dacă ar fi dracul gol acela care a făcut-o. Il voiu pedepsi. Sărmana Sybil! Nu știu ce i-aș putea spune... Ah, bună dimineața, Cynthia! Ce eveniment teribil. Nu-i așa?

— Teribil, fu ea de acord. Este adevărat că hoțul a luat colierul lady-ei Tremayne, în timp ce dormea?

— Perfect adevărat. Fiica mea se găsește acum cu Sybil și încearcă s'o consoleze.

— Cine vorbește de consolarea mea?, zise o voce tărăgănată și mai mult insolentă.

După obiceiul său, lady Sybil Tremayne intră în camera, ca o artistă pe scenă.

Asupra lady-ei Sybil Tremayne presa scrisese multe, ceeace era foarte firesc, ținând seama că fusese subiectul de conversației al întregului oraș, în decursul ultimilor cincisprezece ani. Era o desecerată. Dar frumusețea ei ar fi fost remarcată chiar dacă viața nu i-ar fi fost atât de scandaloasă. Un istoric sau un biograf, care și-ar fi consacrat timpul său pentru a studia personalitatea și influența ei asupra socie.

tății contemporane, ar fi catalogat-o desigur printre marile curtezane ale epocei.

Ei nu-i era rușine de conduita sa—filozofia-i fiind aceea a unei femei care lua plăcerea acolo de unde o găsea. Se povesteau despre ea lucruri extraordinare, dintre care cele mai multe erau adevărate. Era o femeie remarcabilă. Se măritase cu un diplomat bine cunoscut, cu care avusese doi copii. Își ducea viața fără a se ocupa de opinia publică. Soțul ei nu se sinchisea de fel, căci căsătoria lor fusese convențională, lady Sybil fiind bogată și banii fiindu-i necesari lui pentru a-și continua cariera.

Ea avea acum 36 de ani și nu mai era atât de frumoasă ca altă dată. Cu toate eforturile sale, începuse să se îngrașe.

— Desigur, este vorba de Vulturul Negru?, spuse ea. Cine altul ar fi avut curajul și îndrăzneala să facă un lucru asemănător? Singurul meu regret este că a plecat fără să mă îmbrățișeze și să-mi spună la revedere... Oameni ca el sunt rari. Și-ar fi fost o plăcere pentru mine să-i fac cunoștință. Acum nu te mai agita, Edmund, spuse ea întorcându-se spre gazda ei. Perlele sunt asigurate și dacă le-am pierdut... le-am pierdut!...

CAP. II.

DOSARUL VULTURULUI NEGRU

Lordul Bradney, șeful inspector al poliției metropolitane, își încruntă sprâncenele ieșind de la clubul Pall Hall. Orgoliul lui profesional era rănit, văzând pe vânzătorii de ziare care afișau prima pagină a jurnaelor, unde scria, cu litere groase:

«O altă ispravă a Vulturului Negru».

Din nou individul acesta! De doi ani, decând fusese numit inspector, isprăvile acestui bandit periculos, al cărui sânge rece nu era egalat decât de abilitatea cu care știa să-și acopere urmele, îi furnizau un subiect de continuă îngrijorare.

Fost colonel într'un regiment de grenadieri, lordul Bradney recunoștea temeiul criticilor adresate Scotland Yardului.

Enervarea lui creștea în timp ce străbătea Spring Gardens și Saint James Park, pentru a evita îmbulzeala din Trafalgar Square și strada Parlamentului.

Ajuns în cabinetul lui particular, apăsă pe butonul soneriei.

— Aduceți-mi dosarul Vulturului Negru, ordonă el.

Ofițerul care primise acest ordin, clipi din ochi unuia dintre subalternii săi, de îndată ce părăsi odaia:

— Furtuna, (acesta era pseudonimul dat de toți lordului Bradney), dorește dosarul Vulturului Negru. O fi făcut iar vreo ispravă. Nu-i așa?

— Da, s'a introdus la Edmund Thursby, la Seatherdale, noaptea trecută, și a pus mâna pe colierul lady-ei Sybil Tremayne, o adevărată avere, în timp ce ea dormea. Scrie în toate ziarele.

In rezumat, istoria Vulturului Negru era următoarea: fusese denunțat Scotland Yard-ului, cu trei ani înainte, și de la prima lui lovitură se arătase drept un spărgător de prima clasă, dotat cu o finețe incomparabilă și o îndrăzneală extraordinară.

Atât cât se putea ști, căci informațiunile asupra acestui răufăcător remarcabil nu erau prea numeroase, acela care se numea Vulturul Negru opera, totdeauna, singur. Succesul numeroaselor lui isprăvi dovedea că era foarte bine informat, fie că avea spioni în solda lui, fie că făcea chiar el parte din înalta societate. Era un nou Rafles.

Vulturul Negru avea 22 de succese la activul său și nici o înfrângere. Lordul Bradney știa că fiecare dintre victimele lui, bărbat sau femeie, putea fi criticată, fie în viața morală, fie pentru felul în care-și dobândise averea. Totuși, aceasta nu-l făcea să se frământe mai puțin, deși fusese auzit spunând, în fumoarul unuia dintre cluburile lui preferate:

— Te simți obligat să ai o oarecare admirație pentru acest ticălos. A făcut multe binefaceri cu banii care ia luat.

Era adevărat. Existau probe în acest sens. Invariabil, după un succes al Vulturului Negru, casieria unui așezământ de caritate — el prefera deobiceiu spitalele — primea o sumă mare de bani, întovărășită numai de o simplă carte de vizită cu cuvintele: Vulturul Negru. Publicul aflase foarte curând din ziare, despre aceste fapte.

Inspectorul își aprinse o țigară. Iși zise, o dată în plus, că și-ar da leafa lui pe un an de zile pentru a pune mâna pe acest demon, cu tot regretul particular care l-ar fi resimțit pentru încarcerarea unui criminal de o individualitate atât de remarcabilă.

Dar ziarele făceau din el un adevărat erou și cu cât publicitatea lui se accentua, cu atât isprăvile lui deveneau mai îndrăznețe. Din ziare, publicul era în curent cu viața particulară a lady-ei Sybil Tremayne. Deaceea nimeni nu regretă pierderea suferită. Mai ales, că era sigur că cineva va profita de ultima escapadă a Vulturului Negru.

Lordul Bradney mai sună o dată. Intră acelaș ofițer care, cu o jumătate de oră mai înainte, îi adusese dosarul Vulturului Negru. Bradney îi zise:

— Detectivul Forrest este aici?

— Cred că da, Sir.

— Ei bine, spune-i că aş vrea să-l văd imediat.

Acela care intră în birou, câteva minute mai târziu, purta scrisă pe întreaga lui înfăţişare originea-i scoţiană. Strămoşii lui Angus Forrest se născu-seră şi trăiseră în Scoţia. Forrest venise să se stabilească la Londra la 29 de ani (acum avea 49) şi păstrase mersul legănat, tenul proaspăt, privirea dreaptă şi vorbirea muzicală a ţării lui natale.

Inspectorul avea o afecţiune cu totul specială pentru Forrest, dar cea mai mare parte a timpului încerca — de altfel fără succes — de a o ascunde. La rândul lui, detectivul cel mai abil al Yardului (chiar Gilbert Patten, reporterul lui «Evening Moon», care nu se sfia să critice pe poliţişti, recunoştea abilitatea lui Forrest) mărturisea că inspectorul şef se achita admirabil de misiunea lui, ţinându-se mai ales seama că înainte de numirea sa ignora complet metodele poliţiste. Era gata să-l ajute şi să-l susţină până la capăt, fidelitatea fiind una din numeroasele lui calităţi.

— Ia loc, Forrest. Eşti ocupat în mod special cu ceva acum?

— Numai de afacerea Krijinovsky.

— Oh, specia aceea de prezicător...

— Da, Sir, răspunse detectivul care nu vorbea niciodată mai mult decât trebuia.

— Nu am nici o grijă cu privire la acest subiect, Forrest. Ştiu că pot avea încredere în tine... Cred că ai văzut asta?

El îi întinse ziarul, pe care-l cumpărase în faţa hotelului Carlton.

— Vreţi să vorbiţi despre furtul comis de Vulturul Negru, noaptea trecută, la Seatheerdale? Da, Sir, am văzut.

— Cine se ocupă acum de acest caz?

— Comisarul şef Grayson.

— Vreau să fac o schimbare, Forrest ... începând de azi vei cheltui toată energia-ţi pentru a captura ... acest bandit îndrăzneţ şi nu te vei mai ocupa de nimic ... altceva. M'ai înţeles?

Perfect, Sir.

— N'ai nimic altceva de a-mi spune?

— Numai că de mult nu mi-aţi mai dat o afacere atât de dificilă.

— Şi afacerea nu-ţi place? — întrebă inspectorul fixându-l cu ochii lui aspri.

Buzele detectivului tremurară uşor.

— Este ceeace am dorit cel mai mult din lume, de doi ani încoace, domnule inspector.

Ex-colonelul îi apreciă răspunsul și-i întinse mâna.

— Știam că-mi vei spune asta, Forrest. Îți urez noroc și dacă vei reuși, voiu face tot ceeace se va putea pentru a te semnala Ministerului de Interne. Și acum să trecem la fapte. Vulturul Negru este un om căruia îi place varietatea, rezumă inspectorul, răsfoind încă odată dosarul.

— Văd aici că a furat un Rembrandt lordului Iffleton, care era director la Sigismund Howett.

— Exact. Și acum încă, Howett execută 12 ani de muncă silnică, în timp ce lordul Iffleton mai este încă în libertate. Uneori, Forrest, mă întreb dacă legile noastre sunt atât de juste pe cât le credem noi. Totuși... (el vorbi aproape pe nerăsuflate) această chestiune n'are nici o legătură cu discuția prezentă.

După o scurtă pauză, Bradney reluă:

— Amicul nostru Vulturul Negru pare să se fi ocupat, în mod special, de Iffleton. Căci după ce acesta reclamă la societatea de asigurare valoarea tabloului și obținu, aproape o satisfacție deplină, Vulturul Negru îi făcu o altă vizită, îi deschise cassa de bani, puse mâna pe polița de asigurare, cu care mai luă vreo cinci mii de livre în hârtie. Intr'adevăr, nu te poți opri să nu ai o oarecare admirație pentru el.

Lordul Bradney tăcu brusc. Odată în plus făcuse, public, elogiul criminalului celui mai notoriu al epocei. Știi că putea să aibe încredere în Forrest dar, cum îi spusese și soția sa de mai multe ori, i-ar fi stat mai bine să fie mai discret.

Forrest reluă:

— După cum spuneți, Sir, nu se poate să nu capeți o oarecare admirație pentru el. Fără îndoială, în genul lui, este un artist. Dacă veți citi mai departe, domnule inspector, veți vedea că în cassa de bani deschisă la lordul Iffleton a lăsat un desen reprezentând un vultur negru, cocoțat pe o stâncă râpoasă, luminată de lună.

— Asta-i iscălitura lui?

— Da, Vulturul Negru lasă, totdeauna, aceasta în loc de carte de vizită, dar se pare că a uitat mica lui pecete, noaptea trecută, la Seatherdale.

— Mai este și povestea lui Horatio Hatterley, de care cred că-ți amintești, Forrest?

— Da, Sir. Hatterley a murit la închisoarea din Moldstone. Se hrănise cu stridii și șampanie timp de 20 de ani și menu-ul închisorii n'a convenit constituției lui. Era un tip de farsor, care atrăsese atenția Vulturului Negru dacă vă adu-

ceţi aminte. Sir? Cu aşa zisa lui organizaţie a excrocat mai multe zeci de mii de lire.

— Vulturul Negru, reluă inspectorul, a pus mâna pe aceşti bani şi i-a trimis tuturor c'lor interesaţi, împreună cu o scrisorică de simpatie. Desigur, este un tip original, dacă l-am putea numi aşa.

Inspectorul îşi încruntă sprincenele. Reîncepuse să spună ce nu trebuia. Căci era plătit să protejeze marele public şi chiar oameni ca lordul Iffleton şi Horatio Hatterley. Datoria lui era să urmărească pe cei care trăiau în afara legilor, ca Vulturul Negru, oricât de lăudabil ar fi fost motivul isprăvilor lor.

Forrest ceti cele ce se petreceau în mintea superiorului său.

— Este greu să nu simpatizezi, până la un anumit punct, cu acest ticălos... Dar...

— Exact. Cu cât va fi prins mai repede şi pus la loc sigur, cu atât misiunea noastră va deveni mai uşoară aici. Forrest. Nu ţi-am spus încă. că Ministrul de Interne mi-a vorbit, eri, în mod serios despre aceasta. Datoria noastră este categorică. A sosit timpul ca individul să pună capăt glumelor sale şi. pentru a mă ajuta. contez pe tine. Forrest.

— Voiu face tot ce voiu putea, Sir. Nu există om în Anglia. pe care să vreau să pun mai repede mâna decât pe Vulturul Negru.

Inspectorul mai cercetă câteva foi din dosar.

— Văd că şi Joshuo Bent, faimosul impresar teatral, i-a atras atenţia.

— In orice caz, Bent o merita, zise detectivul.

— Un tip desgustător acest Bent şi merita pe deplin lecţia. Citesc aici faptele. Un moralist, cu spiritul superior, îşi opri maşina. într'o noapte, în faţa lui Beckenham şi aplică o anumită cantitate de catran şi pene asupra d-lui Bent. apoi îl legă pe acest domn de un stâlp electric. punându-i deasupra capului o listă. bătută la maşină, a numeroaselor lui fapte rele. Cum îţi spuneam, Forrest, este un tip care are spirit.

— Nu-mi spuneţi nimic nou, domnule inspector. Am studiat acest dosar în ultimile patru luni. L-am dus la mine şi adormeam, în fiecare seară. cu el în braţe. După părerea mea. trăsnaia cea mai mare este aceea când a închis doi gardieni, Gracechurch şi Sonstead. în nişte trunchiuri vechi de copaci — care le-a comandat special pentru ei, la Saint Ja-

mes Park. Au rămas acolo până la orele cinci dimineaţa, blestemându-se unul pe altul şi lumea în general.

Un surâs scurt ilumină fizionomia obişnuit impenetrabilă a scoţianului.

— Şi timp de trei ani de zile aceste glume au continuat, rezumă lordul Bradney. Dar acum este timpul să se termine cu ele.

Detectivul se ridică de pe scaun.

— Mă apuc numaidecât de treabă, domnule inspector. Dar veţi trebui să-i spuneţi o vorbă comisarului şef Grayson.

— Il voiu chema imediat la mine.

Erau pe cale să se desparte, când intră un băiat şi prezentă inspectorului o carte de vizită.

— Edmund Thursby, citi el, este...

— Proprietarul Heathlands-ului, casa de la ţară, din Seatherdale, în care a operat Vulturul Negru noaptea trecută, îi confirmă Forrest.

— Exact. Cred că ai face mai bine să rămâi aici. Citeşte, de altfel aceasta.

Şi îi trecu cartea de vizită, pe care erau scrise — cu creionul — următoarele cuvinte: «Pentru o afacere publică urgentă. Trebuie să vă văd imediat».

— D. Thursby poate să intre, spuse inspectorul băiatului.

Apoi se întoarse spre Forrest, după plecarea băiatului, şi adăogă:

— Thursby vine, desigur, pentru afacerea cu Vulturul Negru. Nu-i aşa?

Forrest, care avea o cunoştinţă enciclopedică a oamenilor de afaceri, înclină capul.

— Este una din canaliile acestui oraş, asupra căruia trebuie să fac o anchetă, domnule inspector.

— Hm!... Dar iată-l, zise inspectorul coborînd vocea, căci pe coridor se auzeau paşi.

CAP. III

EDMUND THURSBY ESTE INDIGNAT

Edmund Thursby intră ca o furtună. Forrest îşi notă că era un om bondoc, de o eleganţă bătătoare la ochi (purta un enorm diamant la degetul al treilea al mâinii stângi). Nu părea prea sănătos, prezenta semne de îngrăşare, iar obrazul îi era îmbătrânit şi ridat. Bradney, deşi fusese militar, avea

o oarecare finețe a aprecierilor, și-l clasă, imediat, printre oamenii de petreceri. Și nu se înșelase în aprecierea sa.

— D. Edmund Thursby? întrebă el.

— Da, domnule inspector. Sunt fericit că m'ați primit numaidecât, deoarece... ei bine!...

— Timpul dvs. este prețios, îl întrerupse lordul Bradney. Permiteți-mi să vi-l prezint pe detectivul Forrest, care este însărcinat în mod special cu căutarea Vulturului Negru. Gândesc că ați venit pentru a-mi vorbi despre furtul comis la dvs. noaptea trecută.

— Intr'adevăr, domnule inspector. Și permiteți-mi să vă cer, imediat, ca acest scelerat să fie arestat numaidecât și pedepsit așa cum o merită. Este scandalos, lord Bradney, absolut scandalos, ca poliția, care costă atât de scump marele public, să nu poată aresta măcar un simplu hoț.

Inspectorul tăiă scurt acest val de cuvinte.

— Nu este un simplu hoț, domnule Thursby. Persoana despre care-mi vorbiți este orice afară de asta. Dimpotrivă, este...

Omul care era așezat la dreapta sa tuși.

Bradney schimbă imediat șirul vorbelor lui.

— Cum o spuneam, acest răufăcător n'are nimic comun cu un simplu hoț. Eu l-aș califica, mai curând, drept un hoț care iese din comun. Dar, vă rog, continuați, domnule Thursby. V'am întrerupt.

— Publicul este absolut indignat, lord Bradney, de neglijența poliției. El nu poate înțelege cum se face că acest individ nu-i încă sub lanțuri. Scuzați-mi franchețea cu care vorbesc. Am avut, azi dimineață, o convorbire cu prietenul meu, Sir Samuel Hopwood, gazetarul, și el a fost atât de gentil încât mi-a dat lista completă a tuturor fărădelegilor comise de acest bandit, în ultimii trei ani. Trei ani! Și ce ați făcut, dvs., cei dela Scotland Yard? După câte știu eu, nimic! Uitați, iată dosarul complet al criminalului, zise el, scoțând un plic mare din buzunar.

Se pregătea să-l deschidă, când inspectorul ridică mâna.

— Veți fi, poate, surprins, mai ales după cele ce ni le-ați spus, aflând că Scotland Yard are în posesia sa, de multă vreme, amănuntele pentru care dvs. ați trebuit să vă osteniți atât de mult să vi le procurați.

— Atunci, dacă sunteți atât de bine informați, dece nu acționați? Dece acest individ nu se află la închisoare? N'ar mai trebui să fie în libertate. Este o amenințare vie pentru

toţi cetăţenii. Luaţi, bunăoară, exemplul din noaptea trecută. Când mă gândesc la cele ce s'au petrecut în casa mea, îmi pierd controlul nervilor. O doamnă...

— Desigur vreţi să vorbiţi despre lady Sybil Tremayne?

— Da, asta voiam să spun! O tânără femeie încântătoare, aparţinând unei familii foarte bune, îmi face onoare să vină să petreacă week-endul la mine. Şi în timpul somnului i se ia un colier de perle de mare valoare.

— Este foarte regretabil. Atunci, cele povestite asupra spargerei sunt exacte?

— Exacte. Nu numai că acest criminal s'a introdu- mine, pentru a-şi duce la bun sfârşit furtul său — nimeni nu este capabil să-mi spună prin ce mijloc, — dar ceeace mai curios este faptul că ştirea aceasta este cunoscută. Cerusem invitaţilor mei, azi dimineaţă, în timpul dejunului, de a păstra tăcerea asupra celor întâmplate. Şi când am ajuns în oraş, devreme, am găsit toată povestea în pagina întâia a ziarelor... Cine le-a putut da aceste informaţiuni? Mă întreb dacă...

— Maniera în care parvin ştirile ziarelor va rămâne, mă tem, unul din cele mai mari mistere ale timpului nostru, domnule Thursby, comentă inspectorul cu blândeţe. Dar, acum, când răul este comis, îmi permiteţi să vă pun una sau două întrebări? Dacă nu vedeţi un inconvenient în aceasta, aş fi bucuros ca detectivul Forrest să asiste la convorbirea noastră căci, după cum v'am spus, este însărcinat, în mod special, cu căutarea Vulturului Negru.

Thursby se întoarse, pentru a-l privi pe scoţian.

— Sper că veţi reuşi, zise el scurt, şi în acest caz vă promit o recompensă importantă.

Lordul Bradney interveni:

— Vă suntem, amândoi, foarte recunoscători, dar permiteţi-mi să vă atrag atenţia că ofiţerii de poliţie n'au dreptul de a primi nici un fel de recompensă. Simţul datoriei este atât de desvoltat la ei încât îi face să acţioneze aşa cum este mai bine.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, zise atunci Forrest, aş vrea să-i cer domnului Thursby să ne dea lista completă a invitaţilor săi.

— Dar, exclamă marele financiar, cred că nu veţi bănui pe unul dintre invitaţii mei?

Ochii albaştrii ai detectivului străluciră puţin.

— N'am vrut să sugerez nimic asemănător. Ceeace v'am cerut se face, în mod obişnuit, în acest gen de anchete. 2

— Detectivul are dreptate, domnule Thursby, aprobă inspectorul. Acum, vreți să ne spuneți numele tuturor persoanelor care se găseau, noaptea trecută, la Heathlands?

— Asta înseamnă că detectivul dvs. se va ocupa de afacerile lor particulare?

— Desigur că nu.

— Ei bine, atunci, mai întâiu, a fost lady Sybil Tremayne. Cred că o putem elimina?...

— In afară de cazul când societatea de asigurare n'ar avea unele bănueli, zise Forrest.

Thursby sări de pe scaunul său.

— Consider aceasta ca o insultă, strigă el.

— Așezați-vă, domnule Thursby, și vă rog nu vă mai enervați.

Lordul Bradney îi vorbise cu asprime. Nu mai putea să suporte prezența acestui bădăran, de cealaltă parte a mesei lui, și se hotărâse să nu admită mai departe insolența lui

— Noi știm foarte bine ce avem de făcut, domnule Thursby, continuă el. Intr'un caz de acest gen, poliția trebuie să facă toate presupunerile. Și dacă nimeni nu este bănuit în mod special, trebuie, totuși, să admitem că Vulturul Negru putea să aibe complici în casă.

— Este absurd! V'am mai spus că toți cei care se găseau în casa mea sunt deasupra oricăror bănueli, altfel nu i-aș fi invitat.

— Dați-ne numele lor, vă rog, îl întrerupse Forrest. Știm că lady Sybil Tremayne era acolo. Altcineva cine mai era?

— Alte femei, mai erau fiica mea Joyce și prietena ei, miss Cynthia Holgate.

Thursby aruncă priviri furioase spre Forrest, care își lua notițe.

— Apoi era Horniblon, bancherul, tânărul Gervase Frent, actorul, Hector Trefusis, compozitorul muzical al revistelor Bonifex și Allan Hathaway, dela Foreign Office.

Thursby enumăra aceste nume ca și cum ar fi adăugat o glorie sau o onoare oarecare la propriul lui nume.

— Era, cum vedeți, un grup mititel, conchise el.

— Mulțumesc, domnule Thursby. Cred că pentru moment nu mai avem nevoie de alte informațiuni. Dar fiți sigur că vom face tot ce ne va fi în putere. De îndată ce vom descoperi ceva, vă vom pune în curent. Desigur că lady Sybil Tremayne dorește să-și regăsească colierul?

— Absolut. Dar vă voiu spune — în mod strict confidențial — că eu adoptă o atitudine extraordinară.

— Adevărat?

— Da. Cunoașteți femeile și știți că, cu cât un lucru este mai ticălos, cu atât le atrage mai mult. Lady Sybil, deși este îndurerată de pierderea colierului ei, nu poate să se consoleze de faptul că n'a putut vorbi spărgătorului. Femeile nu pot fi înțelese niciodată, adăugă Thursby.

Inspectorul se ridică.

— Mulțumesc pentru încrederea dvs., domnule Thursby. Forrest, recondu-l, te rog, pe domnul.

Cu un surâs, dar fără să-i fi strâns mâna, lordul Bradney îi arătă politicos că convorbirea se sfârșise.

Când se reîntoarse, după ce-l condusese pe vizitator, Forrest își privi superiorul și surâse.

— Dece râzi? îl întrebă inspectorul.

— Eram pe cale să gândesc — este, bine înțeles, numai o supoziție — dacă dvs. sau eu am fi Vulturul Negru.

— Exact! fu răspunsul enigmatic al inspectorului, dar plin de subînțelesuri.

CAP. IV

GERALD FROST ARE O NOUA MISIUNE

Când Nottley intră în cameră cu ceaiul de dimineață, Gerald Frost se trezi.

— Ce aduci în farfuria aceea?, întrebă el, deși știa că întrebarea n'avea nici o valoare.

George Nottley, care fusese scrib la un avocat înainte de a urca la gradul de servitor (aprecierea era a lui), își ilumină expresia severă a fizionomiei sale cu un surâs.

— Corespondența de azi dimineață, domnule, anunță el, care vi-a fost expediată dela birou.

Stăpânul său împinse la o parte întreaga corespondență.

— Aruncă-o, toată, în foc, ordonă el.

— Scrisorile care vă privesc direct, domnule, sunt puse la o parte, adăugă Nottley, arătând o farfurioară mai mică, la dreapta serviciului de ceai.

Apoi se retrase tot atât de tăcut precum venise. Nottley era un servitor perfect. Își începuse ucenicia servind legea. Ar fi putut ocupa o funcție mai înaltă, dar prefera să rămână

în serviciul lui Gerald Frost, cronicarul monden al ziarului «Evening Sun». Oamenii din specia lui se intâlnesc foarte rar.

Frost își bău ceaiul — Nottley era considerat maestru în arta de a-l prepara — își aprinse o țigară și desfăcu unele dintre scrisorile care-i erau adresate personal. Apoi își dădu zece minute pentru a reflecta asupra muncii plictisitoare care-l aștepta in ziua aceea. Mormăind, se dădu jos din pat și se îndreptă, șchiopătând ușor, spre fereastra deschisă, in fața căreia făcu câteva exerciții. Apoi luă un duș rece, se bărbieri și se îmbrăcă cu grijă — avea, desigur, mult gust, — atât cât îi permiteau slabele lui resurse financiare. Și simțindu-se mult mai bine atât sub raportul mintal cât și sub cel fizic, se duse să-și ia dejunul, pregătit de Nottley cu multă dibăcie.

După ce-și termină dejunul, își aprinse o pipă și parcurse repede scrisorile a căror vedere îi cauzaseră atâta repulsiune. Erau invitații trimise «Societății de editură» a lui «Evening Sun», de către oameni dornici de publicitate, care ocupau un loc mai important în societatea Londrei, în acele timpuri de degenerare.

Inainte de a merge mai departe, ar trebui să spunem câteva cuvinte despre Gerald Frost. La 32 de ani, socotise necesar să se lanseze în gazetărie. Era ceva pentru care se simțea capabil, dar această muncă îi repugnase la început. Neavând decât un venit de 200 de lire anual și fiind incapabil să renunțe la unele gusturi de lux, se decisese să intre în serviciul lui Sir Samuel Hopwood. După spusele patronului său, reușise. El însă nu era sigur, căci nu avea o părere prea bună despre el.

Nottley, care cunoștea aversiunea stăpânului său pentru acest gen de lucru, îl privea cu simpatie. Frost îi făcu o grimasă dezarmantă.

— Așa-i că mă invidiezi, Nottley? Gândește-te la momentele delicioase pe care le voiu trăi astăzi. Am șansa să dejunez cu ducesa de Queenswood și onorabilul Bertie Phipps, care desigur îmi va cere să scriu câteva rânduri asupra noului club pe care intenționează să-l lanseze în Old Band Street. Iată genul în care voiu scrie: «Am dejunat astăzi cu Onorabilul Bertie (Boko) Phipps, veșnic om de viață. Tocmai a renovat «Old Etonion» și a binevoit a-mi da amănunte asupra noului loc de întâlnire al sportivilor, care va fi inaugurat, în curând, în Old Band Street. Boko, care a făcut vânători mari în Africa, care a parcurs lumea întreagă pe mare și uscat, este «ultima modă» a societății bune. El este sigur de

succes». Desigur, aş putea adăuga că în viaţa lui particulară este unul dintre cei mai mari oameni de petreceri ai Londrei. Mă întreb însă cât timp îl voiu putea suporta, conchise el.

Nottley era oarecum un filozof.

— Trebuie să ne amintim totdeauna, domnule, că lucrurile cele mai rele sfârşesc prin a se ştie.

— După cum văd aici — Gerald arătă ziarul «Daily Express» — astă noapte s'a comis un furt în casa dela ţară a desfrânatului Edmund Thursby.

— Adevărat, domnule?

Nottley îl privi şocat.

Instinctiv, dezaproba tot ceeace era un atentat la lege sau la drept.

— Acum trebuie să plec, spuse gazetarul. Voiu reveni să cinez, în cazul când poliţia nu-ţi va telefona că mi-a pescuit cadavrul în fluviu.

— Nu trebuie să glumiţi cu lucruri atât de serioase, domnule Frost, replică Nottley solemn. Aduceţi-vă-ţi aminte...

— Ştiu ce vrei să spui, George. Vrei să spui că în mijlocul vieţii noastre, toţi suntem nişte debitori. Asta-i însă o banalitate. Acest discurs l-am auzit, acum zece ani, la Palladium. Dacă va veni cineva pe aici să mă invite să merg undeva, spune-i că sunt plecat în Tombuctu şi că nu mă voiu întoarce decât după 75 de ani.

— Foarte bine, domnule.

Gerald Frost luă autobuzul, în partea de sus a străzii Porges şi ajunse în Fleet Street exact 42 de minute mai târziu.

In dimineaţa aceia, buna lui dispoziţie trebuia să fie pusă la încercare. Deobiceiu, era lăsat în pace şi nu-l deranja decât tânăra fată, care se presupunea că-i serveşte drept secretară. Rolul ei consista din a primi telefoanele şi a le retransmite lui Frost. Ca şi toate secretarele bune, îşi primea superiorul cu un surâs fericit, când venea la birou.

In dimineaţa aceea, miss Pritchard surâse ca deobiceiu, dar adăugă:

— Oh, domnule Frost, d. Lowe doreşte să vă vadă. A întrebat de mai multe ori, azi dimineaţă, de dvs.

Dacă Frost ar fi fost pe banca martorilor, ar fi declarat că după părerea lui d. Benjamin Lowe, prim redactorul lui «Evening Sun», reprezenta categoria cea mai de jos a animalelor.

In timpul vieţii lui, Frost nu întâlnise pe cineva atât de scârbos ca acest om, care controla destinele unuia dintre cele mai importante ziare ale Londrei.

D. Lowe avea obiceiul să facă să intre în redacție oameni tineri, a căror inteligență sau geniu erau indispensabile carierei lui «Sun». Și de îndată ce-și lua locul în primire, începea să le facă o viață de infern, pentru simpla plăcere de a-i tortura și a-i vedea tresărind sub loviturile de biciu. Gerald Frost era protejat de proprietarul lui «Sun», Sir Samuel Hopwood. Deaceea, în fața acestuia din urmă, Lowe făcea pe ipocritul și spunea cu vocea lui dulceagă:

— Oh, sunt cu totul de părerea dvs. D. Frost face cronica noastră mondenă să repurteze un mare succes... Oh, sunt cu totul de acord.

Nu adăuga însă că această profesiune — dacă asta ar putea fi numită profesiune!.. — care consista din a culege povestiri mondene pentru a face articole, nu era decât aceea a unui prost.

In orice caz, Gerald Frost nu era la «Evening Sun» decât de o săptămână când văzu sufletul negru al lui Benjamin Lowe și descoperi multe secrete.

Câteva minute mai târziu, el bătu la ușa biroului său.

— Ei bine, domnule Frost, îi zise prim-redactorul cu un surâs, cum ne simțim azi dimineață? Cred că suntem puțin în întârziere.

Din poveștile care le auzise spunându-se, Gerald știa că trebuie să vină o catastrofă, sau în orice caz se pregătea una. Lowe nu era niciodată atât de periculos ca atunci când își începea convorbirea cu o persiflare batjocoritoare.

Reporterul, care fusese astfel pus în gardă, se trânti pe scaunul pe care-l luase, fără să fie invitat, și-și aprinse o țigară.

— Puțin în întârziere, spuse el. Oh, în orice caz, nu știu sau nu cred că trebuie să viu la o oră fixă ca un funcționar.

— Domnule Frost, nu voiam să spun asta, zise prim redactorul, ca și cum ar fi fost șocat. Numai că doream să vă văd azi dimineață în mod special, având a vă face o comunicare din partea lui Sir Samuel, zise el luând o bucată de hârtie de pe biroul său. Dânsul va sosi numaidecât, dar până atunci aș vrea să vă vorbesc serios.

— Ei bine, despre ce este vorba?

Lui Benjamin Lowe nu-i placea să i se țină piept. Prefera bărbații sau femeile care din teamă de a-și pierde posturile, se umileau și tremurau sub veninul care-i ieșea de pe buze.

Lowe îl observă pe Frost și văzu că acesta din urmă era gata să sară.

— Desigur, având cel mai bun post, aici, cel mai ușor și cel...

Nu-și putu termina fraza, căci Frost îl întrebă:

— Ce vreți să spuneți prin «cel mai ușor»?

— Ei bine, voiu spune numai ușor, dacă vreți. Dacă n'aș avea nimic altceva de făcut decât de a mă duce, ici și colo, la ceaiuri și banchete îmbelșugate, pentru ca apoi să fac articole asupra oamenilor care i-am întâlnit acolo, veți recunoaște, domnule Frost — tonul vocii i se schimbă acum. — că este mult mai ușor decât să rămân închis toată ziua în acest birou.

— Este posibil, îi replică gazetarul.

Lowe nu răspunse nimic, și Frost continuă:

— Dar, presupun că n'ați vrut să mă vedeți numai pentru a-mi spune că sunt un norocos, domnule Lowe? Știu că sunteți foarte ocupat. Deaceea, poate, ar fi bine să trecem la un subiect mai important? Care este comunicarea cu care v'a însărcinat Sir Samuel pentru mine?

Prim-redactorul păli ușor. In sinea lui, n'avea decât o singură dorință: să-l dea afară pe acest reporter de îndată ce i se va ivi ocaziunea. Incepuse chiar din prima zi a angajării lui să-l ponegrească față de Sir Samuel și era ferm decis să lucreze, zi după zi, săptămână după săptămână și lună după lună, dacă era necesar, ca să ajungă să-l convingă pe patronul său că Frost trebuia să plece.

Dar știa să-și stăpânească impresiile și răspunse cu un ton indiferent:

— Cred că se referă la misterul care-l înconjoară pe Vulturul Negru. D. Thursby este un prieten al lui Sir Samuel, după cum o știți, și din câte am putut înțelege, Thursby l-a deranjat de dis de dimineață pentru furtul săvârșit la el astă noapte. Iată despre ce este vorba: după spusele lui Warriner, expertul nostru criminal, se presupune că acest gentleman-spărgător trebuie să fie cineva din societatea bună. Altfel cum ar fi atât de bine informat? Vedeți unde vreau să ajung?

— Da, și cred că este bine raționat. Dar, după cum știți, nu mă ocup de crime.

— Știu că nu vă ocupați de crime, replică el începând să se mânieze, dar sunt sigur că făcând parte din redacție, veți face tot ceeace vă va sta în putință pentru a ajunge să deslegați cea mai formidabilă enigmă a ultimilor trei ani. Acum mă înțelegeți, Frost?

— Mi-e teamă că nu. Eu nu sunt un reporter adevărat. Sunt numai un cronicar monden.

Lowe îi aruncă o privire furioasă.

— Exact, confirmă el, dar Sir Samuel gândește că nerozii le d-tale ajută ziarului să se vândă și deci va trebui să continuați. Dar ceeace vă cer acum, nu necesită mult mai multe eforturi. Deschideți-vă ochii și urechile în West-End și vedeți dacă nu descoperiți un indiciu care l-ar putea identifica pe criminal. In acest caz — și asta nu trebuie să fie o misiune dificilă chiar pentru un om cu o inteligență mijlocie ca a dvs. — vă cer să ne informați imediat și Warriner va continua ancheta. Acum v'ați lămurit?

— Da.

— Foarte bine. Atunci nu vreau să vă mai rețin. Duceți-vă să regăsiți societatea prietenilor dvs.!

CAP. V.

DEZASTRUL

Cynthia nu putea crede în ceeace i se întâmplase. Catastrofa se abătuse subit asupra ei. Tragedia venise și făcuse să-i dispară fericirea, ca un nour de furtună care ascunde soarele.

La Heathlands, după dejun, fusese chemată la telefon. Nebănuind nimic din ceeace o aștepta, se îndreptă cântând spre aparat. Adevărul era că se simțea foarte înțărâtată de evenimentele nopții. Dacă ar fi povestit adevărul tuturor acestor oameni care discutau ultima ispravă a Vulturului Negru, ce bombă ar fi căzut în mijlocul lor?

— Allo, zise ea, punând mâna pe receptor.

Ii răspunse o voce bărbătească foarte emoționată.

— Oh, Miss Holgate. Sunt foarte dezolat că vă deranjez, dar trebuie să vă reîntoarceți numaidecât la Londra... Da, la birou. Cât mai repede posibil. Wyatt este la aparat, funcționarul d-lui Otterway.

— Este important?

— Da, Miss Holgate, foarte important... Este foarte dificil să vă explic lucrurile la telefon... D. Otterway? Tocmai despre el este vorba. Nu mai este la Londra. A dispărut.

In momentul acela, nu-și dădu seama de toate. Abia când se găsi în marele salon din Lincoln's Inn Field înțelese.

In acelaș salon auzise de foarte multe ori vocea mieroasă

a lui George Otterway, notarul tatălui ei, care se ocupase de afacerile ei de la moartea acestuia.

Wyatt, care-l servise credincios pe Otterway timp de 38 de ani, părea complect prăbușit. Era un om de 60 de ani, înalt, cu părul alb care semăna — Cynthia nu știa dece — cu un camerist de teatru. Era, de astă-dată, nervos și cu gulerul cămășii murdar.

— Inutil de a ascunde adevărul, miss Holgate. Pentru un motiv care nu poate fi explicat, d. Otterway a părăsit Londra — fără să lase vreun cuvânt fie pentru mine fie pentru altcineva — și de când am petrecut toată noaptea trecută aici — mi-e teamă.

Fata îl întrerupse.

— Dece? De o sfertisire de bani?

Auzind acest cuvânt rușinos, Wyatt își aplecă capul.

— Da, zise el încet.

— Ei bine, și ce importanță are asta pentru mine?

— Mă tem că asta înseamnă, miss Holgate, ca mica dvs. avere să nu fi dispărut odată cu el. D. Otterway a speculat, pe cont propriu, in ultimii ani și pentru a retrapa pierderile grele care le-a suferit — vocea lui Wyatt ezită — a luat banii clienților săi. Este o mărturisire teribilă pe care vi-o fac, dar cred că ar fi mai rău să vi-o ascund.

Privind-o, el fu puțin consolat de maniera curagioasă cu care primise știrea, această tânără de 25 de ani, excesiv de seducătoare. Își mușcă, timp de câteva secunde, buza inferioară, dar imediat își reluă aparența normală.

— Vă mulțumesc, domnule Wyatt, desigur este puțin dificil de a-l accepta pe moment. Asemenea lucruri se citesc zilnic în ziare, dar nu-ți poți imagina că ți s'ar putea întâmpla vreodată... Bietul papa! Sunt fericită că nu mai este aici pentru a afla. Știrea l'ar fi sdrobit!...

— Asemenea lucruri sdrobesc inima multor persoane, miss Holgate. In Septembrie se împlin se 38 de ani de când sunt cu d. Otterway și pot spune, cu toată sinceritatea, că nu bănuiam nimic din cele ce se întâmplau. D. Otterway nu se simțea prea bine de câteva săptămâni, dar se plângea de stomac și l-am văzut...

Bătrânul funcționar părea atât de mâhnit, încât ea nici nu îndrăznea să-l privească. Totuși, nu voia să mai rămână în această odaie care-i procura amintiri atât de tragice.

— Nu vreau să vă mai chinui cu noui întrebări, domnule Wyatt. Incă nu știu ce voiu face acum. Această schimbare este atât de bruscă... Dar cred că mai pot rămâne încă

câtva timp în apartamentul meu din Saint James Court. Contractul expiră abia în luna Martie, zise ea cu un zâmbet trist. Scrie-mi acolo. Şi-ţi mulţumesc încă odată pentru că ai fost atât de bun.

Ii luă mâna intr'ale ei şi i-o strânse cu recunoştinţă.

Partea mai rea trebuia să vină de acum incolo. Joyce Thursby era în salonul de aşteptare. Ii fusese imposibil să se debaraseze de ea, dar, acum, când era în curent cu catastrofa care i se intâmplase, Cynthia simţea că i-ar fi fost foarte greu să suporte flecăreala neîncetată a fostei sale colege de clasă. Joyce era tipul micei descreierate, care se învârtea în jurul ei şi nu se putea fixa de nimic. Avea entuziasme nebune, care nu ţineau. Era nervoasă, agitată şi tovărăşia ei, pentru mai multă vreme, devenea foarte obositoare.

— Ei bine, scumpo, despre ce ştiri este vorba? Ai câştigat o avere?

Cynthia socoti că cel mai bine era să-i spună imediat adevărul. Ştia că dispariţia lui George Otterway va apărea, în curând, în ziare şi că va fi năpădită cu întrebări.

Dar abia începuse să-i vorbească tinerei fete că înţelese că ar fi fost mai bine să tacă. Joyce Thursby o acoperi cu un potop de vorbe.

— Oh, dar este teribil! Este de necrezut! Am însă o idee mare: după dejun vom merge la biroul lui papa. Fără îndoială, el va putea face ceva. Poate îţi va regăsi toţi banii înainte de o săptămână... Este atât de priceput în plasamente şi acţiuni şi, nu-i aşa, că banii tăi sunt acolo, scumpo?

In mai multe rânduri, în timpul dejunului la Carlton, Cynthia ar fi avut poftă să strige, atât de mult o obosea flecăreala neintreruptă a lui Joyce. De altfel, avea o idee vagă în minte. Trecuseră două ore de când aflase ştirea dezastruoasă şi începuse să se gândească ce va fi viaţa ei fără venitul acela anual de opt sute de lire, care dispăruse ca un fum, odată cu Otterway.

Edmund Thursby trecea drept un om foarte bogat, unul dintre acei magicieni ai Londrei care au reputaţia de a schimba totul în aur. El ar fi putut s'o ajute. Incă nu ştia cum, dar faptul că fusese invitată să petreacă week-endul la el, ca şi amănuntul că era prietena Joyce-ei, pledau în favoarea acestui fapt.

Plecară spre a-l găsi.

Birourile lui din Broad Street erau impresionante atât prin mărirea lor cât şi prin mobilierul lor. D. Thursby încă

nu venise şi în timp ce-l aştepta, Cynthia putu să observe nu. numeroşi oameni tineri, mai mult sau mai puţin eleganţi, îmbrăcaţi cu o jachetă neagră şi un pantalon vărgat, care păreau foarte ocupaţi, şi tinere fete, care ar fi _ utut fi luate drept artiste de cinematograf, dar care, după cum îi spuse Joyce, erau «dactilograf particulare». Ele se plimbau pe coridoare, cu mersul unor candidate la un concurs de frumuseţe.

Pentru Cynthia, care până atunci, nu pătrunsese nici odată într'un birou din City, această lume i se păruse stranie şi uimitoare.

Thursby sosi pe la orele trei şi jumătate. Cynthia îl aştepta de o oră. Ultimele 40 de minute le petrecuse singură, pentru că Joyce o părăsise ca să întreţină o convorbire foarte animată cu un individ excesiv de elegant care era, se pare, secretarul «cel mai particular» al d-lui Thursby: Walter Leavis.

In timpul acestor 40 de minute, Cynthia avu timpul să reflecteze şi să facă o recapitulare a vieţei ei trecute. Se gândi la tatăl ei, care murise într'un accident de vânătoare, când ea avea 16 ani. Trecuseră deci şapte ani de atunci. Mama ei suferise atât de mult încât îşi urmă, aproape imediat, soţul.

Hereword Holgate fusese unul dintre chirurgii oftalmici cei mai celebrii din Harley Street. In rarile pauze care-i rămâneau între operaţii şi vizitele bolnavilor săi, nu se gândea la milioanele care le-ar putea câştiga, ci la dragul său Leicesterhisre. Se agăţa de fiecare ocazie care-i permitea să se dedea sportului său favorit şi era o adevărată ironie a soartei că murise la o vânătoare.

Ea — Cynthia — fusese singurul lui copil, poate din cauza geloziei mamei sale. Muriel Holgate îşi iubea soţul atât de mult încât ar fi suferit dacă ar fi văzut un copil — deşi din propriul ei sânge — ocupându-i atenţia lui.

Reflecţiile Cynthiei fură întrerupte de reîntoarcerea Joyce-ei Thursby, întovărăşită de tânărul elegant.

Joyce îşi reîncepu imediat flecăreala.

— Papa va fi aici peste câteva clipe, scumpo, zise ea.

Financiarul sosi gâfâind.

— Hello!, nu ştiam că sunteţi aici, zise el. Intr'adevăr am mâncat repede la clubul meu, apoi m'am dus la Scotland Yard să-l văd pe inspectorul şef. Furtul de azi noapte îmi procură griji. Simt că partea mea de responsabilitate este foarte mare.

Fiica lui nu-i mai lăsă timp să continue.

— Oh, papa, să nu mai vorbim despre acest furt, acum. Povestea asta s'a învechit. S'a întâmplat un alt lucru extraordinar și pentru aceasta am venit aici. Cynthia și-a pierdut toată averea. Nu este teribil? Și am adus-o aici pentru a-i ajuta s'o regăsească.

Cynthiei, ai cărei nervi erau încordați la maximum, i se păru că prin ochii financiarului trecu un fulger. Acum îi plăcea și mai puțin, când se găsea în fața acestei teribile realități. Era poate un efect al imaginației ei excitate, dar omul pe care-l considerase totdeauna ca pe tatăl unei prietene vechi părea să se arate sub adevărata lui înfățișare. Auzise spunându-se multe lucruri despre Edmund Thursby, dar nu se lăsase influențată de judecata altora, înainte de aș fi făcut singură o părere.

Cu o privire, care părea s'o evalueze, Thursby se întoarse spre fiica lui.

— Aș vrea să vorbesc numai cu Cynthia. Joyce. Te poți duce să discuți cu Leavis.

— Oh, da...

— Și acum, draga mea, despre ce este vorba? întrebă financiarul de îndată ce rămaseră singuri.

Își apropiase scaunul de ea și îi luase mâna, pe care începu să i-o mângâie.

— Mă tem că cele spuse de Joyce sunt adevărate, domnule Thursby.

— V'ați pierdut întreaga avere?

— Da. Azi dimineață, după dejun, funcționarul notarului din Lincoln's Inn Field, care se ocupa de afacerile mele, mi-a telefonat pentru a-mi cere să viu cât mai repede posibil. Joyce, care avea de făcut niște cumpărături în West End s'a aranjat în așa fel ca să poată veni cu mine la Lincoln's Inn Field. Acolo...

Timp de o clipă trebui să se oprească. Amintirea convorbirei cu Wyatt îi era prea penibilă.

— Revino-ți, draga mea, zise Thursby, cu un ton de simpatie.

— Ah, scuzați-mă, sunt ridicolă. D. Wyatt, acesta este numele funcționarului, mi-a spus un lucru de necrezut: d. Otterway deturna banii clienților săi de mai mulți ani. Presupun că notarul a plecat pentru că se temea să nu fie arestat și se gândea că prăpădul va fi dat, în curând, publicității. Chiar acum, abia pot crede aceasta și, totuși, mă tem că nu mai există nici o îndoială cu privire la acest subiect.

— Dacă aș fi putut să mă îndoiesc de aceasta, dacă aș fi auzit cel mai neînsemnat amănunt cu privire la acest su-

biect, aş fi putut împiedeca totul, declară financiarul. Dar acum, după ce evenimentul s'a consumat, nu ne mai rămâne decât să ne decidem asupra manierei în care aş putea să vă ajut. Căci am intenţia să vă ajut şi, sper, că nu vă îndoiţi de aceasta.

In ochii lui era ceva ce nu-i plăcea Cynthiei, care o făcea mai stingherită, şi iată ce îi zise:

— Inainte de a merge mai departe, domnule Thursby — şi vă sunt foarte recunoscătoare pentru cele ce mi le-aţi spus — sper că aţi înţeles că numai Joyce m'a adus la biroul dvs., azi după amiază.

— A acţionat inteligent, răspunse el.

Cynthia continuă:

— Vedeţi, faptele m'au dezorientat foarte mult. In mai puţin de cinci minute întreaga mea viaţă s'a găsit schimbată. Aveam de cheltuit opt sute de lire anual şi acum nu mai am nimic. Joyce a fost foarte bună cu mine şi a făcut tot posibilul pentru a mă consola, dar...

— Inţeleg perfect, o întrerupse Thursby, flecăreala ei ţi-a călcat pe nervi, nu mai ştiaţi ce să faceţi şi înainte de a vă da perfect seama despre ce era vorba v'aţi găsit aici. Aşa-i?

— Perfect exact, domnule Thursby. Şi este tot atât de adevărat că nu voiam să fac apel la caritatea dvs. Sper că mă credeţi.

— Natural, te cred. Incă nu vi-am spus-o până acum, dar eram foarte bucuros că Joyce îţi devenise prietenă. Este puţin cam uşuratică şi sunt sigur că ai o foarte bună influenţă asupra caracterului ei.

Conversaţia lua o turnură stranie şi Cynthia nu ştia exact ce trebuia să răspundă.

— E foarte probabil, domnule Thursby, că Joyce nu va mai vrea să rămână în relaţii cu o tânără fată care nu mai are nici un ban.

— Ce absurditate! Sper că fiica mea îmi va semăna destul pentru a înţelege că banul — care are desigur importanţa lui — nu este esenţialul în viaţă. Dar, zise el observând expresia interlocutoarei lui, sunt pe cale să-mi pierd timpul. Ceeace trebuie să ne preocupe, cum am mai spus, este maniera în care aş putea să te ajut. Cred că ceeace aş putea propune drept cel mai bun, este să intri în biroul meu ca secretară particulară.

Aceste cuvinte produseră asupra ei impresii cu totul diferite. O domina însă un sentiment de jenă.

— Dar nu v'aş fi de nici un ajutor, domnule Thursby.

Nu știu nimic despre afaceri și despre lucrul de birou.

El îi respinse obiecțiunea.

— Vei învăța repede. Ești vioaie și inteligentă. Dealtfel de multă vreme m'am gândit la aceasta. Desigur că nu vei mai putea duce viața de altă dată. dar îți promit să debutezi cu un salariu, care-ți va asigura confortul necesar. Acum nu mai vreau să aud alte obiecțiuni. Du-te acasă, scumpa mea. Reflectează bine și dă-mi repede răspunsul.

Ce putea face altceva decât a-i mulțumi. Simțea cât de prețioasă era această oferiă pentru zilele care trebuiau să vină.

—V'ați arătat excesiv de bun pentru mine, domnule Thursby, și nu vă voiu uita niciodată!, spuse ea strângându-i mâna.

Desigur era un efect al imaginației ei surexcitate, dar ieșind din birou ea nu mai văzu în Edmund Thursby pe tatăl prietenei ei ci un bărbat care semăna cu un căpcăun flămânzit.

CAPITALUL VI.

INTERVIEWUL

Când ajunse la apartamentul ei din Saint James Courts, camerista îi anunță că venise un domn să întrebe de ea și o aștepta.

— Și-a spus numele. Phillips?

— Da. Miss. Se numește Gerald Frost și este reporter la «Evening Sun».

Cynthia încruntă sprâncenele. N'avea nici o poftă să fie interviewată de acest gazetar, chiar asupra unui subiect care altă dată ar fi pasionat-o.

Căci. desigur, acest reporter trebuia să fi venit în legătură cu furtul comis la Heathlands. în noaptea precedentă.

— Nu știu dacă ai făcut bine spunându-i să mă aștepte aici, Phillips. zise ea.

— Oh. dar este cineva foarte bine. miss, răspunse camerista cu căldură. Nu seamănă de loc cu reporterii care se văd prin filme.

Surâzând fără voia ei. Cynthia intră în salon și fu salutată de un om care corespundea întocmai descrierei pe care i-o făcuse servitoarea ei. Avea deaface cu un gentleman și părerea ei fu confirmată când străinul îi zise:

— Mă scuz infinit pentru faptul de a vă deranja. miss Holgate. Și să nu credeți că am venit din propria mea iniția-

tivă. Adevărul este că-mi fac numai meseria — atât de detestabilă cât este — şi că dacă nu veţi dori să-mi răspundeţi, viou fi aproape uşurat.

Fata surâse.

— Este pentru prima oară când mă găsesc în faţa unui reporter, zise ea. dar tatăl meu primea adesea jurnalişti care veneau să-i ceară părerea asupra chestiunilor medicale şi am auzit totdeauna spunându-se că pentru ca un reporter să valoreze ceva trebuie să fie decis să obţină ce vrea.

Bărbatul. care schiopăta uşor, o aprobă:

— Este perfect exact. Deci, după cum vedeţi sunt un reporter foarte prost. Am onoare să mă vâr în afacerile particulare ale altora. Totuşi mi s'a dat ordinul să vin să vă găsesc. Şi din această cauză, mă aflu aici.

Cynthia îi oferi un scaun. deschise o cutie de argint în care ţinea ţigări, îi oferi una, şi începu să-şi dea seama că încercarea nu era atât de teribilă cum şi-o imaginase.

— Presupun că veţi să-mi vorbiţi despre furtul care a fost comis la d. Thursby, noaptea trecută?

— Da. Pot să vă încredinţez ceva?

— Voiu fi încântată.

Cynthia îl găsea într'adevăr simpatic. Era elegant. bine făcut, distins şi surâsul lui era dezarmant. Păcat că schiopăta.

— Ei bine. ceeace nu se ştie, este faptul că bogata dvs. gazdă din noaptea trecută, a fost atât de afectată de acest furt încât a oferit o recompensă de cinci mii lire. prin intermediul ziarului meu. «Evening Sun», aceluia care ar putea da informaţiuni asupra banditului.

Ea se întoarse spre el, bătând din palme.

— Dar este pasionant! Şi aţi venit să mă găsiţi în speranţa că voiu putea să vă ajut să câştigaţi recompensa?

Abia pronunţase aceste cuvinte şi-şi dădu seama că apucase un drum greşit. Privirea interlocutorului ei era o dovadă suficientă.

— Ceeace am spus este foarte răutăcios din partea mea. Vă rog să mă scuzaţi. Am vorbit în mod nechibzuit.

El surâse pentru a o linişti.

— Şi chiar fără asta. tot nu m'aţi fi ofensat. Personalul lui «Eving Sun» nu are decât de ascultat şi de a-şi face meseria. Nu. cele cinci mii de lire vor fi probabil câştigate de unul dintre invitaţii weekend-ului. bine înţeles, cu condiţia să furnizeze informaţiunile necesare. In ceeace vă priveşte, ce aveţi a-mi spune, misss Holgate?

— Sunt într'adevăr dezolată dar nu știu absolut nimic. N'am nici cea mai vagă idee asupra identității hoțului.

— Dar dacă ați avea una, mi-ați spune-o?

— Ce întrebare? Ei bine, pentru a fi sinceră: nu cred că vi-aș spune.

— Dece?

— Ei bine, nu găsiți că Vulturul Negru are ceva de sportiv în el? Desigur că ceeace face este foarte rău. dar... ei bine, cred că aș face mai bine să tac. Cred că veți scrie cele ce vi le-am spus?

El clătină din cap.

— Desigur că nu. Am venit numai din ordinul primului redactor să vă ver a-mi da câteva amănunte suplimentare asupra furtului de astă noapte.

Fata își aprinse o țigară.

— De unde ați știut că eu am fost acolo?

— Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun» a obținut lista completă a invitaților lui Thursby. Acesta din urmă pretinde că urăște publicitatea dar acum... Miss Holgate ce mai puteți a-mi spune?

— Nu pot să vă spun nimic. Nu purtam coliere de perle în patul meu, noaptea trecută, și chiar în acest caz nu cred ca Vulturul Negru să se fi deranjat pentru a mi-l fura. Și acum mi-ar acorda și mai puțină atențiune. El vizează o pradă mai importantă decât tinerele fete care trebuie să ia, fără nici o experiență, un post de secretară particulară.

De ce îi povestea acestea lui, unui străin? Nu știa. Poate pentru că manierele lui o invitau la confidențe. Poate nu era decât un reporter foarte îndemânatic, obișnuit să obțină informațiuni de la oameni, cu un aer absent.

— Credeam că aveți o situație financiară bună, miss Holgate. Dar vă rog să nu vă faceți o părere greșită despre mine, continuă el în grabă. Poate aș fi trebuit să mă explic mai bine. Știți că jurnalele primesc o cantitate într'adevăr surprinzătoare de informațiuni. Când am aflat că va trebui să obțin, cu orice preț, un interview cu dvs., m'am interesat ce gen de persoană sunteți.

— Asta mă cam sperie.

— Nu trebuie să vă speriați, căci vă pot spune că dețin informațiunile mele de la Joan Trefusis.

— Sora lui Hector Trefusis, care scrie reviste muzicale?

— Chiar ea. Joan mi-a spus că sunteți fiica lui Hereward Holgate, celebrul oculist din Harley Street. Așa dar veți deveni secretara particulară probabil pentru plăcerea dvs. personală?, o întrebă el foarte serios.

Din nefericire nu! Adevărul este că am primit vești foarte proaste astazi.

Sunt dezamăgit de aceasta.

— Imi promiteți că nu veți scrie cele ce vi le voiu spune.

— O jur, cu mâna pe stilou.

— Atunci vă pot spune despre ce este vorba. Pe notarul tatălui meu îl chema Otterway.

— Dumnezeule!

— Il cunoașteți?

— Nu. Dar în Fleet Street se știe că s'a lansat un mandat de arestare împotriva lui. A furat mai multe milioane de lire clienților săi.

— Cred că și banii mei au avut aceeaș soartă.

— Vreți să spuneți că...?

— Da, primul funcționar al lui Otterway mi-a spus astăzi că bietul meu venit anual de 800 de lire a dispărut. Deaceea trebuie să mă gândesc la viața mea. Știu să bat puțin la mașina de scris, știu să jonglez cu trei mingi, dar asta cred că nu mă poate duce prea departe.

— Și care este meseria care vreți s'o favorizați cu prezența dvs.?

M'am dus în City și acolo am găsit un serviciu.

— Și care este patronul dvs.? Cunosc oameni în City, continuă el, și am o scuză pentru curiozitatea mea. Toți gazetarii sunt curioși. Dacă n'ar fi, ar fi dați afară din posturile lor după o săptămână. Deci scuzați-mă.

— D. Edmund Thursby mi-a oferit un post în birourile lui, zise ea.

Interlocutorul ei o privi în tăcere.

— Nu puneți prea mare grabă în a mă felicita.

— Sincer spus, n'o pot face. Știți... — dar cred că aș face mai bine să tac.

Tânărul încercă să râdă pentru a o liniști, dar fără succes.

Fetei îi scăpară atunci aceste vorbe:

— Sunteți a doua persoană care, în decurs de câteva ore, mă puneți în gardă împotriva d-lui Thursby. Dece? Ce-i reproșați?

Gazetarul părea să aibe obiceiul deconcertant de a răspunde la o întrebare prin altă întrebare.

— Pot să vă întreb care a fost această a doua persoană care vi-a dat acelaș sfat?

Fata se roşi. Căci îşi amintea de omul care se plecase asupra patului ei şi-i duse mâna la buzele lui...

— Cred că nu vă pot spune. Dar ştiu că mi s'a mai vorbit despre aceasta. Ce-i reproşaţi domnului Thursby?, mai întrebă ea odată

— Aproape totul! Oh, ştiu că aţi fost în acceaş clasă cu fiica lui Joyce, dar vă cer, miss Holgate, cu toată seriozitatea de care este capabil un gazetar, să reflectaţi de două ori înainte de a accepta acest post.

— Acum când mi-aţi spus atât, domnule Frost, aţi face mai bine să adăugaţi şi restul. Ce ştiţi despre caracterul domnului Thursby care vă autoriză de a-mi da acest sfat?

— Ar fi nu numai o bârfire dar şi o indiscreţie din partea mea de a vă spune mai multe, zise el cu nerăbdare. Şi acum trebuie să mă întorc la redacţie, altminteri prim redactorul ar avea un atac. La revedere şi mulţumesc pentru sinceritatea dvs. Iată cartea mea de vizită. Dacă vreodată veţi simţi nevoie să încredinţaţi ceva unui gazetar prost, care refuză să scrie o bună parte din cele care le aude în fiecare zi, n'aveţi decât să-mi faceţi un semn.

— Am înţeles.

Tânărul se îndreptă spre uşă şi Cynthia îl privi plecând, continuând să ţină cartea lui de vizită în mână.

CAPITOLUL VII.

MAGICIANUL

Comisarul şef nu era mulţumit de turnura pe care o luaseră evenimentele în ceeace privea pe celebrul criminal: Vulturul Negru. Dar detectivul Forrest, care se aştepta la o opoziţie puternică, nu fu prea surprins.

El îl observă pe comisarul şef, care era afundat în scaunul lui ca un Budha mare şi reflecţia care i-o făcuse Gilbert Patten — acest reporter ironic — îi revenea în minte:

— Un detectiv!, exclamase acesta. Ei bine, el n'ar putea descoperi nici un miros urât, chiar dacă ar fi sub nasul lui.

Această reminiscenţă îl făcu să surâdă pe scoţian, dar în momentul acela Grayson îşi încruntă sprâncenele.

— Gândesc că te gândeşti la ceva caraghios, dar lasă-mă să-ţi spun asta: dacă n'am fost eu capabil să pun mâna pe el în timpul acestor trei ani sunt convins că nu vei face mai mult, Forrest.

Grayson era în general nemulțumit de toți și de toate, excepție fiind el. Dar ostilitatea care o marca față de Forrest n'avea aerul să turbure buna dispoziție a acestuia din urmă.

— Ei bine, acum cine se va ocupa de afacerea Krijinowsky?, întrebă comisarul șef rânjind.

— Sergentul Skapleton a fost însărcinat cu aceasta. Ii voiu lăsa un raport complet, înainte de a părăsi biroul astă-seară. Și aceasta îmi aduce aminte că trebue să pun la punct și acest lucru.

Fără să aștepte vreun răspuns, Forrest se întoarse și părăsi odaia.

In timpul celor zece minute ce urmară, el se înfundă atât de profund în dosarul Krijinowsky încât uită de Vulturul Negru. Chiar regreta că va lăsa această afacere, tocmai în momentul când succesul încorona câteva luni de muncă obositoare.

Acest american — se declara de origină rusă — venise din New-York cu doi ani înainte și afacerile sale constituiau un adevărat pericol pentru West End. Se declarase psihiatru și astfel se pusese la adăpostul legii. In realitate era versat în științele oculte și ghicea viitorul.

Krijinowsky era protejat de înalta aristocrație din Mayfair și orice arestare a lui era imposibilă. Când însuși soția procurorului general era o clientă entuziastă a acestui șarlatan periculos ce s'ar fi putut face? Detectivul Forrest se plânsese de mai multe ori, de această influență, inspectorului șef dar lordul Bradney se declarase bătut.

Comisarul de poliție ceruse, deseori, un ordin de expulzare pentru acest străin indezirabil, dar el se găsea sub protecția unei autorități foarte puternice. Mai mulți specialiști în boli nervoase, din Harley Street, veniseră să denunțe la Scotland Yard mărirea alarmantă a sinucigașilor și cazuri de alienație mintală, în special la femeile care frecventau cabinetul lui Krijinowsky. Dar nimic nu se făcuse pentru a pune capăt sinistrelor operații ale rusului. Krijinowsky era încă la Londra.

Krijinowsky, ca toți oamenii de teapa lui, se aranjase să cunoască contul bancar al clientului său, înainte de a începe ședința. Odată ce fusese informat (și avea mijloace foarte bune de informare), magicianul — cum era supranumit de admiratoarele sale feminine — se punea la lucru. Fiind foarte persuasiv, știa ușor să flateze, să influențeze, să înșele și clientele ! ... mai ales cele romanțioase, deveneau repede niște păpuși în mâinile lui.

In misteriosul său cabinet, cu ajutorul chiromanției, a atingerilor magnetice și a unui cristal, Krijinowsky își aducea clienți până la întunecoasele și teribilele secrete ale «vieții de apoi».

Metodele acestui om erau variate. Cu unii clienți era blând cu alții sălbatec de brutal. Un dar pe care Krijinowsky îl poseda cu certitudine era acela al psihologiei.

CAPITOLUL VIII.

NEWTON SMITH: ȘANTAJISTUL.

In marea sală obscură, atât de curios amenajată, pe care Krijinowsky o numea «Templul», vorbeau doi oameni. De îndată ce vizitatorul intrase printr'o ușă secretă, care se găsea în dosul perdelelor groase și negre, «magicianul» telefonase servitorului său hindus pentru a-i spune că nu va primi nici un client înainte de o jumătate de oră. Căci vizitatorul lui era un personagiu foarte important și trebuia să discute serios cu el.

Atât de șiret cât fu, detectivul nu făcuse asociația acestor două nume: Newton-Smith și Krijinowsky. Este adevărat că, în cursul anchetelor sale, nimic nu-l pusese pe această cale. Dar această asociație exista și era foarte mănoasă.

Toată lumea femeilor de moravuri ușoare a Londrei, care trăește la marginea societății și pe care o exploata el, cunoștea mai mult sau mai puțin intim pe M. W. Newton-Smith. După aparențe, avea o situație foarte îndestulată și locuia, împreună cu servitorul său, într'un apartament de pe Cork Street. D. Newton Smith era văzut la Derby, la Ascot, la premierele teatrale și, uneori, și la Operă. Dar, mai curent, frecventa acele locuri la modă, acele dancinguri care apar într'o noapte, au una sau două luni de popularitate și apoi dispar brusc.

Poate lui Newton-Smith îi plăcea să fie văzut. In orice caz, sigur, îi plăcea să vadă. Bărbații și femeile pe care îi întâlnea în aceste localuri de plăcere constituiau clientela sa.

Sub aspectul unui simplu hoinar, care duce o viață agreabilă și inocentă, Newton-Smith, acest om de 50 de ani, solid construit, cu un ten colorat, cu mustățile lui negre și părul său pomădat cu îngrijire, era unul dintre șantajiștii cei mai lipsiți de scrupule, ai timpului său. Toți șantajiștii sunt periculoși, dar dacă Newton-Smith punea o grijă cu totul particulară pentru a nu fi prins de poliție, sau trădat de vreuna dintre victimile lui, aceasta cerea o finețe considera-

bila și cum el își petrecuse cinci ani într'o închisoare din Franța, în urma unei imprudențe, jurase să nu i se mai întâmple o aventură asemănătoare.

— Ce s'a întâmplat. Pari speriat, zise el așezându-se pe scaunul rezervat clienților.

„Magicianul" surâse, însă cu surâs dubios.

— Mi s'a întâmplat un lucru absolut extraordinar, răspunse el. Privind cristalul, am văzut ceva.

— Ah, și ce ai văzut?

— Am văzut o spânzurătoare, zise el respirând cu greutate.

Newton-Smith izbucni într'un râs răgușit.

— Admirabil, exclamă el, cert este, Krijinowsky, că meseria ta te absoarbe atât încât mă iei drept un client obișnuit. Excelent! Ei bine, nu-i exact?

Mânia îi înlocuise, acum, bonomia obișnuită.

Krijinowsky înțelese că ar face mai bine să nu-l irite pe acest om, căruia îi datora atât și de care avea, totdeauna puțină frică.

— Da, așa cred că este.

Nu adăugase că viziunea din cristal fusese atât de intensă și atât de reală încât îl stupefiase.

— Dacă crezi că ai văzut ceva, aceasta se datorește vieții pe care o duci. Nu faci destule exerciții, Krijinowsky. Rămâi închis în casă toată ziua. Dece nu te plimbi puțin prin parc, după ce-ți termini lucrul? Totuși, continuă vizitatorul, nu vreau să-mi pierd timpul dându-ți sfaturi medicale. Dacă dorești din acestea nu ai decât să te duci în Harley Street. Eu am venit aici pentru a discuta de afaceri. Sper că aici nu ne poate auzi nimeni.

— Nimeni, răspunse Krijinowsky. Tocmai am telefonat în acest sens.

— Foarte bine! Atunci, ascultă-mă Krijinowsky. Ai reușit în ceeace ți-am cerut?

Magicianul scutură din cap.

— Nu. Am încercat diferite metode, bine înțeles cu discreție, dar n'am descoperit nimic.

— E lamentabil. Nu pot să suport ideia că Vulturul Negru să pună, mereu, mâna pe asemenea averi fără ca eu să pot avea partea mea. Am mai reflectat asupra acestui subiect și sunt din ce în ce mai convins că am dreptate.

— Vrei să spui că Vulturul Negru trebuie să fie un om de societate?

— Da. Altfel cum ar putea fi atât de bine informat. Nu ești de părerea mea?

— Da. Dar este al dracului de şiret şi ne va fi foarte greu să-l descoperim.

— Ei bine, trebuie să-l găsim şi tu eşti omul ales pentru aceasta. Căci poţi fi informat de toţi proştii care vin aici.

— Greu de crezut că va şti cineva cine este într'adevăr Vulturul Negru. Acesta lucrează veşnic singur şi probabil nu-şi încredinţează secretele nimănui.

— Nu. Ai dreptate, zise şarlatanul după o scurtă reflecţie. Dar totuşi sunt convins că este un om de lume. Cu orice preţ, vreau să descopăr, printr'un mijloc oarecare, cine este acest bandit înainte ca poliţia să intre în joc. Trebuie să mă ajuţi. Acum arată-mi raportul tău.

Era vorba de afacerile făcute de şarlatan în timpul săptămânii, sumele pe care le storseseră clienţilor săi şi informaţiunile (foarte preţioase pentru un şantagist) care le obţinuseră dela ei în timp ce erau hipnotizaţi.

— Este foarte satisfăcător. Continuă pe această cale, zise Newton-Smith, dar îl doresc pe Vulturul Negru. Nu o uita, Krijinowsky.

Işi puse, cu grijă, hârtia în buzunar, îşi luă pălăria şi plecă, cu aerul unui om care şi a întrebuinţat cum trebuie o după amiază.

După plecarea lui, Krijinowsky simţi nevoia să bea un pahar de brandy, apoi anunţă pe paznicul dela uşa de intrare că nu voia să primească alţi clienţi. Un lucru era însă sigur pentru el: că, în ziua aceea, nu se va mai ocupa de cristal. Viziunea» care o avusese cu zece minute înainte de sosirea lui Newton Smith era încă foarte limpede în mintea lui şi încă nu-şi regăsise sângele rece.

Se hotărîse să se ducă să facă o plimbare prin parc.

CAP. IX.

ASOCIAŢIA VULTURILOR NEGRII.

— Domnule secretar, vrei să ne citeşti procesul verbal al ultimei adunări? întrebă preşedintele.

Omul de talie înaltă care era aşezat la dreapta lui se aplecă, scoase o foaie de hârtie dintr'o servietă care stătea pe pământ, şi începu cu o voce gravă şi măsurată:

«Reuniunea lunară a membrilor organizaţiei Vulturul Negru a avut loc la sediul obişnuit, în prima zi de Luni a lui Octombrie. După câteva discuţii preliminare, s'a decis să se facă o vizită nocturnă lady-ei Sybil Tremayne, în locuinţa dela ţară a d-lui Edmund Thursby, pentru a se lua o bijuterie care, odată vândută, va trebui să servească

la o operă de caritate. Aceasta pentru că organizația noastră este revoltată de moravurile acestei femei bine cunoscută. Propunerea aceasta, supusă membrilor, a fost aprobată cu unanimitate.»

«Printre chestiunile importante care s'au mai discutat a fost și aceea a numărului 3, după care s'a hotărât ca, în viitoarea ședință, să se protesteze puternic împotriva bravului nostru șef care se expune personal și-și asumă toate riscurile atunci când organizația Vulturului Negru este decisă să intre în luptă contra bărbaților sau femeilor care reprezintă un pericol real pentru societatea modernă.»

— Iată, domnule președinte, conchise secretarul întorcându-se spre stânga, procesul verbal al ședinței noastre trecute.

Președintele se ridică.

— Membrii ai asociației Vulturul Negru, ați auzit procesul verbal al ultimei ședințe. Il aprobați?

Cinci mâini se ridicară în acelaș timp.

Ce ar fi zis detectivul Forrest dacă ar fi asistat la această reuniune? Este posibil, de altfel, ca scoțianul impasibil cum era și obișnuit să se domine n'ar fi spus nimic. Dar pentru o altă persoană care ar fi știut adevărul, această reuniune ar fi fost de un interes pasionant. Erau acolo șase oameni, în afară de secretar, care era mult mai în vârstă și de un tip cu totul diferit. Toți purtau nume cunoscute. Erau toți de familie. Patru dintre ei, cel puțin erau fii unor părinți bogați, iar al cincelea își cucerise un nume în sporturi: polo, tennis, cricket, box și canotaj.

Numărul 1, președintele reuniunii, acelaș Vulturul Negru, Cavalerul Nopții care se aplecase, cu 96 de ore mai înainte, asupra patului Cynthiei Holgate, își privi «gangsterii», cum se amuza să-i numească uneori, și înțelese că, nu numai că-l admirau, dar îl și iubeau. Ca și comandantul unui regiment știa că poate conta pe oamenii săi. Ei n'ar permite niciodată legii de a se pune între ei și șeful lor, sau între ei și obiectivele care le aveau în vedere. Erau toți «în afara legilor», sau cel puțin în aceste ocaziuni în care se desbrăcau de identitatea lor pentru a deveni ceeace lumea numea criminali. Și erau mândrii de aceasta.

— Domnilor, le zise el, scuzați-mă pentru faptul de a fi întrerupt cursul normal al reuniunii noastre, dar importanța cazului care aș vrea să vi-l spun v'ar da explicația manierei mele de a acționa. Cred că nu mai este nevoie să vă amintesc că, de la înființarea organizației noastre, una dintre principalele clauze asupra cărora am căzut de acord a fost următoarea: dacă unul dintre membrii — adică unul

dintre cei șase prezenți aici — ar intâlni un caz care crede că ar putea atrage atenția organizației, este de datoria lui de a cere o intrunire specială pentru a-l discuta. Ceeace am spus este exact, nu-i așa, domnule secretar?

Bărbatul care era la dreapta lui se ridică și aprobă.

Numărul 1 continuă:

— Cazul care vreau să vi-l spun este al unui om despre care se vorbește, in momentul acesta, cel mai mult la Londra. Oricare ar fi importanța cazurilor de care ați putea să vă ocupați acum, n'am nici o îndoială că numai numele lui Krijinowsky ar fi suficient pentru a fi preferat tuturor celorlalte.

— Suntem gata să vă ascultăm, spuseră ceilalți intr'un singur glas.

— M'am ocupat de o manieră cu totul specială de acest Krijinowsky care, după cum o știți cu toții, este un ghicitor, un șarlatan de cea cea mai rea speță. Și iată ce am descoperit: acest om care-și zice rus, dar care în realitate e armean, câștigă o avere considerabilă. Asta privește deci intr'un mod cu totul special organizația Vulturului Negru. Am putea preveni Scotland Yardul, dar diavolul acesta este prea șiret pentru poliție. Am căpătat convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu W. Newton-Smith, celebrul șantajist. Te rog domnule secretar, să notezi ca și acest din urmă scelerat să primească vizita noastră.

Secretarul își notă cu grijă aceste ultime cuvinte.

— Vă rog să-mi scuzați această digresiune, reluă Vulturul Negru. Ziceam că căpătasem convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu Newton Smith șantajistul. In locuința din Lower Brook Street, își hipnotizează clienții, și apoi nu-i prea greu să scoată de la ei informațiuni folositoare, chiar foarte folositoare pentru asociatul său, privind politica, afacerile și intrigile amoroase. Șantajistul știe să se servească de toate aceste informațiuni. Krijinowsky are o asemenea protecție în țară incât este greu a-l face să plece. Poliția este neputincioasă. Cred că are mâinile legate și este deci datoria noastră, a Vulturilor Negrii, de a ne ocupa de el. Sper că veți fi de părerea mea și iată ce propun: să facem o vizită acestui șarlatan, și farsor, la domiciliul său, pentru a-i da lecția care o merită. Aceasta în maniera noastră obișnuită.

Cinci mâini se ridicară.

— Domnule secretar, deci s'a decis și s'a acceptat ca viitoarea persoană de care ne vom ocupa să fie Krijinowsky, adăugă președintele, adresându-se bărbatului mai i

CAP. X.

LA PANDA.

Shifter Clark aparţinea acelei plebe mişunătoare a Londrei, care evoluează în străzile strâmte şi murdare ale cartierului Soho. Dormea într'o cocioabă din Soho, îşi lua masa într'un bar din Soho, juca şi petrecea aproape tot timpul la Old Compton Street, în vecinătatea imediată.

Numai «meseria» trebuie să-l fi adus în seara aceea în faţa imobilului mare din Clarges Square. In după amiaza aceea, întâlnise pe unul din şefii din Soho, care era numit «Masca», din cauza remarcabilei impasabilităţi a trăsăturilor lui, şi primise ordinul următor:

«Du-te în Clarges Square 127, astă noapte. Acolo locueşte Sir Charles Fettisbury. Fettisbury este un om politic, ministru de războiu (admiţând că un biet vagabond ca tine înţelege ce înseamnă aceasta). Biroul lui este la parter, odaia care dă în grădină, prin dos. Iată o cheie ca să intri prin uşa care dă în stradă. Trebuie să pătrunzi în birou — fi atent la soneriile de alarmă — şi să pui mâna pe toate hârtiile care le găseşti. Ai înţeles?

Shifter răspunse afirmativ din cap. Era puţin vorbăreţ. Totdeauna acţiunile lui vorbeau pentru el şi isprăvile lui, in furturi, erau referinţele lui cele mai bune.

— Astaj tot, îi zise «Masca», arătându-i uşa.

Shifter se supuse. «Masca» şi cu el se înţelegeau fără a avea nevoie să-şi vorbească. Acest lucru nu era primul care-l făcea acest om. Se spuneau multe asupra «Măştii» în Soho. Era aşa zisul emisar al unui ticălos plasat foarte sus — atât de sus, încât nu venise niciodată personal în Soho şi care-i telefona ordinele sau le trimitea printr'un mesager. Dar Shifter, un suflet simplu, simţea să asta o interesează. Dece s'ar încurca într'un amănunt atât de minim şi de o importanţă atât de mică? Ii era suficient să ştie că dacă-şi ducea la bun sfârşit misiunea sa şi dadea satisfacţie «Măştii» era recompensat. Ce s'ar fi făcut cu documentele pe care trebuia să pună mâna nu-l interesa. Curiozitatea era periculoasă în meseria sa.

La orele două fără trei minute, după ce aruncase o ultimă privire asupra străzii deşarte, introduse cheia care i se dăduse în broasca uşii care ducea la subsolul casei cu nr. 127 Era o noapte întunecoasă şi absolut fără lună. Cerul era complet negru şi nu strălucea nici o stea. Exact noaptea care şi-ar fi comandat o Shifter, dacă ar fi posedat o putere magică.

Odată înăuntru, și aceasta se făcu foarte repede căci zăvoarele erau complet ruginite și ușa era închisă numai cu cheia, Shifter înaintă tot atât de tăcut ca și o umbră.

Tălpile lui de cauciuc alunecau fără sgomot. In mâna dreaptă ținea un reteveiu, căci trebuia să prevadă totul. După câteva secunde, Shifter văzu o ușă la stânga lui. Și, în fața acesiei uși, observă o siluetă — el se gândi că trebuie să fie un gardian. Se decise să acționeze imediat. Era necesar. Inainte ca acest personagiu nefericit să-și fi putut da seama ce i se întâmplase, reteveiul se abătu greu asupra cefei lui și el căzu în genunchi. Inainte să fi scos un geamăt, atacatorul lui îi puse mâna la gură. In cinci secunde, gardianul fusese scos din luptă. Dacă n'ar fi auzit o voce din odaia alăturată, Shifter s'ar fi zăpăcit. Dece era acest om acolo? Păzea el ceva în interior? Și în acest caz despre ce era vorba? «Masca» îi dăduse ordin să pună numai mâna pe hârtiile care se găseau în birou. Dar dacă i se oferea și o altă ocazie nu trebuia s'o neglijeze.

In odaia vecină erau mai mulți bărbați și, deodată, un nume îl galvaniză: Vulturul Negru.

Auzind acest nume, Shifter deveni țeapăn de surpriză, căci dacă exista vreun subiect care nu se epuiza niciodată în Soho era acela privind pe Vulturul Negru. Numai pronunțând acest nume se asigura o convorbire animată. Cine era acest necunoscut care uimea lumea întreagă prin abilitatea sa?

Vulturul Negru trebuia să fie un amator, căci dacă ar fi fost profesionist cineva ar fi reușit să se unească cu el. Dar acest om bătea toate recordurile și chiar unii specialiști, ca Dixie Scalon, regele spărgătorilor, îl omagia. Se ascundea cu îngrijire și consecința era că Soho odată cu admirația care avea pentru el îi păstra și un resentimnet. Vulturul Negru punea în încurcătură atât cartierul Soho cât și Scotland Yardul. Si acum, deoarece lucrurile țineau de prea multă vreme, «șefii» cartierului îi declaraseră războiu. Voiau, după spusele lor, să-i arate cine sunt. Dacă ar fi găsit un mijloc, Soho i-ar fi trimis un ultimatum: ori vă alăturați nouă, ori plecați.

Dar «șefii» erau neputincioși și acest sentiment le rănea orgoliul. Se promisese, în lumea crimei, că prima persoană — bărbat sau femeie — care descoperea identitatea Vulturului Negru, va fi recompensată.

Chiar în după amiaza acelei zile, unul dintre șefii bandei celei mai puternice îi spuse «Măștii»:

— Descoperiţi-mi cine este intr'adevăr Vulturul Negru şi vă voiu da 500 de lire.

Shifter era oportunist şi avea mintea promptă. Luă repede hotărârea să asculte tot ceeace se zicea de cealaltă parte a uşii, pentru a alerga să raporteze ştirile in Soho. Motivul pentru care venise, în noaptea aceasta, în Clarges Square 127, putea să mai aştepte şi era sigur că, în aceste circumstanţe speciale, «Masca» ar fi aprobat maniera lui de acţiune.

Shifter Clark era renumit pentru sângele lui rece. Nici femeile, nici vinul, nici muzica, n'aveau nici o infulenţă asupra lui. Dar descoperirea pe care o făcuse din intâmplare ii producea frisoane. Se şi vedea sărbătorit, înconjurat şi admirat de toţi şi această perspectivă îi transmitea o veselie puţin obişnuită naturii lui neimpresionabile.

Dar, desigur, existau şi riscuri. Vulturul Negru trebuia să se ferească şi desigur n'ar ierta omul pe care l-ar găsi încercând să pătrundă misterul său. Nu, trebuia să fie prudent... ca un şoarece. Shifter se apropiă şi mai mult trăgând însă cu urechea pentru a surprinde orice pericol.

Totuşi, în mijlocul acţiunii cele mai importante ale vieţii lui, Shifter eşuă. In intenţia de a asculta mai bine, renunţase să mai tragă cu urechea la pericolul care ar putea să se apropie de el.

Fără să fi avut timpul să scoată măcar o înjurătură, vălul uitării şi al inconştienţii i se întinse în faţa ochilor.

CAP. XI

INTALNIRE NOCTURNA

Deschizând ochii, Shifter văzu că în odaie erau şapte bărbaţi. Toţi purtau măşti de mătase neagră, care le acopereau in întregime figurile lor. In plus, erau îmbrăcaţi în nişte robe mari şi negre. Shifter care, sub ameninţarea pericolului, îşi regăsise raţiunea, simţi că mai târziu îi va fi incapabil să-i identifice.

Unul dintre oamenii mascaţi se îndreptă spre el.

Mâinile şi picioarele spărgătorului fuseseră legate cu o frânghie.

Cum te cheamă?, întrebă necunoscutul. Ai face bine să-ţi spui numele corect, căci avem mijloace să descoperim adevărul.

Shifter răspunse imediat:

— Mă numesc Clark.

— Care-ți este numele?
— Ei mă numesc Shifter.
— Cine sunt «ei»?
— Cei din Soho.
— Atunci ești criminal de profesiune?
— Dacă vreți dvs. așa. fie.
— In ce branșă ești specializat?
— Sunt spărgător.

Shifter vorbea cu o mândrie serioasă.

— Acum. domnule Clark. am fi foarte fericiți să știm in ce scop te-ai introdus aici. astă seară. De fapt dorim să știm mai multe lucruri despre d-ta. Credem că vei fi în stare să ne informezi. Asta este ceeace iți rămâne de făcut.

La aceste cuvinte, care aveau ceva amenințător în ele, Shifter se simți foarte prost. Decise să se arate diplomat și să nu spună decât o parte din adevăr.

— Ei bine. mi s'a cerut să vin în această casă. pentru a lua hârtii din biroul bătrânului. Ințelegeți? Cred că nu vă așteptați să vă spun numele aceluia care m'a trimis aci, căci nu o pot face. Mi-a dat o cheie pentru ca să deschid ușa din stradă. In felul acesta am intrat. am inaintat pe culoar, când am fost lovit de unul dintre prietenii dvs. Când m'am trezit, m'am regăsit aici. Asta cred că este totul.

— Nu chiar totul. prietene. replică aspru omul care-l intreba. Poate vei fi atât de bun să-ți amintești ce te-a făcut să-l pui knock-out pe unul dintre prietenii noștri?

Cei șapte mascați se retraseră in fundul odăii și incepură să vorbească cu voce joasă.

Shifter aștepta cu nerabdare. Nu știa. desigur, soarta ce i se pregătea și era foarte neliniștit asupra acestui punct, căci nu se îndoia. un moment. că unul dintre acești oameni era Vulturul Negru. Dar care era? N'ar servi la nimic să se întoarcă în Soho și să facă descrierea acestor șapte mascați, pe care i-a găsit în pivnița unei case. «Masca» i-ar fi cerut mai multe amănunte.

După cinci minute de deliberare. omul care părea să fie șeful (era oare Vulturul Negru?). se intoarse și reveni lângă prizonier.

— Mi-e teamă că te-ai pus într'o situație rea. Shifter, spuse el. Te-ai introdus în această casă pentru a comite un furt și asta. după cum știi. este foarte grav. Desigur. am putea să te lăm în mâinile poliției. Dar asta ar aduce după sine unele lucruri care dorim să le evitam.

Prizonierul surâse.

Va am în mâna, replică el.

Pentru prima dată în viaţa sa vorbise fără să se gândească. Abia pronunţase aceste cuvinte şi-şi dădu seama că spusese o prostie. Ameninţarea pe care o subînţelese fu imediat sesizată de cei care-l înconjurau şi ei reîncepură să discute între ei.

— Am decis să te trimitem să faci un mare voiaj pe mare, relua omul mascat care revenise în mijlocul camerei.

Spărgătorul începu să gâfâie.

— Un lung voiaj pe mare? Pentru care motiv?

— Ca să părăseşti Anglia o bucată de vreme. Aerul din largul mării îţi va fi salutar, fizic şi moral, şi — în plus — vei învăţa să distingi al meu de al tău, ceeace pari să ignorezi complet, pentru moment. Nu cunosc un loc mai bun pentru un spărgător nenorocit decât un vapor pornit spre o lungă călătorie. Să spunem spre Australia. Desigur voiajul ţi-l vei plăti singur.

Shifter nu fusese niciodată un umorist. Nu înţelegea umorul, dar era destul de inteligent pentru a-şi da seama că această formă de glumă ascundea ceva.

Atins în plină inimă, el protestă:

— Australia? Ce dracu să fac în Australia?

— Asta rămâne să descoperim mai târziu. Vei avea grijă să te însărcinezi cu genul de viaţă care trebue să l duci şi să înveţi ce este cinstea. Domnii care te-au întrebuinţat la această activitate nocturnă ştiau că această casă este ocupată de Excelenţa Sa Ministrul Războiului?

— Da, un oarecare Fettisbury.

— Eşti de o precizie admirabilă şi ai fi un martor bun într'un proces criminal, Shifter!, fu replica. Dar acum, mă tem că nu mai putem întârzia mai mult. E târziu şi unii dintre noi nu s'ar supăra să fie în paturile lor. Înainte de a pleca, pentru că aerul nopţii este prea răcoros, trebuie însă să bei ceva.

Spunând acestea apropiă de buzele prizonierului său un pahar care conţinea un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Iată ceva care te va încălzi... Bea... Îţi va prinde bine.

Crezând că era vreun stimulent, Shifter înghiţi lichidul. Câteva minute mai târziu îşi pierduse cunoştinţa.

— — — — — — — — — — — — —

Dacă detectivul Forrest n'ar fi lucrat atât de târziu noaptea n'ar fi acceptat să fie condus acasă cu o maşină a poliţiei. Sunt lucruri mici ca acestea care au o mare importanţă în viaţa oamenilor.

Forrest locuia într'un pavilion drăguț, în spatele lui Eccleston Square Victoria. Șoferul apăsă pe acceleratorul puternicului Ford și mașina porni în grabă.

P. C. Graham conducea admirabil, dar nu putu să evite mașina care-i eși în cale, cu toată viteza, după colțul străzii Pall Mall. Din fericire, nici o victimă omenească nu fu sacrificată zeiței Viteza, totul reducându-se la o ciocnire ușoară.

Așa obosit cum era, Forrest trebui să renunțe să se ducă să se culce în seara aceea. Zece minute mai târziu, mașina poliției își reluă drumul spre Yard, cu un om care avea mâinile și picioarele legate și care lăsa impresia unui om care își ametise creierii cu o băutură oarecare. Sergentul Lomax, care făcea parte din Escadra Volantă, îl recunoscu imediat pe Shifter Clark.

Intrând în biroul său, Forrest își comandă cafea și sandwichuri pentru patru persoane și începu unul din interogatoriile cele mai severe care le făcuse vreodată.

Situația era, desigur, cu totul specială. Doi dintre tinerii cei mai cunoscuți ai orașului erau așezați pe scaunele din fața lui. Unul era Basil Feitisbury, fiul ministrului de războiu, iar tovarășul lui era Oliver Tryst, cunoscut în lumea întreagă ca jucător de polo și unicul fiu al unui mare industriaș care învârtea anual mai multe milioane.

Forrest știa că trebuia să fie foarte prudent în această afacere. Puteau să apară tot felul de complicații. Dar, în acelaș timp, trebuia să lămurească situația și avea de cerut numeroase explicații. Numai decât după ciocnire, când — simțindu-se sdruncinat și foarte prost dispus — coborîse din mașină, văzuse spre marea lui surpriză că conducătorul mașinei cu care se produsese ciocnirea era fiul lui Sir Charles Fettisbury. Afacerea s'ar fi oprit aici și, probabil, n'ar fi avut urmări, dacă sergentul Lomax, care examina partea din spate a mașinii, n'ar fi scos o exclamațiune bruscă. Forrest înțelese motivul când văzu corpul unui om legat de mâini și de picioare și care era într'o asemenea stare de prostație încât nu i se putea smulge nici un cuvânt.

După ce fură aduse sandwichurile și cafele, Forrest se adresă tinerilor:

— Vedeți, domnilor, este datoria mea să uit poziția dvs. socială și să vă tratez exact ca pe oamenii care trebuie supuși unui interogatoriu. Cred că înțelegeți că descoperirea acestui om — îl arătă pe Shifter care-și recăpătase cunoștința și privea în jurul lui cu niște ochi teribil de măriți — cere explicații.

— Aveți perfectă dreptate, domnule inspector, răspunse

Basil Fettisbury. Intreaga afacere se explică foarte ușor, deși poate veți conclude că sunt nebun.

— Tinerețea este veșnic nebună, răspunse Forrest.

— Este foarte adevărat. Acum vă voiu povesti ce s'a întâmplat. Aveam o mică petrecere la mine, căci am pentru folosința mea personală subsolul casei părintelui meu. Inainte de a ne despărți, când ciocneam veseli paharele, unul dintre servitorii care se ocupau de noi, l-a găsit pe acest om — il arăta pe Clark — care era ascuns pe culoar. Crezând că este un spărgător, îl dobori cu o lovitură de pumn și ni-l aduse. Cred că până aici nu am făcut nimic rău, domnule inspector.

— Nu, dar vă rog continuați, fu răspunsul acestuia.

— Ceeace urmă este oarecum neconstituțional. Dar lăsați-mă să vă explic: camarazii mei și cu mine...

— Aș vrea să am numele lor înainte de plecare, domnule Fettisburry, îl întrerupse inspectorul.

— Perfect. Ii veți cunoaște pe toți. Spuneam deci că amicii mei și cu mine, după ce ne-am consultat, am socotit că nu ar fi prea frumos din partea noastră de a-l da pe acest nenorocit pe mâna poliției.

— Dar l-ați legat de mâini și de picioare și l-ați și drogat, zise Forrest cu severitate.

— Da, o admit. Dar voiam să-i dăm o lecție. Vedeți, a mărturisit că a venit cu intenția de a lua unele hârtii ale tatălui meu, ceeace este un lucru cu atât mai grav, ținând seama de poziția tatălui meu. După o mică consfătuire, am decis că pedeapsa cea mai bună pentru amicul Shifter era de a-l trimite să facă o muncă corporală. D. Tryst, care este aici, posedă un yacht mic, care este ancorat la Burnham seu la Crouch și am decis să ducem pe Shifter acolo, făcându-l să plătească pentru călătoria lui.

— Spunea că mă vor duce în Australia, domnule inspector, declară spărgătorul.

- Recunosc cu sinceritate, domnule inspector, că am vrut să aplicăm singuri legea și că n'ar fi trebuit s'o facem. Dar este un lucru consumat și suntem responsabili. Suntem gata să facem față tuturor amenzilor posibile, bine înțeles fără să fim închiși. Sper că nu vă gândiți la această soluție, domnule inspector?

Această naivitate îi dădea lui Forrest o poftă teribilă de a râde, dar știu să se stăpânească pentru a spune cu severitate:

— Desigur, afacerea nu poate rămâne aci. Va trebui să prezint raportul meu inspectorului și lordul Bradney va

actiona în consecință. Voiu fi bucuros să am numele prietenilor care erau cu dvs. astă-noapte, domnule Fettisbury, zise el, în timp ce cei doi tineri se ridicau.

După ce făcuse aceasta, jucătorul internațional de rugby îi întinse mâna:

— Sper că ne vom despărți prieteni buni, domnule inspector, și aș fi dezamăgit să plec în alte condițiuni dela Scotland Yard.

Forrest îi luă mâna și i-o strânse cu tărie.

— De la dvs.. personal, nu mai vreau absolut nimic, zise el.

Și întorcându-se spre Shifter. care privea grupul cu un aer malițios în ochi. adăugă:

— De Shifter însă nu pot răspunde.

Fettisbury înaintă spre acesta din urmă:

— Imi cunoști numele și știi unde locuesc. Clark, îi zise el. Dacă vreodată voiu putea face ceva pentru d-ta n'ai decât să mă înștiințezi.

— Salve!

După această exclamație enigmatică. hoțul își concentră întreaga atenție asupra jurnalului care-l luase de pe biroul detectivului și arătă că nu mai voia să vorbească.

CAP. XII.

REVELAȚIA

Detectivul Forrest se trânti pe scaunul său și se adresă spărgătorului:

— Pentru această ispravă vei căpăta cel puțin șase luni închisoare. Shifter, zise el. Nu-mi mai amintesc exact, dar cred că este pentru a opta oară când ți se va întâmpla așa ceva.

— A noua oară. îl corectă hoțul, dar pentru dvs. este acelaș lucru. De astă dată cred însă că voiu scăpa.

— Ce te face să crezi? Ai mărturisit acelor doi domni că ai pătruns în casă cu scopul de a lua niște documente de pe biroul Ministrului. Cred că nu este cazul să întreb cine te-a însărcinat cu acest comision.

— Este inutil să vă osteniți, domnule inspector.

Tonul hoțului era familiar. aproape ofensător. Forrest care cunoștea mentalitatea criminalilor mai bine decât toți ofițerii Londrei. simți că Shifter este pe cale să facă o mărturisire importantă. Și nu fu deziluzionat.

— Cred că ar fi trebuit să mă întrebați dece am fost găsit, pe jumătate tâmpit, în mașina aceea? reluă Shifter.

— Ei bine, continuă, replică Forrest cu un ton care nu-l angaja la nimic.

Hoțul se ridică și se întinse.

In numarul de ieri seară al lui «Evening Sun», este anunțata o recompensă de cinci mii lire pentru acela care va da informațiuni asupra Vulturului Negru. Ați cetit aceasta, domnule inspector?

— Da.

— Aceste cinci mii de lire le voiu căpăta eu, continuă Shifter. Un biet calic ca mine poate face ceva cu acești bani! Cine știe? Poate deveni chiar om cinstit.

Forrest îl privi cu asprime.

— Lasă aceste cinci mii de lire. Shifter., căci în orice caz vei deveni cinstit dacă continui în felul acesta. Vei putea fi inchis pentru mai multă vreme de exemplu pentru zece ani.

Shifter tremură ca și cum s'ar fi aflat în fața unei veritabile teroare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, inspectore, tăceți. Mi se strânge inima de groază.

— Atunci bagă de seamă la cele ce ți le voiu spune. Să nu mai reîncepi cu povești ca aceea din astă noapte. Dar, apropos, ce legătură au toate acestea cu Vulturul Negru?

Intrebatul începu să se bâlbâie.

— Știu cine este acest individ.

— Cred că încă nu ți-ai regăsit toate mințile, Shifter.

Hoțul se indignă.

Ceeace v'am spus este literă de evanghelie, domnule inspector. Netrebnicul vi-a aruncat praf în ochi, făcându-vă să credeți tot ce a vrut. Acum nu vă mai ofensați. Ascultați ce vreau să vă spun: Presupun că vreți să știți cine este Vulturul Negru. Dar nu vă voiu spune inainte de a face un mic aranjament cu dvs. Iată ce vă propun: Vă voiu spune cine este această pasăre de noapte și dvs. nu-mi veți mai vorbi despre cealaltă afacere. Vă dau două minute să reflectați asupra propunerei mele.

După un minut, Forrest îi spuse:

— Foarte bine, Shifter, dar te previn dela început că nu voiu tolera nici o minciună și apoi vei trebui să mă convingi asupra celor care mi le spui, pentru ca să uit cele întâmplate astă-noapte. M'ai înțeles?

Increderea celuilalt nu se sdruncină.

— Ticălosul v'a împuiat capul, dar nu vi-a spus adevă-

rul. Iată realitatea: Intr'adevăr, m'am dus astă-noapte să fur, în Clarges Square 127. M'am introdus prin ușa subsolului. Dar nu știi ce am auzit pe culoar, după două minute! Ei bine, am auzit niște oameni vorbind despre Vulturul Negru. Domnule inspector, unul dintre ei era numit Vulturul Negru. Ce dovedește aceasta? Că individul acesta se găsea în persoană acolo. Cred că este foarte limpede?

Forrest îi aruncă o privire scrutatoare.

— Știi ce ți-am spus, dacă vei încerca să-mi povestești baliverne.

— Nu vă povestesc baliverne, domnule inspector. O jur pe Evanghelie. Chiar dacă n'ar trebui să mai ies neiodată de aici, adevărul este că indivizii aceia numiau pe unul dintre ei Vulturul Negru. Și apoi puneau la cale și o lovitură. Vorbeau să se ducă să facă o vizită lui Krijinowsky, ghicitorul din West End.

Forest care-și aprinsese pipa trimise un nour negru de fum spre tavan. N'ar fi fost convins că Shifter îi spunea adevărul, dacă vorbele fostului deținut nu i ar fi confirmat teoria sa.

Care erau faptele cunoscute asupra Vulturului Negru? Mai întâiu, era aproape sigur că acest gentleman-spărgător era un om din înalta societate. Al doilea, în ultimii trei ani, Vulturul Negru făcuse dovada unui curaj și al unui sânge rece într'adevăr surprinzătoare. Forrest era convins că fiul Ministrului de războ nu i spusese adevărul sau tot adevărul asupra celora care se petrecuseră. Era deaceea foarte probabil ca acest indiscret să fi fost găsit încercând să asculte la ușe și acei oameni dezolați la gândul că identificarea Vulturului Negru ar fi putut fi descoperită, deciseseră să-l îndepărteze pe Shifter Clark.

Detectivul își scoase pipa din gură.

— Asta este versiunea ta, Shifter?, întrebă el.

— Da și este adevărată, domnule inspector.

Forrest îl privi în față.

— Acum, să presupunem că aș fi decis să fac acest târg cu tine și să nu spun nimic despre furtul de azi noapte, în schimbul informațiunilor care mi le-ai furnizat. Vei continua să te porți cinstit cu mine?

— Desigur că da.

— Bine. Atunci spune-mi două lucruri: Știi exact cine este Vulturul Negru și, în afară de cuvântul de onoare, îmi mai poți da vreo dovadă asupra celor care le afirmi?

— Proba care am avut-o, domnule inspector, vi-am spus-o

imediat. Am auzit voci menționând numele de Vulturul Negru, dar n'am distins prea bine cele ce se discutau. Deaceea, m'am apropiat de ușă și, de astă-dată, am auzit perfect, distinct

— Ai privit în odaie?

— Nu.

— Atunci n'ai putea ști care era omul pe care ceilalți îl numeau Vulturul Negru.

— Nu. Dar ați văzut dece manieră a miațit, domnule inspector. Vulturul Negru este Fettisbury. Este limpede ca bună ziua. Văzând cele ce s'au întâmplat, a încercat să-și dea ifose și a reușit.

Forrest temperă puțin entuziasmul fostului deținut.

— Ne-ar trebui mult mai multe probe decât acestea, Shifter, pentru a putea aresta pe Vulturul Negru, zise el. Totuși îți sunt foarte recunoscător și...

— Atunci vă veți ține promisiunea?

— Da. Poți pleca și atâta timp cât vei putea să-ți ții gura nu ți se va spune nimic cu privire la afacerea de astă noapte.

Shifter se ridică dintr'un salt și îi întinse mâna.

— Sunteți, într'adevăr, un tip șic, domnule inspector.

— Acum pleacă, pentru că trebuie să-mi văd de treaba mea

Detectivul Angus Forrest mai fumă încă trei pipe, înainte de a se gândi să se ducă să se culce. Proba! Asta îi trebuia. Teoria lui era bună, dar până la probe noui nu se putea duce să povestească această istorie inspectorului. Lordul Bradney l'ar fi luat drept nebun.

CAP. XIII.

AMENINȚAREA

Sir Charles Fottisbury se adresă fiului său:

— La ce oră te-ai culcat, tinere.

— Nu m'am culcat, fu răspunsul. Am ieșit în oraș cu câțiva prieteni și n'am revenit decât pe la vreo patru dimineața.

Această sinceritate îl încurcă pe ministru și cuvintele vesele care urmară, risipiră puțin proasta lui dispoziție.

— Este exact, dragul meu tată, continuă Basil. Cred că știi că nimeni nu este tânăr de două ori. Olly Tryst și cu mine am ieșit târziu, să facem o plimbare cu mașina. Simțeam nevoia de a lua aer, pentru a ne destinde după «studiile» noastre.

Și începu să râdă, pronunțând cuvântul «studii», căci

acestea consistau pentru el în a dansa, a bea şi a mânca.

Omul de stat se crezu dator să-i dea câteva sfaturi:

— Ar fi timpul să te potoleşti puţin. Basil. Continuând această viaţă, iţi vei crcia o reputaţie urâtă. Aminteşte-ţi că sunt ministru şi că orice publicitate proastă îmi este dezastruoasa.

El înduioşă puţin conştiinţa fiului său, dar asta nu ţinu multă vreme. Basil luase obiceiul de a ignora plictiselile existenţei. Aplicase, totdeauna, cu succes, această filozofie şi. astfel. scăpase de multe poveri.

— Şi prietenul tău Oliver Tryst avansează în studiul dreptului?

Intrebarea aceasta se datora faptului că fiul marelui industriaş învăţa dreptul penal la un avocat foarte cunoscut.

— Oh. este un element de prima forţă. cred. A avut până acum vreo trei banchete şi după fiecare dintre acestea s'a ales cu o indigestie puternică.

Ministrul de război ridică ochii spre cer.

— Basil. asemenea glume sunt deplorabile!... zise el.

In momentul acela intră Higham. majordomul casei.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Basil, dar sunteţi chemat la telefon.

Impingându-şi scaunul. campionul de rugby se ridică cu o asemenea grabă încât tatăl său fu obligat să se plângă încă odată.

— Aminteşte-ţi. dragul meu copil, că masa mea nu este un teren de foot-ball.

Spunând în grabă un «scuză-mă», Basil ieşi din odaie. Chemarea aceasta nu-i spunea nimic bun. Era oare Forrest de la Scotland Yard?

Dar vocea care o auzi la celălalt capăt al firului fu aceea a unui necunoscut.

— Domnul Fettisbury?

— Da

— D. Basil Fettisbury?

— Da. Cine este la aparat?, zise el viu.

— D-le Fettisbury. nu interesează cine sunt. Ceeace importă este că doresc să vă văd cât mai repede posibil.

Presentimentele tânărului se realizară. Dacă nu se înşela. acest necunoscut...

Totuşi işi luă o voce nepăsătoare pentru a răspunde:

— Dragul meu amic. n'am obiceiul să-mi dau întâlnire cu străini care se tem să-mi spună numele mai înainte.

— Cu toate acestea cred că veţi accepta această întâl-

nire. Este un lucru asupra căruia are fixată privirea toată lumea: furtul unui colier de valoare mare care s'a produs la d. Edmund Thursby, în casa sa din Surrey. Asta nu vă interesează?

— Absolut de fel. Cred că ați face mai bine închizând telefonul, ca să nu chem poliția.

— Poliția! Dacă afacerea nu ar fi atât de serioasă, aș râde. Acum, dacă vă place, fiți atent la ce am să vă spun, căci sunt ultimele mele cuvinte: sau veniți astă seară la cafeneaua Rimini, din Greek Street, Soho, la orele 9, sau mă voiu vedea obligat să trimit unele informațiuni la Scotland Yard. Cred că autoritățile polițienești sunt extrem de dornice să cunoască identitatea Vulturului Negru.

— Trebue să fiți nebun, exclamă Basil. Nu înțeleg nimic din ceeace îmi povestiți.

După aceste vorbe, Basil agăță receptorul.

— — — — — — — — —

— Era vreun altul dintre prietenii tăi, Vulture Negru?, îl întrebă tatăl său, când se înapoiă în sufragerie.

Basil își privi tatăl țintă. Ce putea să știe oare? Desigur era numai un fel de a vorbi. Da, nu putea fi decât asta. Dar voia să aibe sufletul complect liniștit.

— Fi atent la ceeace spui, Sir, replică sportivul. Dacă Higham ar auzi aceste vorbe, și-ar închipui că întrețin anumite relații cu acest celebru spărgător.

— Dragul meu copil, zise el surâzând, nimeni n'ar fi atât de ridicol încât să te asocieze acestui criminal abominabil. Când m'am servit de termenul «Vulturul Negru» acum un moment, făceam o aluzie la escapada ta matinală.

Fiul său se întoarse spre el și luă o linguriță de dulceață.

— Foarte bine, tată, te scuz.

— Acum te-aș ruga să-i spui lui Oliver Tryst să vină aci, azi după amiază.

Basil se simți foarte încurcat. Era într'adevăr straniu ca tatăl său să-i vorbească, din nou de Olly. Chiar în după amiaza aceia, Tryst trebuia să plece la Amsterdam cu colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Îi voiu spune, dar este foarte ocupat, zilele astea, cu dreptul și banchetele sale.

— Ah, foarte bine, dacă este ocupat. Între noi fie zis îl găsesc cam plictisitor.

— Ai dreptate, tată!...

CAP. XIV.

CAFENEAUA RIMINI

Cafeneaua Rimini era tipul de local care ar fi convenit romancierilor amatori de intrigi și de aventuri romantice. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut între acești pereți murdari, își spuse Basil Fettisbury, în momentul când intră în cafeneaua Rimini. Era ora nouă fără două minute seara. Asociația Vulturului Negru decise să se ducă singur la întâlnire. Olivier îi spusese:

— Este mai bine să te duci să-l vezi pe ticălosul acela, ca să știm exact la ce ne putem aștepta.

Un chelner înaintă spre el. In mâna dreaptă ținea un șervet murdar, iar plastronul cămășii era pătat cu pete de grăsime.

— Ce dorește domnul?, zise el cu un surâs atât de dezagreabil încât Basil simți o poftă nebună de a-i da o lovitură de picior.

— Caut un prieten, care mă așteaptă. Numele meu este Fettisbury.

— Ah, da, domnule. Prietenul dvs. a venit de câteva minute și vă așteaptă într'un salon particular.

Și arătă cu degetul în direcția fundului restaurantului

— Așa dar aveți și un salon particular?

— Avem chiar trei, domnule. Uneori este mai comod așa. Cred că mă înțelegeți.

— Prea bine. Arătați-mi drumul.

Fu introdus într'un salonaș care părea umplut în întregime de omul care veni în întâmpinarea lui.

Basil îi aruncă o privire rapidă.

— Cred că sunteți d. Newton-Smith? zise el.

— Mă cunoașteți?, răspunse celălalt încercând să surâdă.

— Nu este nevoie să mergi prea multe zile prin oraș pentru a-l întâlni pe ilustrul domn Newton-Smith. Se poate să fi fost rău informat, dar cred că v'ați specializat în șantaje. Ce doriți de la mine?

— Domnule Fettisbury, vi-am cerut să veniți astăseară aci, căci vă pot face un serviciu. In loc să-mi mulțumiți mă calomniați în mod nedemn.

— Dar asta o știe despre dvs. orice copil de pe străzile Londrei. Acum, însă ce-ar fi să jucăm cu cărțile pe masă Azi dimineață erați foarte misterios. Să mergem direct la

ţintă. Acum ce preferaţi: să mergem să cinăm şi apoi să ne batem, sau să începem prin a ne bate? Personal, îmi este egal. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât de a vă cufunda capul, în întregime, într'una din cele mai proaste supe ale lui Rimini.

Dacă Olivier Tryst ar fi fost prezent, ar fi făcut un gest de disperare. Olly pretindea că defectul principal al lui Basil era faptul de a fi prea spontan, în loc de a fi puţin mai discret.

— Ia-l mai fin, îl sfătuise acesta înainte de a pleca. Fi prudent şi încearcă să descoperi cât mai exact ce ştie. Aminteşte-ţi că sunt avocat — sau că sper să fiu într'o zi. Pot, deci, să te sfătuiesc.

Cuvinte inutile! Acum, când se găsea în faţa unuia dintre cei mai mari scelerati ai Londrei, Fettisbury vedea numai roşu.

— Aş vrea să cer, acum, ceva de băut, zise el privindu-l pe şantajist. Oare «sherry»-ul este otrăvit aici?

Newton Smith ascultase cu o indignare crescândă acest potop de cuvinte. Lucrurile nu decurgeau aşa cum ar fi vrut el. Acest tânăr adoptase o atitudine energică, pe care ar fi vrut-o el s'o ia. Timp de câteva clipe şantajistul se gândi la posibilitatea de a sări asupra acestui tânăr, dar apoi reflectă că nu numai că ar fi o tactică proastă dar s'ar putea să aibe urmări dezastruoase pentru persoana lui. Îşi aminti subit că acest Fettisbury era campion internaţional de rugby şi avea reputaţia de a fi foarte puternic.

Deaceea, adoptă o altă atitudine.

— Sunteţi prea agresiv, faţă de cineva care v'a invitat să cinaţi, remarcă el.

— Dragul meu, cred că nu vă gândiţi că am venit aici numai de dragul ochilor dvs. Am venit numai pentrucă aţi avut infernala imprudenţă de a încerca să mă şantajaţi prin telefon. Aveam deci două alternative şi, după ce am discutat chestiunea cu câţiva prieteni, am decis să viu personal la întâlnire, în loc de a trimite un comisar în locul meu.

Omul încercă să-şi păstreze calmul. Avusese deaface cu personagii mai dificile ca Fettisbury şi tot le venise de hac.

— Nu cred că aţi îndrăzni să vă duceţi la Scotland Yard, domnule Vultur Negru, zise el încet.

Vizitatorul îl privi ca şi cum era nebun.

— Vreţi să repetaţi aceste cuvinte? întrebă el.

— Spuneam că nu cred că ați fi îndrăznit să vă duceți să depuneți o plângere la Scotland Yard, domnule Vulture Negru

— Ce dracu vrei să spui?

— O știți perfect de bine. Fiți atent, Fettisbury. Informațiunile care mi-au ajuns la urechi n'au făcut altceva decât a confirmat teoria mea. Era evident pentru mine că acest gentleman-spărgător, care își zise singur Vulturul Negru era... un om de lume. Altfel, cum ar fi putut reuși să fie atât de bine informat și să-i reușească toate loviturile

Fettisbury își scoase o tabacheră din buzunar și o deschise.

— Acum, dacă vreți să mă întrebați ceva, vă rog să-mi permiteți să fumez. Sunt dezolat că vă întrerup... Teoria dvs. este foarte fantezistă dar și foarte interesantă. Nu am să vă mai întrerup.

— Ajungând la această concluzie, înțelegeți cu ce interes am aflat că noaptea trecută sau mai curând azi dimineață — foarte devreme — s'a ținut o consfătuire a unor tineri din lumea bună într'o pivniță din clădirea tatălui dvs. La această consfătuire, un martor demn de încredere a certificat că ați fost numit: Vulturul Negru.

Campionul de rugby izbucni într'un râs vesel, care-i descoperi dinții săi sănătoși și albi.

— Lăsați-mă să râd! Este tot atât de ridicol ca și cum ați observa o bucățică de sticlă într'un pârâu și a-ți lua-o drept un diamant Kohinor... Dece dragă aș făcea-o? Nu știu. Dar pentrucă asta vă interesează, lăsați-mă să vă explic că «Vulturul Negru» este numai o poreclă pe care mi-a dat-o tatăl meu. De atunci, toți prieteni mei au urmat exemplul lui și mă numesc astfel.

Newton-Smith rânji.

— Asta nu-mi pare prea plauzibil.

— Ei bine, plauzibil sau nu, așa este. Si dacă vă gândiți să-mi stoarceți ceva bani, n'aveți mai multă șansă decât dacă eu aș voi să devin ducesă...

După aceste vorbe, el părăsi localul și se opri la Scotland Yard.

Detectivul Forrest îl privi pe tânăr cu un aer întrebător:

— Mi se pare că v'ați amorezat de Scotland Yard, domnule Fettisbury.

Jucătorul international de rugby începu să râdă

— Nu voiu merge până a pretinde aceasta, răspunse el, dar amintindu-mi de plăcerea avută, azi dimineață, făcân-

du-vă cunoștință. am schimbat rolul și am venit să depun o plângere. Cred că sunt în drepturile mele s'o fac!

— Perfect, zise Forrest puțin uimit. Și care este plângerea?

— S'a încercat să fiu șantajat și, din principi, sunt contra șantajului. Nu m'am gândit să viu aici si să vă văd în persoană numai pentrucă am fost ales ca victimă. După afacerea aceea cu Shifler Clark, am socotit că există un oarecare risc pentru mine. Dar socot, domnule inspector, că vă veți ocupa numaidecât de această afacere. Vorbesc ca un om al cărui tată plătește impozite grele și care a auzit, totdeauna, spunându-se că Scotland Yardul este una din instituțiile cele mai admirabile și cele mai energice.

— Puteți conta pe mine, zise detectivul.

Nu știa prea bine dacă tânărul își bătea joc de el sau dacă acest ton de persiflare îi era obișnuit.

— Cine a încercat să vă șantajeze?

— Un individ numit Newton-Smith. Cred că-l cunoașteți.

— Foarte bine.

— Atunci dece nu se găsește încă în lanțuri?

— Sunt diferite motive, replică Forrest, și cel mai important este că n'avem încă destule probe împotriva lui. Poate, însă, le-ați putea suplini dvs.? Povestiți-mi întâmplarea dvs., domnule Fettisbury.

După ce tânărul termină povestirea lui, detectivul zise:

— Sunt dezolat că vă voiu deziluziona, dar mi-e teamă că nu mi-ați adus un număr suficient de informațiuni pentru a proceda la arestarea lui. Dacă Newton-Smith va încerca să-și continue jocul atunci, desigur, lucrurile s'ar schimba

— Deci, nu puteți face nimic?

— Pentru moment, nu. Dar puteți fi sigur că începând de acum vom supraveghea, deaproape, pe d. Newton-Smith.

— Și acum o altă întrebare, domnule inspector: Credeți, într'adevăr, că aș fi Vulturul Negru?

Ochii albaștrii ai detectivului îl priviră.

— Credeți?, insistă tânărul

— Adevărații șantajiști, pentru a reuși, domnule Fettisbury, nu întreprind o acțiune fără să fi dobândit o certitudine.

Tânărul izbucni în râs.

— Înțeleg, domnule inspector, ...sunteți foarte tare.

CAP. XV.

SCHIMBARE DE VIAȚA.

Lumea era complet schimbată pentru Cynthia și tânăra fată găsi că este foarte greu să se adapteze Totul era schimbat. Viața îi era foarte diferită.

Ea privise lucrurile in față și se ocupase, mai întâiu, să sub-închirieze apartamentul ei din Saint James Court. Avu noroc în aceasta. Soția unui ofițer care se întorcea din India tocmai trecuse pe la agenție, cu o zi mai înainte, pentru a întreba dacă nu era ceva de închiriat.

Ceeace o făcuse pe Cynthia să sufere mai mult nu fu faptul că trebuia să părăsească acest interior în care fusese atât de fericită în ultimii trei ani ci acela de a se separa de Phillips, camerista ei. Lucru rar, Phillips nu era numai activă și cinstită, ci și devotată — până la adorație — stăpânei ei. Cât era de diferită față de neroadele care o înconjurau!

— Doresc atât de mult să rămân cu dvs., miss, zisese ea. Mă voiu mulțumi cu cât de puțin. Vă asigur că nu voiu lucra pentru nimeni, după ce am fost cu dvs. atâta timp împreună.

— Foarte bine, Phillips, sunt exact cuvintele care speram să le aud dela tine. Dar, într'adevăr, nu-ți pot permite să lucrezi pentru mine, în circumstanțele actuale Vezi, scumpul meu copil, nu mai am mijlocul să te plătesc. Nu mai am nimic. Toți banii mei, până la o centimă, au dispărut. Nu pot să mai am servitoare, nici pe tine și nici pe alta. Trebui să fac totul singură. Dar îți promit un lucru. Dacă lucrurile se vor aranja (ceeace din nefericire nu sunt sigură) îți voiu face imediat semn.

Și se depărtase pentru a-și ascunde lăcrămile.

Când avea de făcut un lucru, luase bunul obiceiu de a l pune imediat în execuție. Deaceea, după ce-și închiriase vechiul ei apartament, luă un autobuz (taxi-urile nu mai erau în lista lucrurilor care și le putea permite) și se duse la agenția enormelor clădiri care se construiseră lângă Marble Arsh. Locul o uimi ca un lucru fantastic și-și aminti că citise că acolo erau nu mai puțin de 1200 de apartamente de diferite mărimi, gata de a fi închiriate.

In această clădire, ea închirià ceeace găsi mai modest. Pentru două guinee și jumătate pe săptămână închirià o cameră care avea nouă picioare pe douăsprezece și care-i oferea ... totul, un divan, un birou, un fotoliu un coș pentru hârtie ... etajeră pe care se găsea telefonul. Când revăzu în

gând odăile spațioase și atât de bine mobilate din Harley Street, casa în care crescuse, Cynthia avu un surâs amar. Dar își goni repede aceste amintiri. Acum trebuia să-și înceapă noua ei existență și cu noroc spera să iasă din această afacere.

In sfârșit, sosi Luni dimineața. Era ziua în care trebuia să se reîntoarcă la birourile lui Edmund Thursby. Sorții erau aruncați și nimeni n'ar fi bănuit că tânăra fată, care trecea cu un aer atât de hotărît ușa de intrare, tremura în sinea ei.

Cynthia avea motive serioase să fie nervoasă. După cele ce i le spusese gazetarul Frost, desigur că ezitase înainte de a accepta postul pe care i-l oferise tatăl vechiei ei prietene de clasă, cu atâta generozitate. Dar ezitarea ei nu durase mult timp. Nu putea să uite că alegerea ei era larg influențată de circumstanțele prezente. Intr'un cuvânt, era mai mult sau mai puțin obligată să accepte.

Evident, ar fi putut să vândă cele câteva bijuterii de aur pe care i le dăduse tatăl ei. Dar îi era imposibil să se despartă de aceste relicve sentimentale. In aceste condițiuni, să se fi lăsat să moară de foame? Nu simțea nici o poftă să moară.

Ce îi spusese gazetarul? O lăsase să înțeleagă că biroul lui Edmund Thursby nu era genul de loc care-i trebuia. Poate nu! In orice caz, era precis că viitorul ei patron n'avea o reputație bună și, deasemenea, se putea să urmărească alt scop cu ea. Il revedea mereu, în gând, la biroul lui, în momentul când îi făcuse această ofertă. Fusese atât de respingător încât trebuia să-și spună că această ofertă îi fusese, poate, făcută în condițiuni nu prea normale și trebuia deaceea să vegheze asupra acțiunilor lui.

Se gândea însă că, după câteva luni în birourile din Broad Street (dacă va fi capabilă să rămână acolo), ar fi căpătat o oarecare rutină a afacerilor. Pentru moment era complet ignorantă și toate cunoștințele ei pentru o carieră comercială consistau în aceea că știa să bată puțin la mașina de scris. Mai târziu, după această primă experiență — ar putea să se ducă la un alt birou. Dar aceste chestiuni, aparțineau încă viitorului.

Fu primită de secretarul particular al lui Edmund Thursby: Walter Leavis, care nu-i fu prea simpatic. Părea prea plin de el, prea vanitos, cu gesturile lui teatrale și cu politeța sa afectată. Era evident că lui Leavis i se povestise istoria intrării ei în birou și atitudinea lui era, în acelaș timp, lingușitoare și condescendentă. Cynthia găsea intolerabil acest amestec.

Dar amintindu-şi de vechiul proverb, că cerşetorii nu pot alege, işi ascunse acest resentiment şi ascultase atent ceea ce-i spusese. Secretarul particular ii explică unele dintre funcţiunile care ar fi trebuit să le indeplinească în cursul primei luni.

Financiarul, care veni douăzeci de minute mai târziu, nu se pierdu in cuvinte asupra trecutului, ci se concentră asupra prezentului.

— Bună ziua, miss Holgate. Sper că nu te aşteptai să lucrezi aici. Te rog să nu spui nici un cuvânt de mulţumire.. Sunt foarte fericit de a putea să-ţi fac acest serviciu Desigur — şi el o privi — sper că vei merita salariul săptămânal de cinci lire, cu care vei debuta. Cred că nu este necesar să spun că pentru o tânără fără experienţă este foarte generos.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Thursby.

Aceste cuvinte, care simţea că trebuie să le spună, contrariau. Era prima dificultate din noua ei viaţa.

— Vei avea, deci, cinci lire pe săptămână, în timpul primei luni. După aceea vom mai vorbi. Progresele d-tale la birou vor fi determinate de abilitatea cu care vei sesiza amănuntele lucrărilor care le vei avea de făcut. Cred că d. Leavis, secretarul meu, te-a pus in curent ?

— Da, domnule Thursby.

Această convorbire îi părea stranie şi nu ştia prea bine dacă trebuia să surâdă sau să fie incurcată. Bunul simţ îi veni însă într'ajutor şi-şi aminti că nu mai era Cynthia Holgate, care trăia independentă cu un venit de opt sute de lire pe an, ci o Cynthia Holgate care era obligată să-şi câştige existenţa. Era extrem de diferit şi înţelese că asta nu trebuia s'o uite niciodată, în timpul lunei care urma să vină.

Cynthia se puse repede în curent şi, după o săptămână, se achita foarte bine de misiunea ei. Observase cel puţin, că nu era proastă. Merita însă cele cinci lire pe săptămână? Era o altă intrebare care, poate, ar fi contrariat-o dacă şi-ar fi permis să se oprească asupra ei.

Spre sfârşitul primei săptămâni, în momentul în care părăsea clădirea să se ducă să mănânce, Walter Leavis îi spuse:

— Vă duceţi să mâncaţi, miss Holgate?

Trebuia doar să ştie, işi zicea Cynthia, că părăsea biroul pentru un alt motiv.

— Da. Aveţi nevoie de mine?

— Oh, scumpa mea, nu.

Şi surâzând, o apucă de braţul drept şi o trase prin mulţimea care umplea hallul.

— Atunci sper că vei putea veni cu mine.

Şi presiunea asupra braţului ei se accentua.

Tânara simţi că trebuia sa puna, pe dată, capăt acestei situaţiuni.

— Sunteţi extrem de amabil, domnule Leavis, dar dejunez totdeauna cu o prietenă la A. B. C., la colţul străzii Cred că ma veţi scuza. Trebuie să mă aştepte acolo.

Ochii lui Walter Leavis străluciră.

— Sunt dezolat, spuse el brusc. N'aş fi crezut că am un adversar atât de redutabil.

Tânara fată ieşi din imobil cu obrajii ca para. Remarca făcută de secretar dovedea mai multe. Mai intâiu că Leavis era ceeace presupusese ea din totdeauna: un neghiob. Dar ce reuşea să spună? De altfel asta o interesa foarte puţin. Un om de speţa lui, care atacă o fată mai mult sau mai puţin lipsită de apărare, spune orice când se infurie.

In timp ce-şi lua masa ei frugală, care se compunea dintr'un sandwich, un mar şi o ceaşcă de cafea, Cynthia se surprinse făcând o comparaţie intre omul acesta care o insultase şi gazetarul Gerald Frost. Unul nu era decât un vierme, celălalt...

Cynthia se opri la timp. In timpul săptămânii care se scursese, în ciuda tuturor preocupărilor ei, tânăra privise de mai multe ori cartea de vizită pe care i-o dăduse reprezentantul lui «Evening Sun», părăsind apartamentul ei din Saint James Court. Ştia bine că această carte de vizită îi fusese dată cu un scop bine determinat: dacă, vreodată, va avea nevoie de un prieten n'avea decât a-i scrie sau a-i telefona

Va îndrăsni s'o facă?

Da!

Işi plăti modesta ei masă şi ieşi în stradă să se plimbe puţin, înainte de a se reîntoarce la birou.

La sfârşitul primei săptămâni de încercare, Thursby veni s'o găsească.

Manierele lui începuseră să se schimbe. Nu mai era patronul brusc, care-l cunoscuse în prima dimineaţă.

— Bună ziua, Cynthia, îi spuse el. Aşează-te un minut, căci doresc să-ţi vorbesc. Cum merge cu stenografia?

— Nu ştiu să stenografiez, domnule Thursby.

— Dar baţi la maşină: nu-i aşa?

— Cred că vi-am spus, domnule Thursby, când am ve-

nit la dvs., că ştiu foarte puţin să bat la maşină.

— Asta n'are importanţă, fu răspunsul lui neaşteptat. N'am primit decât complimente asupra d-tale din toate părţile. Eşti mulţumită aici?

— Da, sunt foarte mulţumită.

Nu era adevărul pur, căci mai erau două trei elemente care puteau să-i cauzeze supărări în viitor dar, după toate, lucrul ei era interesant, ea sesiza foarte bine cele mai mici amănunte, şi în fundul sufletului ei simţea o mare satisfacţie.

— Cu atât mai bine! Imi place ca oamenii să fie mulţumiţi în jurul meu.

După o scurtă pauză, în care-şi puse ţigara într'o scrumieră, Thursby reluă:

— Vrei să cinezi, astă-seară, cu mine, Cynthia? Vom putea vorbi de viitorul d-tale. Unde locueşti acum? Tot în apartamentul din Saint James Court?

— Nu, domnule Thursby. Era prea scump şi am trebuit să renunţ la el. Am închiriat o cameră mică în Montressor House, din Marble Arsh.

— N'ai fi trebuit să abandonezi locuinţa din Saint James Court. Imi amintesc că Joyce îmi spunea că era foarte confortabilă. Păcat, Cynthia. N'ai fi trebuit să te martirizezi în chipul acesta. N'ai avut nici un motiv, pentrucă eu sunt în spatele d-tale.

Tânăra fată nu răspunse nimic, căci nu mai ştia ce să gândească. Trebuia să se neliniştească de interesul cu totul particular pe care i-l arăta financiarul? Dar era patronul ei şi, probabil, avea dreptul să se ocupe de faptele şi gesturile ei.

Cynthia schimbă subiectul.

— La ce oră doriţi să viu astă-seară, domnule Thursby?

— Voiu trimite maşina să vă ia la orele şapte. Cred că nu-i prea de vreme?

— Oh, nu!

— Acum dă-mi adresa d-tale exactă.

— Apartamentul 187 B., Montressor House, Marble Arsh. Dar voiu fi gata şi voiu aştepta la intrarea principală.

Thursby o privi.

— Foarte bine. Deci pe diseară! Şi sunt încântat de cele ce mi s'au spus despre d-ta. Ştiam că nu mă vei decepţiona.

CAP. XVI.

CYNTHIA VEGHEAZA

Cina aceea la Mount Street nu-i aduse Cynthiei numai satisfacții. Mâncarurile erau excelente ca și singură cupa de șampanie pe care o băuse.

Dar, în timpul cinei, atitudinea Joyce-ei o indispuse. Joyce se schimbase. Cynthia nu se înșelase când, cu zece zile înainte, ii spuse lui Thurby că fiica lui n'o să mai vrea să aibe de-aface cu o fată săracă ca ea. Atitudinea ei rece și detașată, in timpul cinei, o jenase pe Cynthia atât de mult că atunci când Joyce își anunță intenția de a-i părăsi pentru a se duce la teatru se simți aproape ușurată.

Cât de crudă era natura umană! Cine și-ar fi putut imagina că această Joyce, care-i arătase o asemenea afecțiune altă-dată, va acționa de această manieră? Incolo n'avea de ce să se simtă prost. Nu iubise niciodată cu adevărat pe Joyce Thursby și nu se legase cu ea decât pentru că o voise aceasta din urmă. Era mulțumită că se terminase așa. Poate Walter Leavis îi vorbise despre ea lui Joyce. Căci după prima ei vizită la Broad Street se întrebase dacă nu se născuse o idilă între fiica financiarului și secretarul particular, ceeace ar fi explicat multe lucruri.

— Pari foarte preocupată, Cynthia?

Edmund Thursby îi întrerupse cursul gândurilor.

— Vrei să trecem în birou pentru cafea?

Ea se ridică imediat. Atmosfera era înăbușitoare. Toți servitorii acestei case luxoase păreau să aibe o oroare profundă pentru aerul proaspăt. Ferestrele păreau a fi veșnic închise.

Odată intrați în birou, Thursby își schimbă complet atitudinea.

— Am remarcat că Joyce a avut o atitudine stranie față de d-ta, draga meu. Ce-a apucat-o?

— Asta se explică ușor, răspunse ea. Cynthia Holgate de astăzi este foarte diferită de Cynthia Holgate de ieri. Vi-am prezis-o în ziua în care Joyce m'a condus la biroul dvs. Astă-seară a arătat foarte limpede, că n'ar dori să continue relațiile amicale cu mine.

— Este absurd! Și chiar dacă ar fi adevărat, nu este decât un copil și nu contează. Indrăznesc să spun că nu-mai tatăl ei contează.

Intrarea servitorului, care aducea cafeaua și lichioru

rile, întrerupse o clipă convorbirea lor. Dar când rămaseră din nou singuri, financiarul continuă:

— Aveam un motiv special cerându-ţi să vii astăseară aici, draga mea, zise el. Se poate să am nevoie de o altă secretară particulară şi, dacă ar fi posibil, aş dori să fii d-ta. Bine înţeles, asta ar aduce o mărire a salariului, o mărire foarte apreciabilă, continuă el privind tânăra fată de o manieră care o jena.

— Sunteţi, într'adevăr prea bun, domnule Thursby. Vreau însă să sper că voiu merita încrederea dvs.

— Sunt sigur de asta.

Vocea i se făcu mai joasă, se apropie de ea şi se pregătea să-i mângâie braţul gol, când uşa se deschise şi majordomul anunţă:

— Sir Samuel Hopwood doreşte să vă vadă, domnule.

— Să se ducă la dracu! exclamă financiarul. Apoi, reculegându-se, adăugă: Să intre, Harcourt.

Bine, domnule.

Gazetarul bine cunoscut avea o figură de viezure şi fu imediat antipatic Cynthiei. Hainele îi erau de o croială demodată, purta favoriţi şi lăsa impresia netă că aparţine unei alte generaţii. Fata înţelese numaidecât că avea multe puncte comune cu Thursby. Poate simţurile ei se ascuţiseră în ultima săptămână, dar ar fi putut jura că aceşti bărbaţi erau fraţi în rele.

— Oh, te rog să mă scuzi, Thursby, nu ştiam că este cineva la tine.

Hopwood vorbea în fraze întretăiate, muşcându-şi continuu buza de jos. Tânăra fată înţelese numaidecât la ce se gândea din privirea pe care i-o aruncă.

— Hopwood îţi prezint pe miss Holgate, una din secretarele mele. Miss Holgate — Sir Samuel Hopwood. Sir Samuel este proprietarul ziarului „Evening Sun" şi este un personagiu influent în Fleet Street.

— Încântat de a vă întâlni, zise Hopwood întinzându-i mâna.

Dacă Cynthia nu s'ar fi aşteptat la aceasta, familiaritatea lui Hopwood i-ar fi fost foarte neplăcută. Mâna lui era umedă şi fata şi-o retrase repede pe a ei.

— Am venit numai pentru a-ţi spune unul sau două lucruri, Thursby, dar dacă vă deranjez...

— Nu vorbi absurdităţi. Ce serveşti, cafea, Brandy?

— Nici una nici alta. Dar voiu fuma bucuros o ţigară.

După ce-şi aprinse ţigara, gazetarul se trânti în fotoliul său.

— Lowe, prim-redactorul lui «Sun», a cerut să mă vadă azi după amiază pentru a-mi spune că a venit cineva să reclame cele cinci mii de lire, recompensa pe care ai promis-o în cazul Vulturului Negru, gentlemanul-spărgător, zise el. Desigur, pentru moment nu este încă nimic lămurit, dar am gândit că aş face bine să vin să-ţi prepari cecul.

Şi spunând aceste vorbe, izbucni în râs.

Cynthia, care-şi observa patronul, observă că devenis ţeapăn.

— Este adevărat, Hopwood?

Se auzi o nouă cascadă de râs.

— Este adevărat, ca şi toate care se petrec în birourile unui ziar, fu răspunsul lui. Presupun că inocenţi ca d-ta nu sunt în curent cu latura criminală a vieţii. Totuşi pot să te învăţ ceva. Dacă într'o zi, vrei să pui mâna pe un răufăcător nu te adresa poliţiei, ci contează pe spioni. Intr'adevăr, un spion, un fost condamnat, a venit astăzi după-amiază la «Sun» şi i-a zis lui Lowe, prim-redactorul, că a descoperit identitatea Vulturului Negru şi că are intenţia de a reclama cele cinci mii de lire promise de donatorul anonim. Te sfătuesc, deaceea, Thursby, să-ţi prepari cecul.

Cynthia văzu în lanţuri pe omul cu maniere atât de galante care se aplecase deasupra patului ei la Heathlands şi acest gând îi fu odios. Ea se auzi spunând:

— Credeţi, Sir Samuel? Credeţi că va fi atât de simplu?

Gazetarul îşi scoase ţigara din gură.

— Cum?, întrebă el. Ce să cred că va fi atât de simplu?

— Ei bine, ca d. Thursby să semneze un cec de 5.000 de lire. Ceeace a spus acest om — după relatările dvs., un fost puşcăriaş — va trebui să şi probeze înainte de a primi banii. Nu-i aşa?

— Desigur, va trebui s'o probeze, interveni financiarul. Dacă orice ticălos crede că va putea să mă facă să semnez un cec de 5000 de lire venind să povestească în Fleet Street o poveste fără început sau sfârşit, asupra Vulturului Negru, se înşeală amarnic.

— Acest om i-a spus lui Lowe că are dovezi suficiente. Cred, de altfel, că a început să-şi spună povestea lui înainte de a reclama banii.

— Vrei să spui că s'a mulţumit să facă unele afirmaţiuni?

— Fie şi aşa, dacă vrei... Acum să trecem însă la altă chestie, Thursby, continuă el. Azi dimineaţa am primit o telegramă de la corespondentul nostru din Madrid, care ne

avertizează că notarul care a fugit, George Otterway, a fost arestat de poliția locală, din ordinul Scotland Yardului.

Otterway! Ce raporturi putea să fie între patronul ei și omul care o ruinase?

Cynthia îl privi pe Thursby și observă că expresia lui devenise dușmănoasă. După toate aparențele, aceasta a doua informație pe care i-o dăduse Hopwood îi era dezagreabilă. Dece?

Și ea începu să reflecteze. Redevenise Cynthia Holgate de altă dată și nu o funcționară obscură în birourile lui Edmund Thursby.

— Otterway?, întrebă ea. Dar este notarul care a pus mâna pe toată averea mea. Sunteți în relații cu el, domnule Thursby?

— Eu..., ei bine..., într'adevăr, da, răspunse el încurcat. Este o stranie coincidență că acest individ ne-a făcut ambilor acelaș rău, continuă financiarul cu un ton mai rapid. Mi-a furat zece mii de lire. Informația d-tale este demnă de încredere, Hopwood?

— Gândesc că da. De când am primit această știre — știind cât de mult te interesezi de această afacere — am telegrafiat corespondentului meu să ne trimeată informațiuni mai ample. Desigur și Scotland Yard-ul trebuie, deasemenea să ne informeze.

— Da, răspunse Thursby distrat. Mă voiu informa la lordul Bradney, inspectorul general, pe care-l cunosc.

— Acum trebuie să plec, zise Sir Samuel Hopwood sculându-se. Trebuie să fiu la Lessing, din Park Lane, la orele nouă și jumătate. Bună seara, miss Holgate.

— La revedere, Sir Samuel.

— La revedere, Thursby.

— Te conduc, adăugă acesta din urmă.

Când cei doi bărbați ieșiră, Cynthia încercă să-și pună puțină ordine în gândurile ei. Era poate numai intuiție, dar în momentul în care văzuse expresia fizionomiei lui Thursby, toate aceste îndoeli se transformaseră într'o certitudine. Presupunerile și bănuelile ei erau confirmate. Ce fel de relații putea să întrețină acest financiar foarte suspect cu acel notar veros? In clipa aceea, în mintea ei se făcu un «plan de luptă»: va veghea, va aștepta și va încerca să descopere dacă Thursby n'avea legătură cu propria ei tragedie.

— Regret că am fost deranjați scumpa mea, zise Thursby reîntorcându-se. Dar cred că încă nu pleci?

— Eu cred că da, domnule Thursby, în afară de cazul

când aţi dori în mod special să rămân, dacă aveţi a-mi spune ceva. Găsesc că munca de birou este obositoare şi am luat obiceiul să mă culc devreme.

Thursby părea încă absorbit şi poate că acesta fu motivul pentru care nu făcu obiecţiuni.

— Inţeleg. Du-te de-ţi odihneşte frumuseţea. Te voiu vedea mâine dimineaţă la birou.

Cele câteva minute pe care le mai petrecuse Cythia în Mount Street, Thursby fu excesiv de corect. Totuşi impresia fetei rămânea aceeaş: acolo era un mister şi ea era decisă să-l descopere.

Abia ajunse acasă şi dădu un telefon.

— Eşti d-ta, domnule Wyat, Aici este Cynthia Holgate Aş putea să te văd... Nu, astăseară este prea târziu dar, dacă vrei, mâine după amiază. Nu mă duc la birou, căci este Sâmbătă... Oh, nu ştiai că lucrez? Da sunt în biroul d-lui Thursby, din Broad Street, şi învăţ să devin o adevărată femeie de afaceri!... La orele două şi jumătate... Da, pot să mă aranjez foarte bine. Vrei să vii aici, în apartamentul 187, B. Montressor House, Oxford Street? Sunt nouile clădiri lângă Marble Arsh. Mulţumesc mult. La revedere.

Moralul lui Wyatt era mai prost ca oricând. Era ca un om care se bătea disperat, de o săptămână, împotriva unei frice mereu crescânde şi care era pe punctul de a pierde bătaia.

Ii întinse Cynthiei o mână nervoasă şi drept răspuns la întrebarea care i-o puse fata îi zise că cerceta mereu încercând să lămurească situaţia.

— Mi s'a întâmplat un lucru straniu, miss Holgate, zise el jucându-se cu pălăria care mai o ţinea în mână, atât de straniu încât nu mai ştiu ce să fac.

— Povesteşte-mi-l mie, domnule Wyatt, poate voiu putea să te ajut.

— Da... poate... Azi dimineaţă, miss Holgate, am primit o comunicare telefonică, un mesagiu foarte misterios, în scopul de a nu mai vorbi despre afacerile d lui Ottreway, dacă n'aş vrea să am neplăceri.

— Neplăceri?

— Da, acesta este cuvântul de care s'a servit interlocutorul meu. Vocea îmi era compleet străină şi n'am recunoscut-o. Aş fi făcut, poate, mai bine să mă fi dus la poliţie. Căci, desigur, Scotland Yardul trebuie să se ocupe de dispariţia d-lui Otterway.

— Da. Eri seară am aflat că poliția din Madrid a arestat, la cererea Scotland Yardului, un om care trebuie să fie d. Otterway.

— Unde ați aflat asta?

— La d. Edmund Thursby, din gura lui Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun».

— Totul este foarte misterios. Nu pot înțelege cum a putut să se conducă în felul acesta d. Otterway, care era un notar de prim ordin și om integru. Sunt convins, adăugă el coborând vocea, că a fost forțat să acționeze în felul acesta.

— Forțat? De cine?

— N'aș trebui să vorbesc, miss Holgate, spuse el parcurgând cu ochii mica odaie, mai ales după mesagiul misterios primit azi dimineață.

— Poți însă să-mi spui un lucru, domnule Wyatt, și crede-mă că un am un motiv foarte serios ca să te întreb.

— Vă voiu spune tot ceeace-mi va fi posibil, miss Holgate.

— Știi dacă d. Thursby a avut relații de afaceri cu d. Otterway?

— O ignoram până în ziua când am găsit o anumită hârtie în cassa de bani personală a d-lui Otterway.

Cynthia se simțea cu totul excitată. Trebuia să fie acelaș gen de emoție se gândea ea, ca acela al unui detectiv care dsecoperă o urmă.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba, domnule Wyatt?

— Am adus-o aici, miss Holgate. N'am vrut s'o las la birou, pentru cazul când poliția ar face o anchetă. Cred că este datoria mea s'o duc la Scotland Yard.

Bătrânul funcționar scoase din buzunarul hainei lui o foaie de hârtie, bătută la mașină. Citind-o, Cynthia își schimbă culoarea.

— Mulțumesc, domnule Wyatt. Și cum asta mă privește am intenția s'o păstrez. Pot s'o fac?

— Nu știu ce să vă spun, miss Holgate... Toată responsabilitatea cade asupra mea și...

— Iau responsabilitatea asupra mea, domnule Wyatt. Nu te mai chinui, zise ea.

CAPITOLUL XVII

FROST DEVINE REPORTER CRIMINAL

Cynthia surâse aceluia care tocmai intrase.

— Cum ați făcut de m'ați găsit?, întrebă ea.

Gerard Frost dădu la o parte scaunul pe care i-l întinse și se duse, ezitând, spre divan.

— Dacă nu vedeți nici un inconvenient în aceasta, mă voiu așeza aici. Voiu avea mai mult loc pentru piciorul meu... un accident în munți, acum câțiva ani... Și acum, spuneți-mi, miss Holgate: cum merge treaba? Vă întreb aceasta pentrucă și eu mi-am schimbat situația.

— Cum? Cât este de amuzant!

Cynthia nu știa ce avea acest om, dar îi inspira încredere. Simțea că, dacă ar fi vrut, nu i-ar fi fost greu s'o facă să vorbească. Este adevărat că era gazetar și meseria lui era de a lua interviewuri.

— Da. Dar afacerile mele personale mai pot aștepta. Ceeace vreau să vă întreb este teribil de indiscret. dar cum ați regulat chestiunea cu Thursby? Deci n'ați ascultat de sfaturile mele.

— Da da. dar cei săraci n'au dreptul să aleagă. Vreți sè știți cum m'am descurcat până acum? Spre marea mea surpriză, foarte bine.

— Dece spre marea dvs. surpriză?

— Este ușor de înțeles, zise ea surâzând. Când am ajuns în City, acum o săptămână. eram complet novice. Acum. într'adevăr. încep să mă pricep la acțiuni și rente.

— Thursby este satisfăcut?

— Cred că da. Nu știu ce a vrut sa-mi spună prin asta, dar — eri seară — cinând la el, in Mount Street, a spus că va lua o altă secretară articulară.

— Hm!

— Dece acest hm?

— Este unul din proastele mele obiceiuri de a spune mereu hm. Primul meu redactor mi l-a reproșat și m'a amenințat chiar că mă dă afară dacă nu mă voiu lepăda de el.

— Dar acum ce faci? îl întrerupse ea. Cronica mondenă nu mai este la modă sau ai fost avansat?

— Amândouă. Wariner. reporterul nostru criminal. este în concediu și Lowe. prim-redactorul. are ma uraște ca otrava mi-a lat locul lui. Acum iată ce m'a adus aici: Omul arestat de poliția din Madrid era George Otterway. și s'a sinucis în închisoare. cu cianură de potasiu. Am preferat să viu să-ți spun singur aceasta. înainte s'o fi aflat din Evening Suns sau un alt jurnal de seara. Sunt dezolat că-ți aduc știri atât de proaste. adăugă el.

In momentul de față sunt obișnuită cu ele. Desigur că ar fi fost altfel. dacă Wyatt — funcționarul principal al

d-lui Otterway — m'ar fi lăsat să sper că s'ar putea salva o parte din averea mea.

— După știri proaste, cei mai buni medici prescriu, totdeauna, o mică distracție. Vreau, deaceea, să mai comit o indiscreție de neiertat: miss Holgate, astă-seară aveți vreun program?

— Nimic.

— Atunci vreți sa mi faceți onoarea de a cina cu mine și apoi să mergem la teatru? Se joacă o piesă polițistă și am mare poftă s'o văd, ținând seama de noua mea funcție de reporter criminal. Și pentrucă am intrat pe calea confidențelor, pot să vă spun că sper să câștig recompensa de 5000 de lire, oferită de bogatul dvs. patron persoanei care va făcea să fie arestat Vulturul Negru.

Cynthia începu să râdă. Buna ei dispoziție era contagioasă.

— Mă tem să nu ajungi puțin prea târziu. Pe când mă găseam la d. Thursby, ieri seară, a venit stăpânul dvs. să-i spună că recompensa a fost reclamată de un fost pușcăriaș.

— Asta nu mă deranjează! Dar să rămână între noi Thursby a declarat că nu va plăti cecul decât atunci când Vulturul Negru va fi închis. Parerea lui Hopwood este că încearcă să despice firul. Sau ca să vorbim mai pe șleau, Thursby ar vrea să dea înapoi. Și n'ar fi pentru prima oară.

— De unde o știți?

— Când am avut plăcerea să vă văd, prima oară, cred că v'am spus că în redacția unui ziar parvin numeroase informațiuni. Iată raspunsul meu... Dar sa nu ne mai gândim la subiecte atât de neplăcute ca Thursby. Mai curând să ne bucurăm la perspectiva că vom merge sa ne gasim cu femei frumoase și bărbați eleganți la Savoy. Nu sunt prea cutezător? întrebă el.

— Cred că nu Mai curând aș gândi că ești foarte bun. Voiu fi foarte bucuroasă să cinez cu d-ta, domnule Frost.

— Mulțumesc, miss Holgate. Vă convine ora șapte?

— Admirabil.

— Atunci voiu veni să vă iau în cel mai bun taxi pe care-l voiu găsi.

— — — — — — — — — — — — —

Dineul fu foarte reușit. Altă-dată, Cynthia se bucurase de societatea multor bărbați interesanți, dar niciodată nu petrecuse momente atât de plăcute ca în seara aceea la Savoy. Apoi piesa, care purta titlul misterios de «Se lasă noaptea», o pasionă până la sfârșit. Era un studiu psiholo-

gic asupra crimei, dar partea tragică a piesei era întrețăiată de scene comice și Cynthia se amuză mult.

Gerald Frost vorbi puțin. Poate se concentra asupra piesei. Poate...

— Vreți să vedeți pe Vulturul Negru? murmură el.

Cynthia îl privi cu stupefacție.

— Vulturul Negru? repetă ea, gâfâind. Nu se poate să fie aici.

Și apoi dându-și seama că vorbele ei ar putea să pară stranii adăugă:

— De ce îmi faceți asemenea emoții?

— De ce emoții? replică el. Sunt dezolat. Voiam numai să vă arăt omul pe care rivalul meu, fostul pușcăriaș, crede a fi gentlemanul-spărgător. Iată-l.

Și îi arătă un bărbat înalt, bine, robust, cu ținuta elegantă.

— Pe acesta îl cunosc, sau mai curând mi-a fost prezentat. Ests Basil Fettisbury. Dar e absurd. Omul acesta nu poate fi Vulturul Negru! zise ea.

— De unde o știi?

— Desigur că nu o știu, dar este absolut ridicol.

— Asta zice toată lumea. Imaginați-vă pe fiul unui ministru ocupându-se să spargă casele! In sfârșit, vedeți că am încredere în dvs. și că nu vă ascund nimic din domeniul crimei.

Ea nu răspunse. După zece minute, cum Cynthia nu mai spunea nici un cuvânt, el o tachină asupra acestei tăceri.

In timpul supeului, și unul și celălalt încercară să se cunoască, ceeace se poate întâmpla numai între persoane care au puncte comune. Cynthia, prin numeroasele ei întrebări, întrevăzu ce era meseria de gazetar: pasionantă, dar dificilă și foarte obositoare. Gerald Frost, la rândul lui, își repeta la fiecare clipă că nu mai întâlnise o fată atât de încântătoare. Numai că lucrurile erau cam diferite. Pentru că un băiat ca el nu se putea însura niciodată și pentrucă n'avea nici măcar o șansă la zece mii, ca o tânăra ca Cynthia Holgate să-i acorde măcar o atenție, dar mi-te să-l ia de bărbat.

Vorbiră de multe lucruri și mai ales de munca ei la birou. Cynthia îi făcu observații foarte juste și foarte amuzante asupra oamenilor cu care avea contact cotidian, îi vorbi de copilăria ei în Harley Street și de actuala-i existență la Londra.

Abia când însoțitorul ei o lăsă în fața lui Montressor

House își dădu seama cât de repede trecuse această seară.

— Vă mulțumesc pentru orele încântătoare care le-am petrecut cu d-ta, zise ea, și Gerald își dădu seama că o gândea în serios.

Ii strânse mâna, o privi în ochi, își scoase pălăria și se urcă în mașina cu care veniseră.

Cynthia privi cu oarecare dezamăgire mașina, care dispăru la colțul străzii. Sperase că se va urca în apartamentul ei pentru a fuma o ultimă țigară.

Dar acum era prea târziu. Oare îl va revedea? Spera că da.

CAP. XVIII.

AVERTISMENTUL VULTURULUI NEGRU

Edmund Thursby era furios — și ca cea mai mare parte din oamenii de genul său, când se mânia devenea bădăran.

Il expediase pe Walter Leavis cu cinci minute mai inainte, căci ținea ca secretarul lui particular să nu remarce în ce măsură îl contraria această scrisoare blestemată. Dar nu se îndoia că Leavis se va duce să flecărească (toți flecăreau!). Poate în momentul acela tot personalul său trebuia să se întrebe ce sguduise atât pe «Turturica».

Cu șase săptămâni mai inainte un funcționar îi spusese că toată lumea îl chema pe această poreclă grotească.

In dimineața aceasta primise o corespondență importantă și scrisoarea care-l adusese în această stare de iritație nu se distingea de celelalte. Plicul era batut la mașină și Leavis îl deschisese fără să știe despre ce era vorba. Nu conținea decât o foaie scrisă la mașină, fără antet, și citind-o secretarul își schimbase culoarea.

— Ce ai Leavis? îl întrebă Thursby.

— Nimic, domnule, numai că această scrisoare...

— Ce scrie acolo? Dă mi-o mie!

— Tocmai voiam să v-o dau. Este..., este... strict personală.

Strict personal era termenul care se potrivea de minune rândurilor următoare:

«Dragă domnule Thursby,

Vă scriu pentru a vă da un avertisment. Aveți în personalul dvs. o tânără fată încântătoare, pe care o chiamă Cynthia Holgate. Respectați-o așa cum trebue respectată și totul va merge bine. Renunțați să întrebuințați una din

tacticele de care v'ați servit pentru alte fete tinere din biroul dvs. sau voi acționa în consecință.

Intr'altă ordine de idei am aflat că erați în relații foarte strânse de afaceri cu răposatul George Otterway, notarul care a fugit și care a socotit că este mai bine să se sinucidă, în celula lui din Madrid.

«VULTURUL NEGRU»

P. S. — *M'am distrat bine citind anunțul că ați promis suma de 5000 de lire pentru arestarea mea. Mă voiu duce s'o reclam chiar eu.*

După ce recitise scrisoarea de trei ori, Thursby ajunse la această concluzie inevitabilă: Cynthia Holgate nu era alt. ceva decât o spioană a Vulturului Negru. Părea fantastic, dar nu acestea erau faptele? Vulturul Negru era, fără nici o umbră de îndoială, un om din lumea bună. Poate că el și cu tânăra fată se întâlneau adesea înainte ca ea să-și fi pierdut averea... Poate se mai întâlneau și acum... In orice caz, cum ar fi putut fi Vulturul Negru în curent cu asociația lui Otterway dacă nu i-ar fi spus-o fata? Observase că ea îl privise cu un aer special în seara când cinase cu el. Hopwood fusese un prost și un imprudent de a povesti cele care le știa în fața unei terțe persoane.

Acum nu-i mai rămăsese de făcut nimic altceva decât de a o interoga pe tânăra fată. Și cu cât se gândea mai mult cu atât era mai hotărît asupra acestui punct.

Sună.

— Trimiteți-mi-o imediat pe miss Holgate, zise el.

Când tânăra fată intră în biroul lui Thursby i se păru că inima i se va opri să mai bată. O dorea și suspina după ea, ca un om însetat. In viața lui avusese multe femei și aproape totdeauna, după ce-și satisfăcuse pasiunea, se purtase urât cu ele. Dar această fată — își spunea în sinea lui — era altfel, cu totul altfel. Și faptul că putea fi, că era o spioană — îi acceptase, probabil, oferta numai pentru a i se vârî în afaceri — nu făcea decât să i intensifice dorința.

Văzând-o își trecu limba peste buzele lui cărnoase și zise:

— Bună ziua, Cynthia.

— Bună ziua, domnule Thursby.

Cynthia se strădui să-și ascundă sentimentul de desgust pe care-l simțea.

— Te rog să te așezi și să citești asta, îi spuse el întinzându-i scrisoarea.

Fata se așeză pe scaunul care-i fusese destinat și ceti

cele câteva linii bătute la mașină pe foaia de hârtie care i-o treceuse el cu o mână tremurătoare.

— Ei, ce zici?, o întrebă el după ce terminase de citit.

Ințelegând că o bănuia, Cynthia îi răspunse repede:

— Nu sunt în curent cu nimic. Și acest om, oricine ar putea fi el, nu v'a trimis această scrisoare cu asentimentul meu.

— Imi juri că nu ști cine este Vulturul Negru?

— Desigur, o jur.

— Jură-mi, Cynthia, că tu n'ai cunoscut conținutul acestei scrisori.

— Sunt gata să vi-o jur, domnule Thursby, deși este absolut inutil să-mi puneți asemenea întrebări.

Thursby izbi în masa din fața lui.

— Iți pun aceste intrebări pentrucă ști că am mai avut deafacee cu acest bandit. Erai la Heathlands în noaptea când a furat colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Da.

— Atunci ai trebui să ai puțină răbdare și să încerci să mă înțelegi.

— Da.

— Dacă acest ticălos crede că mă va intimida, că mă va putea șantaja, se înșeală amar. Pentru a-i dovedi cât caz fac de amenințările lui îți cer să mergi să cinezi cu mine, astă-seară, la Berkeley. Apoi ne vom duce la teatru și ne vom termina seara supând la Savoy. In plus, mai am a-ți face o propunere dar n'am să ți-o spun acum.

Cynthia ezită un moment.

— Ți-e teamă? întrebă el.

— Teamă? Oh, nu, domnule Thursby.

Intr'adevăr nu-i era frică. Un detectiv, din momentul în care găsește o urmă, se oprește în drumul său? Era convinsă, din ce în ce mai mult că Thursby era cauza ruinei și sinuciderei lui George Otterway. Acum era decisă să descopere «întunecoasele secrete» ale afacerilor lui Thursby la care făcuse aluzie Frost, în seara precedentă. Intre altele, avea hârtia pe care i-o dăduse Wyatt... Nu era aceasta un punct de plecare?

— — — — — — — — — — — — — —

«Savoy Grill» era plin, ca deobiceiu.

Oameni foarte cunoscuți îi salutau și-i priveau atent Cynthia observă însă că dacă unii îl flatau pe patronul ei, alții, dimpotrivă, îi întorceau spatele.

Iși dăduse seama imediat că această plăcere o va costa

scump. In timpul cinei şi in antracte, Thursby încercase s'o sondeze şi ea trebuise să facă mari eforturi pentru a-l împiedeca de a-i apuca mâna. Acum, dacă ar judeca după privirile care i se aruncau din toate părţile, rolul de detectiv amator avea inconveniente. Se bucura însă la gândul că-i expediase, în grabă, un bileţel de explicaţii lui Gerald Frost, conceput astfel:

«Dragă domnule Frost,

«Dacă mă veţi vedea cu d. Thursby — bogatul meu patron — fie la Berkeley, fie la teatrul Saint James, fie la Savoy Grill — vă rog să credeţi că sunt acolo pentru afaceri şi nu pentru propria mea plăcere.

A d-voastră
CYNTHIA HOLGATE»

Mulţumita cerului avu un scurt răgaz. Un băiat veni să-i spună lui Thursby că era chemat la telefon.

— Scuză-mă, te rog, draga mea, îi zise el.

Cynthia se strădui să surâdă. Ziua aceasta fusese încărcată şi plină de emoţii. Se deşteptase cu amintirile serei precedente, puternic imprimate în mintea ei. Preparându-şi ceaiul îşi revăzu, în gând, tovarăşul. Oare toţi gazetarii îi semănau? Această veselie, acest umor care o făcuse să râdă atât în seara precedentă, erau caracteristicile profesiei lui? In orice caz — şi ea o mărturisea cu sinceritate —dorea mult să-l revadă. Era atât de diferit de ceilalţi. Işi amintea conturul ferm al buzelor lui, care se contractau ştrengăreşte când spunea vreo vorbă de spirit.

Cât de stranie era viaţa! Fusese suficient un scurt interval de timp pentru ca ea să se simtă atrasă de doi bărbaţi diferiţi. Femeile chiar cele mai respectabile se revoltă, totdeauna, contra convenţionalismului. Cynthia se înfioră de fiecare dată când se gândea la episodul cu Vulturul Negru, atunci când in ochii lumii ar fi fi trebuit să se simtă plină de confuzie. Şi Gerald Frost? N'avea nici un motiv ca să nu iasă în tovărăşia lui, dar oamenii bine informaţi i-ar fi spus că nu trebuia să se gândească atât la el. Dar de când îşi pierduse averea, viaţa ei îşi schimbase aspectul. Ea renega pe această zeiţă care se numea: «Convenţionalism».

Frost cunoştea identitatea Vulturului Negru?

Poate voise numai să glumească?!

Poate știa, într'adevăr, ceva?!

Pe de altă parte, dece s'ar ocupa Vulturul Negru de ea? Era foarte flatant, dar nu-și putea închipui motivul. Dece se făcuse cavalerul ei? Desigur îl întâlnise — sau mai curând o întâlnise el — într'o noapte, la Heathlands. Dar nu putea înțelege dece se preocupa de soarta ei, atunci când existau atâția oameni demni de a-i atrage atenția? Poate numai pentru faptul că Vulturul Negru voia să se servească de ea pentru a-l lovi pe Thursby. Nimeni nu i-ar fi putut reproșa Cynthiei că este vanitoasă.

Se mai găsea încă în mijlocul gândurilor ei când se reîntoarse Thursby. Părea foarte bine dispus și își manifestă sgomotos această dispoziție.

El se scuză:

— Sunt teribil de dezolat, draga mea, pentru faptul de a te fi abandonat atâta vreme. Afacerile merg foarte bine, Cynthia, și vreau să te împărtășești din averea mea. Acum vreau să văd dacă ceeace îți voiu spune te va face să râzi.

Fata îl privi cu un aer întrebător.

— Nu voiu râde, domnule Thursby.

— Atunci îți voiu spune: vreau să merg la un prezicător.

— La ora asta din noapte?

— Da. Krijinowsky își primește clienții săi cei mai buni noaptea. Ziua, biroul lui de consultații este deschis numai oamenilor cărora nu le poate consacra decât zece minute. A promis că-mi va da jumătate de oră. Ar fi o experiență foa[illegible] amuzantă, Cynthia. Vrei să mergi?

— Da, nici nu cer ceva mai bun.

Hotărârea pe care o luase de a vedea limpede [illegible] lui Thursby o determinase să răspundă în felul acesta. Și acum era prea târziu să mai dea înapoi.

— — — — — — — — —

In apartamentul din Clarges Street, Georges Nottley — cu seriozitatea lui obișnuită — răspundea la telefon:

— Regret, domnule Lowe, dar d. Frost nu este acasă. A ieșit de câtăva vreme... Cred că avea treabă... Da, îi voiu transmite comunicarea dvs. de îndată ce se va reîntoarce.

Și repunând receptorul, fostul funcționar de notar izbucni într'un râs neașteptat.

CAP. XIX
PE MARGINEA PRAPASTIEI

Thursby făcu prezentările:

— D. Krijinowsky... una din prietenele mele, miss Cynthia Holgate.

Bărbatul înalt care, în această lumină difuză, impunea, îi săruta mâna.

— Este o mare onoare pentru mine, miss Holgate, zise el cu un puternic accent străin.

Câteva minute mai târziu, Thursby și cu ghicitorul se retraseră, scuzându-se și ea rămase singură.

Minutele se scurgeau încet și ea se întrebă cum putuse să fie atât de nebună încât să accepte să-l însoțească pe Thursby. Dacă acesta din urmă ar fi vrut numai să i se prezică ar fi venit singur.

Cynthia privi în jurul ei. Pereții erau acoperiți, în întregime, cu draperii negre. Aceste draperii o impresionau. I se părea că este spionată de dușmani invizibili și trebui să facă un efort puternic pentru a nu da curs imaginației ei.

Era decisă să părăsească această odaie și să caute să iasă din casă. In momentul când se sculă de pe scaun, intrară financiarul și Krijinowsky.

Thursby strălucea. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Viitorul este minunat, Cynthia! Prietenul nostru mi-a prezis lucruri extraordinare. Acum vei avea și d-ta parte de preziceri. Nu-i așa, Krijinowsky?

— Intr'adevăr, miss Holgate, cristalul mi-a arătat că destinul dvs. este legat de acela al d-lui Thursby, zise prezicătorul cu un aer mieros.

Cynthia avea nervii atât de încordați încât fără să vrea izbucni într'un râs isteric. Era prea absurd! Thursby îl cumpărase pe acest om?

Krijinowsky reluă:

— O persoană ca dvs., atât de frumoasă, atât de încrezătoare în viață și atât de stăpână pe destinele ei nu poate avea frică de a-și afla viitorul.

Era o provocare. In oricare alte circumstanțe, ea l-ar fi privit pe acest om în față și i-ar fi spus, cu sânge rece, ceeace gândea despre el. Dar tensiunea spiritului ei, vederea lui Thursby care o privea cu aviditate, îi dădură o temeritate nebună.

— Nu mi-e teamă de nimic. Unde este cristalul dvs?

— Veniți pe aici, miss Holgate, spuse Krijinowsky, dând la o parte una din draperiile care acoperea o ușă.

Cynthia ezită puțin. Dar era absolut decisă să ridice această provocare, oricât de imprudentă ar fost.

Nu știa ce va găsi la cealaltă parte a ușii și în fundul sufletului ei îi era frică.

— Cât timp va dura ședința?, întrebă ea.

— Oh, nu mai mult de zece minute. D. Thursby ne va aştepta aici.

Şi «magicianul» deschise uşa şi se dădu la o parte, pentru a o lăsa să treacă.

Cynthia traversă, mai întâiu, o anticameră mică, în fundul căreia se găsea o altă uşă. A treia odaie în care intră era plină de un parfum straniu şi mai întunecoasă decât prima. Fata se întoarse spre călăuza ei.

— Decc nu aprindeţi lumina?, zise ea bruse.

— Pentrucă lumina v'ar împiedica să intraţi în corespondenţă cu Infinitul, îi răspunse prezicătorul cu o voce mângâetoare. Vă rog să vă aşezaţi aici, miss Holgate.

Şi îi arătă un scaun, care se găsea în faţa unei mese mici. Pe această masă văzu un cristal mare, care părea scăldat i tr'un val de lumină albă.

— Vă rog, domnişoară Holgate.

Şi el îi arătă, din nou, scaunul.

Inainte de a se supune, parcursese cu ochii odaia. Era acoperită cu aceleaşi perdele negre ca şi camera pe care o părăsise.

— Se pare că vă place această «atmosferă», remarcă ea, dar personal o găsesc sufocantă. Nu puteţi deschide o fereastră?

Krijinowsky se apropiă de ea. O domina cu statura lui înaltă. Ochii lui lucrau.

— Dacă doriţi să comunicaţi cu Infinitul, dacă vreţi să pătrundeţi secretele viitorului, trebuie să vă abandonaţi orice voinţă şi să mă lăsaţi să lucrez. Trebuie să puneţi capăt preocupărilor dvs. obişnuite şi tuturor impresiunilor lumii exterioare neluptând împotriva vibraţiunilor care sunt în această odaie. Poate cu acestea să vi se pară absurde. Dacă aş judeca după expresia feţii, voinţa dvs este ostilă. Toate eforturile mele vor fi zadarnice, dacă nu mă veţi asculta.

Ar fi putut izbucni în râs, dar plină de curaj decise să meargă până la capăt şi luă loc pe scaun.

— Fie!, spuse ea. Dar sper că nu va dura mult.

Krijinowsky se aplecă asupra ei

— Fixaţi intens cristalul, zise el, şi să nu ridicaţi ochii cu nici un preţ. In câteva clipe, sper să pot citi viitorul dvs.

Se îndepărtă în tăcere şi veni să se aşeze în faţa ei, în celălalt capăt al mesei.

Se făcu o tăcere grea şi Cynthiei i se păru că viaţa şi moartea era foarte departe.

— Fixaţi cristalul, miss Holgate, îi spuse Krijinowsky cu asprime.

— Il privesc, îi răspunse ea.

Fu surprinsă de a auzi că vocea lui răsuna ca și cum ar fi venit de departe. Numaidecât după aceea simți o senzație stranie. Chiar voind, nu mai putea să-și ia ochii de la acest glob strălucitor.

Incercă să se ridice, dar își dădu seama că nu mai era stăpână pe creierul și corpul ei. Nu mai putea să se miște, ca și cum ar fi fost paralizată.

In fața ochilor i se întinse o ceață. Nouri groși o înconjurară.

Nu-și mai aminti nimic.

CAP. XX.

OMUL MASCAT

Se trezi din acest somn straniu pentru a observa că această fantasmagorie mai continua să domnească.

Lângă Krijinowsky se găseau patru bărbați — patru străini — și acela care părea a le fi șef, adresă prezicătorului următoarele cuvinte:

— Imi vei spune combinația de deschidere a cassei de bani.

Cynthia își recăpătă cunoștința și observă că acel care vorbise, ca și tovarășii săi, purta o mască neagră de mătase, care-i acoperea în întregime obrazul.

Vulturul Negru! Nu putea fi decât el.

— Ai făcut destul rău la alții, reluă mascatul. E rândul tău acum. Poliția neputând ajunge la nici un rezultat, am decis să mă ocup personal de această afacere... Puțin interesează cum am ajuns până aici. Cei trei servitori ai tăi nu mai sunt buni de nimic. Ii vei găsi legați în mansardă și deci nu-ți vor putea veni într'ajutor. Ai fi poate, bucuros să ai știri și despre bogatul tău client. Cred că acesta este numele care convine cel mai bine d lui Thursby. Mă duc să tratez cu el! In așteptare îți reînnoesc cererea mea: Dă-mi combinația de deschidere a cassei de bani, Krijinowsky.

«Prezicătorul» spumega de mânie.

— Du-te la dracu, strigă el.

— Totul își are timpul său, i se răspunse. Dar înainte de a pleca, țin să fie ascultat... Foarte bine, reluă el văzând că ghicitorul continua să-l privească, vom fi obligați să întrebuințăm metoda persuasiunii.

Făcu un semn și doi dintre tovarășii săi înaintară. Fiecare îl apucă pe «magicianul» de un braț și-l forțară să se ri-

duce, de pe scaunul unde se înfundase.

— Știți unde să-l duceți băieți, zise șeful. Vă voiu ajunge peste câteva minute. Trebuie, mai întâiu, să-i prezint scuze d-rei Holgate și s'o duc în loc sigur.

Krijinowsky emise un sunet care era, în acelaș timp, un blestem, un strigăt și o vociferare. Imediat cei doi «temnicieri» ai lui îi puseră un căluș în jurul gurii.

— Mă desgustă, duceți-l de aici, zise Vulturul Negru.

Abia dăduse acest ordin și «trio»-ul acesta trecuse ușa.

— Aduceți-l pe Thursby aici, zise el celui de al treilea mascat. Cred că ai avut multe emoții astă-noapte, miss Holgate, și trebuie să mă scuz că v'am mai procurat încă una. Dar nu facem totdeauna ce vrem. Trebuie să vă întrebați cum v'am aflat numele? Ei bine vă voiu explica. Dintr'o cauză pe care o voiu numi sensul datoriei mele sociale — acest cuvânt vă amuză? — supravegheam pe patronul dvs Edmund Thursby, de multă vreme. Înțelegeți că un om de profesia mea trebuie să aibe un serviciu de informațiuni la înălțime. Dar amănuntele care mi-au parvenit asupra carierei financiarului nu erau de crezut. Adăugați la aceasta că-mi erați o prietenă și vă veți explica motivul venirii mele aici.

Cynthia nu putea vorbi. Fascinată, privea masca de mătase neagră, în deschizăturile căreia distingea doi ochi malițioși

— Mă scuz, deci, încă odată, miss Holgate, continuă omul mascat, și sper că acum vă simțiți mai bine. Acest bandit trebuie să vă fi hipnotizat, căci atunci când am venit cu prietenii mei erați într'o stare de stupoare. Puteți să-mi spuneți de ce voia să vă hipnotizeze? Dacă nu, am să încerc să vă explic eu. Motivul este foarte desgustător, dar sunt sigur că nu mă înșel! Demonul sau mai curând nedemnul dvs. patron nu era destul de satisfacut de a vă fi furat averea, prin intermediul notarului dvs. îi trebuia și cinstea dvs. Acest om, de o moralitate foarte joasă, pentru a-și satisface dorința lui, combinase episodul de astă seară. Din fericire am sosit la timp.

Cynthia avea impresia că visează. Tot nu putea să vorbească.

— Mai avea, deasemenea și un alt scop. Se poate să mă înșel, dar cred că în el încolțise o bănuială absurdă. Își închipuia că întrețineți relații cu mine — Vulturul Negru. In timp ce erați în aceasta stare de hipnotism ați fi fost întrebată și ați fi spus adevărul. Totul pare fantastic. Nu-i așa? Dar atâtea lucruri ale vieții moderne sunt fantastice!

Ochii lui continuau să lucească malițios. Vulturul Negru își aplecă capul.

Cynthia își regăsise vocea.

— Oh!, exclamă ea.

Dar nu mai putu să adauge nimic. Vulturul Negru îi închise gura cu un sărut.

Fata nu-și revenise încă din surpriza ei, când intră Thursby, tremurând din toate încheieturile.

Omul mascat îi arătă un scaun.

— Puteți să vă așezați, zise el. Este o întâlnire neașteptată, domnule Thursby, și din partea mea mă bucur. Nu sunteți decât un personagiu respingător și tocmai asta explicam acestei tinere fete. Am dispus să fiți adus aici pentru a-mi explica dece n'ați ascultat de instrucțiunile mele. Vă reamintiți că, recent, vi-am trimis un avertisment, pentru a vă spune că dacă n'o veți trata pe Miss Holgate cu respectul cuvenit, veți fi pedepsit.

— Eu... eu...

— Inutil să vă bâlbâiți. Cred că am fost destul de clar. Știu că ați promis cinci mii de lire pentru arestarea mea și sper că nu veți plăti niciodată această recompensă. Dar dacă aș fi fost arestat, v'ați fi aranjat de așa fel încât să vă puteți retrage promisiunea. In plus, am aflat — și nu interesează prin cine — că în ultimul timp ați făcut afaceri considerabile. Vă veți așeza, acum, la acest birou (sparge acest cristal, prietene, adăugă el adresându-se tovarășului său) și semnați-mi un cec de 5000 de lire.

— Șantaj, exclamă Thursby.

— Caritate, îl corectă Vulturul Negru. Imi veți semna un cec plătibil spitalului Royal Central și eu îl voiu pune la poștă.

— N'am carnetul de cecuri la mine.

La un semn, celalalt mascat îl percheziționa repede pe Thursby și-i scoase din buzunar un carnet mic de cecuri.

— Știam că sunteți un mincinos, zise Vulturul Negru. Nu mă faceți sa mi mai pierd timpul... Cinci mii de lire pentru spitalul Royal Central.

— Eu... eu..

— Ți-am mai spus o dată că este inutil să vă bâlbâiți.

Un minut mai târziu cecul era semnat.

— Și vă previn, Thursby, că dacă veți încerca să faceți opoziție vă voiu face o altă vizită de acea dată la dv. Și acum, miss Holgate, cred că este timpul să vă duceți să vă culcați. Vă voiu reconduce până la ușă și...

— — — — — — — — — — — —

Ştirea pe care Walter Leavis o făcea să circule în birourile din Broad Street, a doua zi dimineaţa, era că d. Thursby avusese o criză nervoasă şi ca nu va veni în City câteva zile.

Simţi o plăcere considerabilă s'o informeze pe Cynthia Holgate că cassa nu mai avea nevoie de serviciile ei.

— Am încercat să fim răbdători cu dvs., miss Holgate. Dar precis nu sunteţi facută pentru afaceri. La cassă vă aşteaptă un cec.

— Mulţumesc, domnule Leavis.

Secretarul particular o privi plecând. Nu se aştepta la atâta docilitate.

Fu mai surprins când, cinci minute mai târziu, tânăra fată reveni în birou.

— Vreţi să vă însărcinaţi cu acesta?, îl întrebă ea.

Abia după ce uşa fu închisă după ea, Leavis înţelese ce însemna «acesta». Era cecul Cynthiei Holgate, rupt în mii de bucăţele.

CAP. XXI

SCOTLAND YARDUL LA LUCRU

Inspectorul general al poliţiei metropolitane era bine dispus în dimineaţa aceea. Detectivul Forrest nu-şi amintea de a fi văzut vreodată pe lordul Bradney atât de accesibil.

— Ei bine, Forrest, ce părere ai despre asta?, îi zise superiorul lui întinzându-i o scrisoare. Aş fi trebuit să fiu prost dispus dar, din fericire, nu m'am putut opri să nu râd. Imaginează-ţi că acest individ îmi propune să se alătureze personalului Scotland Yardului.

Forrest îşi puse ţigara pe masă, în faţa lui, şi ceti cele ce urmează:

«Inspectorului general al poliţiei metropolitane,
Scotland Yard S. W.»

«Domnule, am onoarea să vă informez că, în această noapte de 13 — remarcaţi cu ce grijă am ales data — am făcut o vizită, împreună cu trei prieteni ai mei, d-lui Krijinowsky, celebrul şarlatan care locueşte în Broad Street 514. După ce l-am lăsat pe Krijinowsky sub pază bună, am reuşit să deschid cassa de bani care se găseşte în peretele biroului său şi am obţinut rezultate satisfăcătoare. Vă trimit întregul conţinut într'un plic.

Veţi recunoaşte, sunt sigur de asta, că acest om era un

străin foarte indezirabil și că prezența lui în țara noastră era deplorabilă. Veți fi și mai convins după ce veți examina conținutul cassei de bani a lui Krijinowsky. Nu voiu face nici o obiecție să devin ofițer de Scotland Yard. având însă grijă să-mi aleg cazurile, ca și acum. N'ați vrea, scumpul meu inspector, să-mi oferiți un post in rândurile personalului dvs?

Am onoarea de a fi, domnule, servitorul dvs. foarte devotat.

«Vulturul Negru»

— Unde este conținutul cassei de bani, domnule?, întrebă Forrest.

— Pe masa asta. Vulturul Negru a reușit o lovitură de maestru.

Forrest examină timp de 20 de minute hârtiile. In acest timp, inspectorul își fumă liniștit țigara.

— Sunt de părerea dvs., zise pe scurt scoțianul, dar nu ne spune ce a făcut cu Krijinowsky?

— Ar trebui să te duci să faci un tur pe acolo. Forrest.

In momentul când detectivul se îndreptă spre ușă. lordul Bradney zise:

— Ce se aude cu ancheta asupra Vulturului Negru? Inaintează?

— Cum este de așteptat, domnule inspector, răspunse Forrest enigmatic.

Lordul Bradney începu să râdă.

Forrest știa foarte bine că inspectorul își râdea de el Pentru un șef al poliției metropolitane. lordul Bradney părea să aibe o slăbiciune specială pentru acest gen de umor. Poate era un rest al tinereții sale tumultoase în Brigada de gardă. Detectivul nu era prea informat asupra mentalității ofițerilor, dar își imagina că trebuia să le placă glumele reușite.

In orice caz. un lucru era evident: dacă nu voia să servească drept ținta umorului inspectorului. trebuia absolut să pună mâna pe Vulturul Negru. Faptul că comisarul-șef Grayson se lăuda deschis că l'ar fi arestat de mult pe gentlemanul-spărgător. dacă ar fi fost lăsat să și continue ancheta (deși nu erau decât câteva zile decând i se ridicase funcția în favoarea lui Forrest) nu i punea balsam pe inimă.

Când ajunse la casa din Lower Brook Street. hotărât să nu neglijeze nimic care ar putea să l ajute la arestarea criminalului, Forrest găsi un șir lung de persoane, care făceau

coadă în fața ușii. Erau desigur, clienții lui Krijinowsky care veneau la ora lor.

Îi trebui câtva timp înainte de a putea schimba câteva cuvinte cu servitorul hindus. Obrazul acestuia din urmă era verde.

— Nu, genu el într'o englezească perfectă, nu știu de fel unde este stăpânul meu. Nu-i aici și toți acești oameni doresc să-l vadă.

Servitorul începu o poveste lungă, foarte încurcată, ca cineva care a fost deșteptat în primele ore ale dimineții și care observase un om mascat, care stătea în fața lui. Acesta, fără vreun avertisment preliminar, îl cloroformizase și-l legase de mâini și de picioare.

— Asta-i tot ce-ți aduci aminte?

— Da. Când m'am trezit mă simțeam foarte prost și era zi mare.

— Dar ceilalți servitori?

— Au fost tratați la fel, după câte am auzit., și acum, domnule, trebuie să mă ocup de clienți.

— Pot să aștept, îi răspunse brusc Forrest. Aș vrea vizitez casa.

Lamentându-se hindusul îl conduse prin apartament Era bogat mobilat pentru un aprezicător și în sinea lui Forrest se gândi la enormele sume de bani pe care trebuia să le fi stors Krijinowsky clientelei lui.

Forrest își concentră întreaga atenție asupra odăii, în care șarlatanul dădea consultații.

Deodată scoase o exclamație apucând un obiect mic de pe jos.

— Acesta aparține stăpânului dvs?

— Nu, nu este al stăpânului meu, răspunse hindusul după o privire rapidă.

Agentul Scotland Yardului își băgă în buzunar obiectul găsit și continuă examenul acestei stranii odăi.

O jumătate de oră mai târziu, se pregătea să plece când telefonul care se găsea în hall începu să sune.

— Scuzați-mă, zise hindusul.

Forrest văzu că obrazul servitorului se întuneca, în timp ce asculta.

— Este pentru dvs. domnule, îi spuse el întinzându-i receptorul.

Crezând că la celălalt capăt al firului se găsea inspectorul șef Forrest spuse un „Allo” respectuos. O cascadă de râs îi răspunse.

— Dvs. sunteți. domnule Forrest? Aici e Vulturul Negru.

— Ce?

— Vulturul Negru. Știți. gentlemanul-spărgător. Desigur că ați auzit vorbindu-se de Vulturul Negru. Dragul meu detectiv. dar ce ați făcut în ultimele zile? Mi s'a spus. tocmai acum, că ați fost să faceți o anchetă la Krijinowsky. Presupun că doriți să știți unde se găsește acest exeroc blestemat. Ei bine. vă voiu spune eu... bine înțeles în interesul justiției.

Se auzi o altă cascadă de râs. muzicală. care lui Forrest îi păru un acord discordant.

— Krjinowsky se află acum în Olanda. După cele ce s'au petrecut azi dimineață. l-am dus la Harwich și l-am îmbarcat pentru Anvers. Căpitanul este unul dintre prietenii mei și are instrucțiunile lui. Iată ce i-am spus lui Krijinowsky: Atât timp cât vei sta afară din Anglia n'ai a te teme de nimic. Dar dacă vei încerca ca să revii nu mai răspund de consecințe. Oh. dar apropos - vocea își schimbă tonul — sper că inspectorul a fost mulțumit de cele ce i-am trimis. Și pentrucă sunteți la fața locului. cred că n'ar fi rău să-l întrebați pe servitorul hindus asupra asociației dintre Krijinowsky și șantajistul Newton Smith. Incă nu m'am decis dacă voiu face o vizită acestui individ. Dar am un proect în acest sens... Și acum. la revedere. detective. Noroc și... trăiască Scoția!

Inainte ca Forrest să fi putut răspunde. comunicația era întreruptă.

Un om născut în Scoția nu poate fi acuzat de lipsă de tenacitate. Detectivul Forrest își urma cu cea mai mare seninătate calea pe care și-o trasase. Nu s'ar putea spune că convorbirea telefonică nu l contrariase. Dar își zicea: Cu cât își va continua cercetările cu atât se va îngusta cercul suspecților și cu cât Vulturul Negru își bătea joc de el cu atât era mai decis să l captureze.

Consultând lista clienților pe care o luase de la hindus ajunse în Park Lane și lua autobuzul pentru a face două sute de yarzi.

— .. —

Gerald Frost fluera ușor.

— Ce istorie extraordinara, conchise el. Și dacă Vulturul Negru nu ar fi făcut-o m'aș fi precipitat imediat la redacție s'o scriu. Asta desigur. cu permisiunea dvs. — și pe... și pe tânăra fată pe care venise s'o vadă. Dar cum vă sim-

ţiţi? Ce experienţă teribilă! — Vocea i se făcu mai serioasă — Am uitat că apăraţi pe acest personagiu infect.

Cynthia îşi trecu o mână pe frunte şi surâse.

— Observaţiile dvs îmi fac bine, zise ea. Nu vă necăjiţi. Este foarte frumos din partea dvs. că aţi venit să mă vedeţi.

— Ei bine, am simţit că trebuie să vin la dvs. Nu voiu uita niciodată ce a vrut să facă Thursby, adăugă el.

— Eu sunt singura de blamat, răspunse ea. Dacă am intrat în oribila aceea de casă din Lower Brook Street era numai pentrucă am vrut-o. Voiam neapărat să ştiu raporturile care existau între d. Thursby şi bietul d. Otterway. Să nu credeţi că n'am luat în seamă sfaturile dvs. Hotării să descopăr cu orice preţ, tot ce aş fi putut afla asupra lui. Sunt absolut sigură că poseda o influenţă asupra lui Otterway şi că era responsabil de actele notarului.

— Intr'alţi termeni, Thursby este acela care v'a furat banii şi nu Otterway.

— Da, asta voiam să spun. Nu mă voiu mai întoarce la serviciul meu.

— Slavă Domnului-

— Azi dimineaţă, explică ea, am fost dată afară, fără măcar să fi fost prevenită.

— Ceeace înseamnă, zise Frost abordând direct chestiunea, că veţi înfrumuseţa cu talentul dvs. o altă meserie. Cel puţin aşa cred.

— Da. Trebue să găsesc altceva de făcut. Am rupt cecul care-mi fusese dat drept salariu pe două săptămâni. Dar nu puteam să accept aceşti bani după cele întâmplate.

— Nu. Şi vă înţeleg. Ei bine, ce părere aveţi să faceţi gazetărie?

F — Gazetărie?

— Am aflat, azi dimineaţă, că The Moon caută o cronicară mondenă.

— Oh, dar...

— Vă asigur că sunteţi foarte capabilă. Nu aveţi decât de a coborî la nivelul imbecililor în loc de a face uz de inteligenţa dvs. şi veţi reuşi.

— Dar ce va trebui să fac?

— Oh!, vă veţi duce să vă plimbaţi în cartierul Bond Street pentru a vă da seama de modă, apoi vă veţi duce la «Ambasador» şi la alte localuri ca acesta.

Işi schimbă atitudinea şi-şi împrumută o voce falsă, pentru a imita femeile care voia să le reprezinte.

— Şi acolo, aşezată lângă Bébé Benting, îmbrăcată în-

tr'o rochie simplă de organdi, pe cine aş fi putut vedea dacă nu pe lady Flaunting! S'a reintors de la Monforgue, mi-a zis ea, şi este tot atât de neagră ca abanosul... Lordul Bill Flaunting pescueşte rechini în mările Sudului iar ea va lua un atelier cu Bébé. Se vor ocupa să picteze miniaturi ale tuturor amicelor lor. Totdeauna un asemenea divertisment...

— Opriţi-vă, exclamă Cynthia care izbucnise în râs.

— Sunteţi într'adevăr la înălţime. Se pune însă acum problema să vă regăsiţi mentalitatea unui copil de zece ani, adăugă Frost cu cinism. Uitaţi-vă, continuă el cu mai multă seriozitate, il cunosc pe Galtry, de la «The Moon». Mi-a făcut şi mie o ofertă pe care, poate, o voiu accepta. Imi permiteţi să vă recomand lui şi să-i spun că cunosc pe cineva care ar corespunde cerinţelor postului?

— Sunteţi, într'adevăr, prea bun, domnule Frost!

— Pentru ce «domnule» Frost? Pentru toţi prietenii sunt Gerry.

Gropiţa care i se făcea în obrazul ei drept, când râdea, apăru din nou.

— Dacă eşti Gerry, eu sunt Cynthia, îi răspunse ea.

El îi apucă mâna dreaptă.

— Atunci ne-am înţeles, Cynthi

— Da, Gerry.

Ea il privi gânditoare.

— Sper, începu el, dar se opri brusc. Mă duc să telefonez.

Exact în momentul în care se pregătea să se ducă să ridice receptorul, se auzi răsunând soneria. Rămase lângă tânăra fată şi văzu că fizionomia ei căpătă un aer perplex.

— Intrebaţi-l dece vrea să mă vadă, zise Cynthia şi, punând mâna pe pâlnia receptorului murmură oaspelui ei: Este portarul. Zice că vrea să-mi vorbească un detectiv dela Scotland Yard.

— Spune-i să urce, îi spuse gazetarul. Nu trebuie să-ţi fie frică. Probabil vrea să-ţi vorbească de afacerea din noaptea trecută.

Ea il aprobă şi acordă toată atenţia cuvintelor pe care le spunea portarul.

— Spuneţi-i domnului Forrest să binevoiască să urce, zise ea.

CAP. XXII.

PE CALEA CEA BUNA.

Câteva minute mai târziu un om înalt şi bine făcut cu ochi albaştri, remarcabil de vii, intră în cameră şi se înclină mai întâiu în faţa Cynthiei şi apoi în faţa lui Frost.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, miss Holgate,

dar afacerea care mă aduce aici este urgentă

— Şi personală?, il intrerupse gazetarul.

— Permiteţi-mi să vă recomand. zise repede Cynthia. Iată-l pe d. Gerald Frost dela «Evening Sun», unul din prietenii mei cei mai buni.

— Incântat de a vă intâlni, domnule Frost, zise detectivul Scotland Yardului privindu-l. Pentrucă sunteţi un prieten al d-rei Holgate nu trebuie să plecaţi. Prefer chiar să rămâneţi.

Se aşeză pe scaunul care-l părăsise când venise detectivul şi-şi aprinse o ţigară.

Detectivul merse drept la ţintă.

— Am fost însărcinat cu afacerea din noaptea trecută, miss Holgate, şi deşi regret că trebuie să vă provoc noui supărări este necesar să vă cer să-mi daţi unele amănunte.

După ce Cynthia işi termină povestea, Forrest o intrebă:

— L'aţi văzut pe d. Thursby azi dimineaţă, miss Holgate?

— Nu.

— Când credeţi că-l veţi vedea?

— Nu ştiu. Mi-am pierdut postul. Am fost concediată.

Forrest îşi încruntă sprâncenele.

In cazul când n'aţi fi în curent, zise Gerald Frost, acest d. Thursby este cel mai patentat ticălos care a existat vreodată. Deasemenea, ca prieten al lui miss Holgate n'aş fi autorizat-o să se intoarcă în Broad Street, chiar dacă n'ar fi fost concediată.

Aceste cuvinte îi procurară plăcere tinerei fete, surâse detectivului.

— D. Frost mă recomandă pentru un post de gazetară. Asta va fi, mai curând, cinstit, zise ea.

Detectivul se agită pe scaunul lui. Ochii îi mergeau dela unul la celălalt.

— Este desigur foarte interesant, miss Holgate, răspunse el. Aţi mai făcut gazetărie?

Miss Holgate n'are nevoie de experienţă pentru serviciul pe care-l va ocupa, zise Frost. Nu este nevoie decât să aibe o inteligenţă peste cea normală.

— Tot pentru asta sunteţi şi dvs. cronicar mondeн?, întrebă detectivul.

— Atins!, exclamă tânărul. Dar, chiar aşa domnule inspector n'ai nimerit-o prea bine. Acum sunt specialist în crime. Am fost avansat!

— Este, într'adevăr foarte interesant. Şi noua dvs. meserie vă place?

Nu este prea dezagreabilă. Numai că găsesc că Scotland Yardul nu este prea comunicativ. Ştiu că sunt proaspăt

în meserie dar cred că biroul dvs. de presă ar putea să ne dea ceva informațiuni.

Detectivul surâse.

— Ați trebui să obțineți o întâlnire cu prietenul dvs. Vulturul Negru, zise el.

Frost ridică mâna protestând cu veselie:

— Prietenul meu, domnule inspector? Aș vrea să-mi fie! Aș putea atunci să fac să apară istorii inedite asupra ultimilor trei ani.

— Și ce i-ai cere?

— De exemplu, ce-l face să acționeze în felul acesta?

— Și recompensa aceea de 5000 de lire pe care o oferă ziarul dvs.?

— Cred că nu o va încasa nimeni, niciodată. Să fie numai între noi, domnule inspector. Vulturul Negru nu se va lăsa niciodată cumpărat cu bani pătați cu sânge. Nu credeți și dvs.

Forrest făcu să se audă un sunet care ar fi putut fi luat drept un râs.

— Fiind ofițer de poliție nu mă pot pronunța, domnule Frost. Când îl voiu fi vârît pe Vulturul Negru la închisoare voiu fi bucuros să spun pe față ce gândesc despre el. Până atunci însă...

— Dar, domnule inspector, în fundul sufletului dvs. îl admirați? exclamă Cynthia.

— Dar dvs?

— Desigur, ca și toate persoanele romantice.

— Mă tem că la Scotland Yard nu avem prea mult loc pentru romantism, o întrerupse Forrest. Despuiat de partea minunată cu care-l înconjoară oamenii, Vulturul Negru este tot atât de criminal ca nu interesează care hoț. Nu sunteți de părerea mea, domnule Frost?, spuse el întorcându-se spre gazetar.

— Vă asigur că nu trebuie să vă pronunțați, domnule inspector, ca să nu fiți concediat... Și, în plus, nu mă faceți să vorbesc cu dvs. chestiuni secrete.

— D. Frost glumește continuu, zise Cynthia. Nu-i acordați atenție, domnule Forrest.

— Nu-i acord atenție, fu răspunsul. Și acum, trebuie să plec. Am o groază de treabă, azi dimineață.

— Ei bine, noroc!, îi spuse Frost.

— Mulțumesc. Sper că mă veți scuza că v-am deranjat miss Holgate?

— Desigur. Nu v-ați făcut decât datoria.

— Aș vrea ca toată lumea să aibe un spirit atât de larg.

— Oh. Miss Holgate se trage dintr'o familie cu spiritul larg și eu deasemenea, adăugă Frost.

— O știam, zise Forrest. La revedere.

— Ce o fi vrut să spună?, întreb Cynthia când rămaseră singuri.

— Nimic, absolut nimic, fu răspunsul lui Frost. Nu sunt reporter criminal de multă vreme dar am învățat destule. Când un polițist vrea să facă impresie vorbește de o manieră enigmatică... Dar să nu mai vorbim despre poliție, continuă el cu voiciune. Este un subiect prea de groază... Dar ce ți s'a întâmplat de ești atât de serioasă?

— Adevărat? Te rog să mă scuzi.

— La ce te gândeai?

— Mă intrebam ce-o fi având detectivul în cap. Știi, nu este prost!

— Ce ai vrea să fie? Trebuie, pur și simplu, să se gândească ce o fi având pentru cină.

— Nu ești deci, niciodată, serios?

— Dar sunt serios!, protestă el. Nu-mi pot imagina nimic mai serios decât cina unui polițist.

— Dece ți-o fi zis că ești un prieten al Vulturui Negru?, continuă ea.

— Ah, trebuie să mărturisesc că aici ai pus mâna pe mine. M'am uitat la Forrest și am observat că acest polițist foarte mijlociu este dotaț nu numai cu o mare poftă de mâncare dar are și tendințe de a trimite săgeți prin aer. Și cu cât ele se duc mai departe cu atât este mai mulțumit. Ți-am spus, continuă el, că dacă îmi vei mai vorbi de acest »Vultur Negru«, voi deveni atât de gelos încât nu știu ce mi-ar veni.. Crezi că acum mă cunoști atât de bine încât să accepți să vii să iei un ceai, la mine, azi după-amaiza?

Cynthia nu ezită.

— Voiu fi încântată.

— Ești foarte drăguță. Vii la ora 4?

— Care este numărul unde stai?

El i-l spuse și adăugă:

Servitorul meu, Nottley, a auzit vorbindu-se de d-ta încât i-am promis că i te voiu prezenta.

— Sper că nu va fi decepționat.

— Una dintre calitățile lui Nottley este că are o părere excelentă asupra gustului meu.

— Pot înțelege asta în două feluri.

— Unul singur este exact, acela care este corect. Deci, la ora 4.

— — — — — — — — — — — — —

Inspectorul Forrest spusese adevărul când declarase, plecând că avea multă treabă in dimineaţa aceea.

Când ajunse la Mount Street, îl găsise pe Thursby într'o stare de furie extremă.

— La ce vă gândiţi?, exclamă financiarul de îndată ce vizitatorul fu introdus în cameră. Sunt victima unui ultragiu scandalos şi-l lăsaţi în libertate pe acest bandit! A avut chiar impertinenţa să trimită o dare de seamă ziarelor. Secretarul meu mi-a telefonat din City, pentru a-mi spune că toate gazetele povestesc afacerea din noaptea trecută. Şi cine le-a trimis aceste informaţii? Vulturul Negru!

Thursby insistă asupra numelui.

Forrest n'ar fi vrut să-i spună nimic. Thursby îl desgusta profund, dar vanitatea îl împinse să-i răspundă:

— Am venit să vă informez, domnule Thursby că avem un indiciu asupra identităţii acestui om.

— Aţi descoperit ceva? Cine este el?

Vizitatorul clătină din cap.

— Nu pot să spun mai mult pentru moment

— Când credeţi că va fi arestat acest individ?

Forrest refuză, din nou, să-i răspundă. Observase, de altfel, că vorbise prea mult.

— Nu vă pot da asigurări. Mai avem de făcut multe cercetări.

Thursby se sufoca.

— Mă îmbolnăviţi. Voiu duce această afacere în faţa Parlamentului. Acum vă întoarceţi la Yard?

— Imediat, răspunse Forrest, care se stăpâni cu greu să nu se mânieze.

— Atunci, puteţi să-i spuneţi lordului Bradney că mă duc să fac o depoziţie Ministerului de Interne, să se pună capăt incompetenţei scandaloase a poliţiei metropolitane.

— Fiţi sigur că-i voiu spune, răspunse Forrest.

Odată ajuns la Yard, Forrest se închise în biroul său. Nu voia să fie deranjat.

Scoase dintr'un sertar un număr oarecare de tăieturi din ziare. Erau articole care priveau faptele şi gesturile acelei părţi insipide a societăţii care este numită «lumea bună» Şi în timp ce le citea întârziind asupra cuvintelor care erau subliniate cu cerneală roşie, figura scoţianului se lumină de un râs larg.

Inchise şi deschise pumnul drept şi zise cu un aer de triumf:

— Intre noi doi, domnule «Vulture Negru»!

CAP. XXIII.

CONVOCARE URGENTA

Sir Charles Feltisbury ridică ochii de pe scrisoarea care o citea când intră fiul său in odaie.

— Bună ziua, tată, zise Basil. Ce citești acolo? Trebuie sa fie vreo declarație de razboiu, judecând dupa figura d-tale.

Ministrul încruntă ușor sprâncenele.

— Este o scrisoare de șantaj, răspunse el, și asta mă contrariază mult.

— O scrisoare de șantaj?

Culorile dispărură din obrajii jucătorului international.

— Poate asta te privește pe tine Basil. Citește!

Și tatăl său îi întinse scrisoarea.

Basil o luă ca și cum i-ar fi fost frică că-și murdărește mâinile. Remarcă lipsa vreunei adrese in partea de sus a hârtiei, care era scrisă la mașină. Citi:

«Scumpe Sir Charles Feltisbury,

«Inima dvs. ar fi, desigur, frântă daca unicul dvs. fiu, Basil, ar fi trimis la muncă silnică, pentru mai mulți ani. Și inevitabilul se va întâmpla, dacă pun poliția în curent cu activitatea lui nocturnă.

Dacă vreți să renunț să mă duc la Scotland Yard n'aveți decât să inserați notița următoare în coloanele ziarului «Times» de Vineri: «Accept propunerea dvs., Feltis». Altminteri îmi voiu face datoria de bun cetățean și voiu comunica autorităților informațiunile care le posed».

Această scrisoare grosolană era semnată: «Pro Bono Publico».

Basil repuse scrisoarea pe masă.

— Și ce vrei să faci?, întrebă el.

— Situația mea la minister îmi interzice de a lăsa ziarele să vorbească despre mine, copilul meu. Dar am impresia că isprăvile extraordinare ale acestui gentleman spărgător, care se numește Vulturul Negru, a trebuit să sucească mințile la mulți oameni. Nu crezi și tu tot așa?

— Fără nici o îndoială.

Sir Charles arătă spre scrisoarea care era in fața lui.

— Crezi că ști ce semnificație are?

— Bietul nebun își imaginează că sunt Vulturul Negru, răspunse fiul său fără ezitare.

Ministrul se afundă in fotoliul său.

— Nu ești Vulturul Negru?, întrebă el cu un ton foarte natural.

— Dumnezeule, Sir!, exclamă fiul său. Ai aerul de a vorbi serios. Trebuie să descopăr cine este șantajistul și cu permisiunea d-tale mă voiu duce cu această scrisoare la Scotland Yard.

— N'ai să te temi de nimic?

Fiul privi fizionomia fină și aristocratată a tatălui său.

— Absolut nimic.

— — — — — — — — — — — — —

Câteva ore mai târziu, Basil regăsi pe ceilalți membrii ai organizației „Vulturului Negru", pe care-i convocase în grabă. Erau toți acolo, neliniștiți, dar gata să acționeze.

Iși primiră șeful cu aplauze. Dacă ar fi avut nevoie de curaj, ultima lovitură a Vulturului Negru, în care șarlatanul Krijinowsky, le servi de stimulent.

Vulturul Negru surâse prietenilor săi.

— Ei bine, copii mei, zise el cu vocea-i calmă și sonoră, camaradul nostru Basil Feltisbury ne-a convocat astăzi, căci are să ne comunice ceva foarte important.

Fiul munsirului se ridică cu voiciune.

— Domnule șef și camarazi, zise el și vorbele răsunau în odaie, am simțit că trebuia să ne întrunim astă-seară. Am terminat cu Krijinowsky, dar acum trebuie să ne ocupăm de Newton-Smith, acest celebru șantajist pe care l cunoașteți toți. Intr'un fel sau altul a ajuns să creadă că eu sunt Vulturul Negru.

Toți izbucniră în râs.

Dacă l-ar fi păstrat pentru el acest fapt n'ar fi avut nici o importanță. Alaltăeri, acest individ mi-a telefonat pentru a-mi fixa o întâlnire în Soho, la restaurantul Rimini, din Fleet Street. M'am dus acolo și a încercat să mă intimideze spunându-mi că știa, din sursă sigură, că eram Vulturul Negru. I-am râs în nas și m'am dus direct la Scotland Yard. Iată-ne ajunși la un punct delicat. La Scotland Yard l-am vazut pe detectivul Forrest. Pentru un polițist nu este prea prost. Aventura cu Shilter Clark îi dăduse bănuieli și-și imaginează că sunt Vulturul Negru. I-am pus o întrebare netă, dar s'a mulțumit numai să-mi surâdă. Nu mi-a plăcut acest surâs deloc. Eri, când m'am întors acasă l'am găsit pe tatăl meu cu o scrisoare de șantaj. M'am întrebat dacă, din întâmplare Forrest n'o fi ghicit adevărul. Azi după amiază avea aerul unui om foarte sigur pe el.

— Ce ți-a spus?, întrebă o voce.

— Oh, m'a salutat și eu i-am zis: «Bună ziua, inspectore».

Mi-a răspuns: «Bună ziua, domnule Vultur Negru».

— Poate are simțul umorului?, replică un altul.

— Asta-i foarte puțin probabil, replică Fettisbury. Nu uitați că este scoțian. Acum, prietenii mei, am a vă face o propunere și vă cer s'o luați în considerație, și dvs. domnule șef, zise el întorcându-se spre Vulturul Negru. Nu putem ști ce se petrece în creierul detectivului și nu știm în ce măsură ne suspectează Scotland Yardul. Acționăm mai mult sau mai puțin în umbră. Dar pentru a îndepărta orice bănuială asupra șefului nostru vă propun să joc rolul care-mi este atribuit.

— Ei bine, domnule șef, pretind a vă lua locul. Nu știu dacă Forrest mă va crede, dar asta ar putea deturna bănuelile altora. Și că Forrest bănuește pe cineva sunt sigur.

Vulturul Negru sări de pe scaunul lui.

— Ce părere aveți despre asta, prietenii mei? exclamă el. Probabil că nu-ți dai seama ce semnifică aceasta, Basil? — și-și apucă locotenentul de braț. Asta semnifică o arestare, un proces și, după aceea, muncă silnică.

— Dar dacă Scotland Yardul are într'adevăr bănueli?

— Ei bine, să presupunem că are. Trebuie, mai întâiu, să găsească dovezi. Nu, nu, Basil apreciez nobleța propunerei tale, dar n'o pot accepta cu nici un preț. Nu-i așa, prieteni?

Toți îl aprobară în cor.

— Dar... exclamă Fettisbury...

— Gândește-te la părul alb al tatălui tău, gândește-te la tânăra fată pe care n'ai întâlnit-o, dar cu care va trebui să te căsătorești într'o zi. Dar pentrucă veni vorba de însurătoare...

Vulturul Negru nu-și termină fraza, căci privindu-și credincioșii lui acoliți, izbucni într'un râs contagios.

— — — — — — — — — — — — —

Newton Smith se trezi tresărind. In timp ce dormea, cineva îi aruncase în obraz o țâșnitură de apă rece.

O voce calmă și amenințătoare îi zise:

— Scoală-te și îmbracă-te!

Newton-Smith înțelese că avea de-aface cu un dușman. Recăpătându-și greu suflul, se așeză în pat.

Camera era slab luminată, dar putu distinge un bărbat al cărui obraz era ascuns de o mască de mătase neagră și care era îmbrăcat cu un fel de robă lungă și neagră, care se asemăna cu sutana unui preot.

— Sunt Vulturul Negru! Servitorul d-tale! anunță mas

catul. Este inutil să strigi. Firul telefonic a fost tăiat şi, sub un motiv sau altul, toţi locatarii acestei case au fost chemaţi afară. Suntem singuri şi cred că te vei arăta rezonabil, dragul meu şantajist.

— Ce vreţi de la mine?

— Ţi-am spus. Scoală-te şi îmbracă-te. Restul poate să aştepte.

— Nu eşti decât un imprudent şi un nebun, tinere, răspunse Newton Smith.

Omul întinse braţul drept în direcţia lui. In mână avea un revolver.

Şantajistul mai ezită. Ce voiau dela el? Unde trebuia să fie dus? Şi de ce ar făcea-o? Temporizând, mai avea poate o şansă foarte mică...

Dar nu mai avu posibilitatea să reflecteze mai mult. Remarcând că victima lui nu se mişcase, Vulturul Negru se duse până la uşă, o deschise şi doi oameni, îmbrăcaţi ca şi el, intrară.

— Duceţi-l aşa cum e, porunci şeful.

Cei doi nou veniţi se apropiară de prizonierul lor şi îi puseră un tampon pe nas. Drogul trebuia să fi fost puternic, căci Newton-Smith îşi pierdu imediat cunoştinţa.

— — — — — — — — — — — — —

Newton Smith, trezindu-se, simţi că-i era foarte frig. Privind în jurul lui, văzu că era într'un grajd, luminat de două lanterne, pe peretele din dreapta. Auzi pe Vulturul Negru spunându-i:

— Domnule Newton-Smith, pentrucă ai fost atât de dibaciu să scapi poliţiei a trebuit să mă amestec eu. Chiar în afară de asociaţia cu Krijinowsky, nu eşti decât un scelerat şi un bandit. Nu trăeşti decât din crime. Storci banii bieţilor diavoli pe care-i terorizezi. Cel puţin dacă aceştia ar avea inteligenţa să se ducă la poliţie. Dar să mă întorc la ceeace mă interesează. Am aflat că ai încercat a stoarce bani lui Sir Charles Fettisbury, ministrul de răzbóiu, sub pretextul absurd că ai dobândit dovada că fiul lui, Basil, este Vulturul Negru. Este exact?

Prizonierul tremura.

— Mi-o veţi plăti! strigă el.

Vulturul Negru începu să râdă.

— Ascultaţi asta, prietenilor. Chiar acum nu se poate lepăda de adevărata lui fire. Mereu acelaş şantajist! Nu Newton Smith, nu o voiu plăti, continuă el. De trei ani de când lucrez, nu m'a făcut încă nimeni să plătesc şi d-ta nu vei face excepţie. Am făcut să fii adus aici, pentrucă nu

ești decât un individ respingător. Vreau să sfârșești cu această activitate căci altfel... Inainte de a termina, am aflat că eri ai fost la d. Edmund Thursby. Ceeace i-ai spus nu intră în convorbirea noastră de astăzi. Dar de d. Thursby mă voiu ocupa în felul și la timpul său... Și acum...

CAP. XXV.

REPORTAJ SENZAȚIONAL

Benjamin Lowe, prim-redactorul lui «Evening Sun», era într'o dispoziție masacrantă. Ochii îi ardeau de răutate, în timp ce privea omul pe care-l chemase în biroul său.

— Speram, Frost, că vei arăta oarecare înclinație pentru noua-ți meserie, dar mi-se pare că vei reuși tot atât de prost în reportaj criminalist ca și în cronica mondenă.

Reporterul îi răspunse printr'un surâs.

— Am reușit atât de prost în cronica mondenă?

Ochii primului redactor străluciră. Nu era obișnuit ca victimile lui să-i țină piept. Il suspectase totdeauna pe Gerald Frost de insubordonanță, dar acest calm, acest spirit de replică, acest sânge rece erau mai mult decât putea suporta.

— Dacă nu vei descoperi identitatea Vulturului Negru voiu fi obligat să te concediez.

Reporterul se trânti pe scaun și-și privi superiorul.

— De ce mă privești în felul acesta? întrebă Lowe, pe care acest examen îl jena.

— Am auzit adesea această expresie: «Forma cea mai de jos a speciei animale» și privindu-vă, domnule Lowe, am înțeles ce voia să se spună. Asta-i tot.

— Imi vei plăti această injurie. Știi cui îi vorbești?

— Da, și tocmai deaceea am spus-o... Cred că sună telefonul, zise el în momentul când începuse să se audă soneria.

Lowe, care era cărămiziu, luă receptorul.

— Da! exclamă el continuând să-l privească pe Frost. Cine-i acolo? Ce??...

Gerald, care-l observa, văzu că o expresie de neîncredere, înlocuise mânia pe fizionomia lui.

Dar oricare ar fi fost sentimentele lui, Lowe nu-și pierduse instinctul de gazetar. Luă un bloc și un creion și, continuând să asculte, își notă câteva cuvinte.

— Mulțumesc, zise el în sfârșit. Nu cred nimic din toate acestea, dar oricum vă mulțumesc.

«De ce o fi atât de palid?» se întreba Frost. Ce i-a produs această schimbare?

Lowe își mușcă buza inferioară.

— Era Vulturul Negru! zise el.

— Nu vorbi prostii, exclamă reporterul. Cred că nu ți vei imagina că un criminal cum este gentlemanul-spărgător ar risca să telefoneze redactorului unui ziar? Și chiar dacă ar fi avut această poftă n'ar fi ales pe o nulitate ca Benjamin Lowe dela «Evening Sun».

Celălalt nu se mișcă.

— M'a ales, zise el, pentru că voia să joace o festă unui tânăr oarecare.

Frost răspunse printr'o cascadă de râs.

— Și ai crezut asta? N'ai observat că cineva se râdea de d-ta? Vulturul Negru?

Lowe își consultă notițele pe care le luase pe blocul său.

— Te vei duce, întovărășit de un fotograf, până la un sat numit Pimsall, care este la patru mile de Reigate, în Surrey. La vreo sută de yarzi de biserică, la dreapta, vei găsi un grajd, în mijlocul unui câmp de napi. Cheia este ascunsă sub o piatră mare, plată. Veți deschide ușa și în interiorul grajdului veți găsi un om, cea mai recentă victimă a Vulturului Negru. Il veți chestiona. Asta este totul... Frost, zise el, în momentul în care reporterul se pregătea să plece cu un surâs incredul, dacă nu-mi vei aduce un articol, vei fi concediat imediat, pe motivul că ai eșuat complet în reportajul criminalist...

Frost aduse un articol și fotografii care ilustrară acest articol. Specialiștii din Fleet Street recunoscură că reportajul din «Sun» era mai senzațional decât tot ceeace se scrisese în celelalte ziare, în anul precedent.

«STUPEFIANTA NERUȘINARE A VULTURULUI NEGRU» «AVENTURA UNUI LOCUITOR DIN MAYFAIR» «SUNT UN ȘANTAJIST»

Acestea erau titlurile reportajului următor:

«Vulturul Negru merge din ispravă în ispravă, sau din imprudență în imprudență. Nemulțumit de succesele lui ca gentleman-spărgător s'a făcut răpitor.

Povestea ultimei lui isprăvi este mai extraordinară ca nu importă care ficțiune.

Un locuitor din Mayfair, bine cunoscut, care este întâlnit în toate locurile mondene ale Londrei și-a atras dușmănia celebrului criminal.

In mijlocul nopții, acest personagiu celebru a fost trezit și dus inconștient afară din apartamentul său. Când își reveni, se găsi în prezența unui om mascat care-i spuse, verde, adevărul în față.

— Sunteți un șantajist și fiind șantajist veți fi tratat ca atare, îi zise mascatul care pretindea a fi Vulturul Negru.

Și începu să scrie cu cerneală de China pe spatele prizonierului său:

«Sunt un șantajist»
«Mă numesc Newton-Smith»

El adăugă apoi că dacă-și va relua activitatea sa pedeapsa va fi mai severă și plecă, lăsându-l pe nefericitul d. Newton Smith îmbrăcat astfel:

1) Un chilot de baie
2) Ghete de golf
3) Ciorapi de mătase (unul alb și unul negru)
4) Mănuși
5) O pereche de cătușe

Dacă un reprezentant al lui «Evening Sun» nu ar fi descoperit-o, victima Vulturului Negru ar fi putut rămâne multă vreme în grajdul părăsit de la Pimsall Surrey. unde o depusese răpitorul ei.

D. Newton-Smith a refuzat cu energie să fi intervievat, dar «Evening Sun» trebue să țină seama de interesele lui. A luat, deaceea, chiar și o fotografie a spatelui prizonierului.

Fotografiile care vor fi găsite în acest articol și în pagina a doua confirmă istoria cea mai remarcabilă pe care a publicat-o vreodată un ziar londonez.

C9P. XXIV.

SOMNOROSUL

Era unul dintre cele mai mari baluri ale Londrei și Cynthiei îi era foarte greu să se fofileze în marile saloane umplute de lume. După o oră de căutări, se simți obosită și decise să se oprească puțin, altfel ar fi apucat-o migrena. Acest gând o făcu să surâdă — imaginați-vă un cronicar monden care are migrenă.

Vrând să și răcorească puțin fruntea care i ardea, Cynthia se aplecă pe balconul care dădea direct în Square.

Se credea singură, când auzi la stânga ei un sopolit de voci.

De unde putea veni? N'avea idee. Poate dintr'un salon mic, care dădea pe acest balcon. Il remarcase, cu câteva minute mai înainte, pe când își făcea turul de inspecție.

Cu toate că prim redactorul lui «Moon» îi spusese că datoria ei profesională o autoriza să asculte la uși, se simți puțin

jenată de vocile care parveneau la ea şi dădu să plece. Insă exact în momentul când vru să se înoarcă în salon inima i se strânse brusc. Vocea pe care o mai auzise de două ori, în împrejurări dramatice, vorbea pentru a treia oară. Şi era vocea Vulturului Negru.

Cynthia îşi spunea că poate i se păruse, că avea o mic de şanse să se fi înşelat. Totuşi rămase să asculte.

Omul, orişicare ar fi fost, răspundea unei întrebări.

El spunea:

— Mă vei regăsi în fumuarul cel mai mic, la ora 1. Intre timp, sper, veţi putea să-mi daţi informaţiunile care le doresc. Thursby şi Horniblou vor veni mai târziu.

Vocea care îi răspundea era nervoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu făcea imprudenţe, domnule şef. Afurisitul acela de poliţist, Forrest, este aici astă-seară, sub pretextul de a supraveghea hoţii. Cred...

— ...Că este pentru spărgătorii de prima clasă. Poliţistul nostru este în căutarea fratelui său pierdut de mult timp:: Vulturul Negru, şi ar fi crud să se refuze această mică plăcere.

— Dacă v'ar auzi, acum, cineva?

Cynthia auzi un fel de trosnitură, ca şi cum omul se sculase de pe un scaun împletit.

— La ora 1, în fumoarul cel mic.

Cynthia fu obligată să se sprijine de balcon, să nu cadă Era din ce în ce mai convinsă că omul care părăsise odaia era Vulturul Negru. Avea un timbru în voce, care nu putea fi uitat dacă îl auzeai o dată. Omul acesta făcuse o asemenea impresie asupra ei încât simţea că nu-l va putea uita niciodată. Şi această fascinaţie — termenul era exact — se datora însuşi omului şi nu legendei legată de numele şi de isprăvile sale. Certitudinea aceasta o paraliza. Ţinea în mâna ei destinul celebrului spărgător. Nu trebuia să spună decât un singur cuvânt, pentru a fi prins. Dacă Forrest era în casă n'avea decât să-l găsească.

Chestiunea prezenta şi o altă latură. Debuta în cariera ei de gazetară. Printr'o lovitură miraculoasă a hazardului, putea scrie un reportaj senzaţional, unic, care ar face-o celebră şi l-ar obliga pe Gaffey, prim redactorul lui Moon's, să-i dubleze salariul săptămânal. Cel puţin aşa îi spusese Frost, atunci când un reporter aducea o veritabilă «exclusivitate». Desigur Gerald putuse să fi glumit. Era atât de greu să ştii când vorbea serios.

Dar asta n'avea nici o importanţă. Faptul era că putea

să scoată cea mai grozavă poveste care a existat vreodată. ea o simplă școlăriță.

Dar, desigur, nu va face nimic. Dacă ar trăda pe Vulturul Negru nu și-ar ierta-o niciodată. Tot restul vieții s'ar considera ca o trădătoare. Va încerca, totuși, să descopere identitatea Vulturului Negru...

Inima îi bătea puternic, când apăsă pe cleanța ușii de la fumoar, nefăcând mai mult sgomot ca o fantomă.

Mai întâiu crezuse că odaia era goală, dar — în dată — zări un om, într'un fotoliu de piele. Dormea profund.

Cynthia înaintă pe vârful picioarelor și-l examină. Era Gerald Frost. Dece venise la bal? Ce căuta în această cameră? Surprinsese aceeaș convorbire ca și ea?

Ii puse mâna pe umăr. Gerald tresări, deschise ochii:

— Gerry, ști să ții un secret, întrebă ea.

Răspunsul fu surprinzător:

— Draga mea, răspunse el luându-i mâinile, voiu face ceeace îmi ceri. Despre ce este vorba ?

In câteva cuvinte, ea îi explică dece venise în micul fumour.

— Cea mai mare parte din oameni sunt plecați, explică el, și cred că voiu fi bănuit că supraveghez argintăria. Dar dacă rămân aici este numai pentru a ști cine este Vulturul Negru.

Fata îl privi.

— Este straniu că te găsești aici, Gerry.

El râse scuturându-și capul.

— Nu prea. Și vei înțelege când îți voiu spune motivul. Incă nu ți-am vorbit despre aceasta, pentru că era confidențial.

In momentul acela, se deschise ușa și se arătă figura unui bărbat.

— Oh, scuzați-mă, spuse o voce și ușa se închise.

— Ți-am spus, Cynthia, că ți-am ascuns ceva, pentru că era prea confidențial. Dar acum pot să-ți mărturisesc că Vulturul Negru este unul dintre prietenii mei.

— Oh, Gerry!...

— Sper că această revelație nu va face să-mi pierd tot prestigiul de care mă bucur în ochii tăi.

— Nu, desigur că nu. Ceeace voiam să spun era că ai o adevărată șansă posedând un asemenea om ca prieten.

Frost începu să râdă.

— Deaceea am făcut acel reportaj asupra lui Newton-Smith, ieri dimineață, și deaceea mă găsesc aici.

— Aştepţi pe Vulturul Negru?

El ezită.

— Da, intr'o oarecare măsură. Dar, după cum vezi, am fost teribil de obosit şi am adormit. Iţi mulţumesc că ai venit, draga mea.

— Ce-ţi va spune Vulturul Negru?, întrebă ea.

— Mă va pune, poate, pe drumul unui reportaj bun.

Cynthia privi pendula de pe cămin.

— Este unu şi şapte minute. El este in intârziere, observă ea. Crezi că va admite să stau şi eu aici?

— Desigur că da.

Toate acestea erau foarte incurcate pentru ea şi simţea ca ideile începeau să-i joace în cap. Lui Gerald Frost i se părea normal să aibe o intâlnire în mijlocul nopţii cu un criminal care era prietenul său.

— Oh, scuzaţi-mă...

Era cineva care deschisese uşa.

— Nu putem rămâne aici, Gerry, spuse ea

— Dece nu?

— Vei fi luat drept...

Ea se opri brusc.

— Sau drept niste îndrăgostiţi, insinuă el râzând. Dacă aş avea curajul Vulturului Negru, Cynthia, ţi-aş spune...

Fu rândul lui să se oprească.

Fata se simţi cuprinsă de o mare emoţie. Dar inainte de a putea răspunde, uşa se deschise pentru a treia oară şi intră un om.

Ea îl recunoscu pe detectivul Forrest, de la Scotland Yard.

Frost fu primul care vorbi.

— Pe cuvântul meu, este bătrânul nostru prieten de la Scotland Yard. Cum iţi merge, inspectore?

Forrest nu răspunse imediat.

Mulţumesc, domnule Frost, îmi merge foarte bine. Bună seara, miss Holgate, adăugă el.

— Bună seara domnule inspector, se auzi ea spunând.

Ce faceţi la această serata?, întrebă Frost.

Imi puneam aceeaş intrebare răspunse Forrest.

— Ce misterios sunteţi astă seară, inspectore, exclamă Frost. Venisem aici, să capăt informaţiuni pentru ziarul meu şi d-ta nu vrei să-mi spui nimic. Spune-ne ai venit aici cu speranţa să-l prinzi pe Vulturul Negru?

Cynthia se simţi sufocată. Detectivul işi freca, gânditor bărbia.

— Ce vă face să credeţi aceasta, domnule Frost?

— Este numai o presupunere de a mea. Cu puţin mai înainte, am surprins convorbirea a doi indivzi. Unul dintre ei zicea: «Detectivul Forrest de la Scotland Yard este prin împrejurimi. L'am văzut în grădina de iarnă. Mă întreb ce caută aici». Celălalt îi răspunse: «Este foarte simplu. Lordul Bradney, inspectorul general, i-a spus că dacă, într'o lună, nu-l prinde pe Vulturul Negru va fi concediat». Este adevărat, inspectore?

— Poate.

Detectivul îşi scoase pipa din buzunar

— Venisem aici pentru a fuma liniştit, zise el pentru a-şi explica prezenţa.

— Şi eu ca să dorm liniştit.

— Atunci sunteţi, aici, în serviciu comandat, domnule Frost.

— Da, am venit să recoltez ceva noutăţi pentru cronica mea de mâine dimineaţă... Dar vă voiu lăsa să fumaţi pipa. Vino, Cynthia!

Afară, fata îl apucă de braţ.

— Nu înţelegi ce se întâmplă?, îi şopti ea.

— Nu! Spune-mi-o, îi replică el foarte serios.

— Forrest te consideră drept Vulturul Negru, exclamă ea nervoasă.

— Taci din gură, murmură el şi începu să facă atâtea strâmbături încât toate grijile ei se spulberaseră şi râse împreună cu el.

Detectivul Forrest îşi aprinse gânditor pipa. Trăgea cu urechea şi-şi încrunta sprâncenele. Cynthia Holgate nu-l văzuse, dar auzise, de pe balcon, întreaga convorbire care avusese loc în micul salon.

Crezuse că de astă-dată va pune mâna pe omul său, dar a trebuit să-şi înfrâneze nerăbdarea sa văzând pe Cynthia Holgate intrând în fumoar.

Oare tânăra fată făcea parte din banda Vulturului Negru? Venise să culeagă informaţiuni care i-ar fi servit gentlemanului-spărgător? Forrest se gândi şi la această posibilitate.

Chiar în după masa aceleaşi zile, venise la Scotland Yard un om cu câteva comunicări foarte interesante, pe care era dispus să le vândă. După un examen atent al hârtiilor care le aducea, târgul fusese încheiat.

CAP. XXV.

SE FACE LUMINA

Forrest surâse satisfăcut, văzând că ușa biroului se deschide încet. Thursby era cufundat în contemplarea hârtiilor care se găseau în fața lui. Cu toate că nervii trebuiau să-i fie încordați la maximum, nu dădu nici o atenție la aparitia înfricoșătoare care închisese ușa în urma ei și înainta spre el.

Acest bărbat — dacă era un bărbat — purta o îmbrăcăminte curioasă, care semăna cu sutana unui preot. Toată figura îi era ascunsă de o mască de mătase neagră. Avea, deasemenea, mănuși de mătase neagră și în mâna dreaptă ținea un revolver.

Ascuns în spatele unei draperii, Forrest auzi pe mascat zicând:

— Am venit pentru greșelile care le-ați făcut, domnule Thursby.

Financiarul ridică capul cu surprindere.

— Presupun că sunteți Vulturul Negru?, zise el.

— Da, sunt Vulturul Negru. Văd că casa de bani este deschisă. Cu atât mai bine. Aceasta îmi va evita neplăceri. L'am văzut pe polițistul Forrest prin împrejurimi, în noaptea asta. Presupun că se află undeva aici. Ei bine—și arătă revolverul său — ar face mai bine să nu intervină.

Aceste cuvinte fură auzite nu numai de Forrest ci și de o altă persoană, care riscase mult venind în această noapte acolo.

Tonul Vulturului Negru deveni imperativ.

— Acum, Thursby, îndepărtează-te de masă. Te rog însă repede căci nu am timp de pierdut.

Financiarul se ridică penibil și se duse să se sprijine de peretele opus. Mascatul strânse repede, cu mâna stângă, hârtiile care erau pe birou și se îndreptă spre cassa de bani.

In timp ce era întors cu spatele, Forrest ieși din ascunzătoarea sa.

— Sus mâinile, Vulture Negru!, comandă el.

Mascatul se întoarse repede.

— Nu, nu trăgea! Asta n'ar aduce decât o agravare a cazului d-tale, îl sfătui detectivul. Am pus mâna pe tine, prietene, și nimeni n'ar putea nega că nu mi am dat osteneală pentru a ajunge la acest rezultat.

Deodată, Thursby dădu un țipăt. Până aici se comportase foarte bine și își jucase fidel rolul care i se dăduse. Dar

văzând un al doilea om mascat care intra în cameră simți că pământul îi fuge de sub picioare.

Timp de o secundă, Forrest îl părăsi din ochi pe Vulturul Negru, dar imediat se căi. Cu o repeziciune surprinzătoare, acesta din urmă se repezi și îi dădu o lovitură de pumn. in bărbie, și Forrest se clătină.

— Fugi! Inţelegi? Fugi!, strigă din nou Vulturul Negru, indreptând revolverul său în direcția ușii.

Celălalt mascat refuză însă să mai asculte.

Forrest, care-și recăpătase echilibrul, sări la dușmanul său. Se întreba, în acelaș timp, ce se întâmplase cu sergentul Skapleton și cu ceilalți trei polițiști. Le dăduse ordine precise și ar fi trebuit să fie aici. Bine înțeles dacă nu... Dar nu mai avea timp pentru alte supoziții, căci trebuia să se apere.

Urmă o luptă disperată, când o greșală a adversarului său îi dădu avantajul. Tocmai era pe cale să-l doboare definitiv când, pe la spate, primi o lovitură grozavă. Forțele îl abandonară. Prin fața ochilor îi trecu o perdea de ceață. Dădu drumul adversarului său și alunecă pe podea.

Puțin timp după aceea cineva îl duse afară din odaie, dar el nu-și mai amintea nimic. Capul îl durea grozav, în timp ce continua să-l asculte pe sergentul Skapleton, care-i făcea raportul său.

— Da, domnule, Vulturul Negru a fugit, dar nu va putea ajunge prea departe. Casa este înconjurată de oamenii noștri. Totuși, unul dintre mascați a fost prins, spuse el arătând o formă întinsă pe divan. Acesta trebuie să va fi dat lovitura de revolver în cap... Scoate-i masca, Winter, ordonă el.

Omul care executase ordinul și detectivul Forrest dădură un strigăt de surpriză. Nu era bărbat ci o tânăra fată. Forrest recunoscu pe Cynthia Holgate.

— Da, spuse ea încet, sunt Vulturul Negru. Și ceeace trebuie să faceți este să mă duceți la Scotland Yard.

Forrest își căută, instinctiv, pipa.

— Poate ați vrea să ne dați câteva amănunte. Dar vă previn, miss Holgate, că tot ceeace veți spune ar putea fi contra dvs.

— Mă așteptam la asta. Am venit aici, astă seară pentru a avea dovada că Edmund Thursby se ocupa cu falsificări. Este un escroc. Mi-a furat întreaga avere și pentru aceasta am vrut să mă răzbun.

Forrest își umpluse pipa.

— Aşa dar sunteţi Vulturul Negru? Ce surpriză frumoasă!

Tonul lui era uşor ironic.

— Nu mă credeţi?

In acest moment, fu impins cu violenţă în cameră Basil Fettisbury, care se lupta cu violenţă cu trei poliţişti.

— Totuşi, l-am prins, inspectore, declară o voce triumfătoare.

Angus Forrest ar fi trebuit să sară de bucurie, dar privirea lui trecea de la tânăr la fată şi de la ea la Basil. Avea un aer foarte contrariat.

Cei doi prizonieri se priveau şi ei, la rândul lor.

— Cine este fata şi ce caută aici?, întrebă el.

Angus Forrest surâse.

— Pretinde a fi Vulturul Negru, replică el liniştit.

— Ce prostie! N'am văzut-o niciodată până acum!

— Te inţeleg bine, domnule Fettisbury, vrei să revendici un drept la coroană.

— Şi sunt gata s'o dovedesc.

— Că eşti Vulturul Negru?

— Desigur! Şi vă îndoiţi de aceasta?

Forrest nu răspunse. Pentru un om care repurtase o victoire atât de strălucită nu părea prea satisfăcut. Poate lovitura pe care i-o dăduse tânăra fată, la ceafă, era cauza.

Lordul Bradney privi cu severitate pe tânărul om care intrase. Nu depindea decât de el să-l trimeată la muncă silnică, pe mai mulţi ani.

— Persişti să afirmi că eşti gentlemanul-spărgător, numit Vulturul Negru?

Basil Fettisbury surâse cu subînţeles.

— Desigur. Cariera mea s'a sfârşit acum. Aş putea chiar să dau o socoteală exactă judecătorului asupra sumelor furate. Voiu reclama casierului nostru registrul de socoteli şi-l voiu aduce justiţiei.

— Aveţi intenţia să mi spuneţi numele tovarăşilor dvs?

Fettisbury clătină din cap.

— Cred că ştiţi că nu voiu face aceasta, Sir. Dar, în schimb, vă voiu vorbi de banda care jefueşte casele de la ţară, dacă doriţi.

Cum inspectorul aprobă, el continuă:

— Şeful lor, un american, ne ameninţa. Desigur că am refuzat propunerile lui şi, deaceea, devenl foarte ameninţător

— Unde l-aţi întâlnit?

— A avut tupeul să revină la Heathlands eri seară, cu o parte din banda sa și dacă tovarășii mei n'ar fi fost atât de ocupați să-i facă să plece aș fi putut scăpa.

— Lăsând să fie acuzată prietena dvs?

Tânărul se roși.

— Scuzați-mă, Sir, răspunse el, dar ceeace spuneți este odios.

— Poate, dar este adevărat.

— Nu este adevărat. Vă repet ceeace i-am spus și lui Forrest. Nu știu dece a venit ea la Heathlands, în această deghizare ridicolă. Nu face parte din banda noastră. Trebuie să fie nebună pentru a pretinde contrariul și toată istoria aceasta este absurdă.

— Totuși, Fettisbury, insistă inspectorul, știți foarte bine cine este ea.

— O recunosc, admise celălalt îndoelnic. Știu că se numește Cynthia Holgate și că era întâlnită în lumea cea bună, până în ziua când și-a pierdut averea.

— Asta-i tot ce știți?

— Este tot, domnule.

— Vreți să spuneți că este tot cât vreți să ne ziceți?

— Gândiți ce vreți.

— Foarte bine.

Lordul Bradney suspină.

— Vei înțelege că trebuie să-mi fac datoria.

— Desigur.

După ce ieși tânărul, lordul rămase — fără să facă nici o mișcare, — ca un om în prada unei mari neliniști.

Cineva bătu la ușă.

— Intră!

Era detectivul Forrest.

— Cineva cere să vorbească cu dvs., Sir. Tocmai am avut o convorbire cu această persoană, dar acum dorește să vorbească cu dvs.

— Foarte bine. Il voiu primi, dar singur.

— Ințeleg, zise Forrest.

Două minute mai târziu fu introdus vizitatorul.

— D. Gerald Frost, anunță Forrest.

Noul venit așteptă până se închise ușa și zise oarecum ezitând:

— Sunt reporter la «Evening Sun», Sir. Am aflat că, în curând, va fi dată o comunicare presei și în consecință și publicului, asupra arestării criminalului care-și dă numele de Vulturul Negru. Este exact?

— Dece aţi vrut să mă vedeţi personal?, întrebă Lordul Bradney.

Părea mai bătrân cu zece ani.

— Pentru a împiedeca o mare nedreptate, Sir. Basil Fettisbury a luat pe umerii săi o responsabilitate pe care nu are dreptul s'o poarte. Pretinde a fi Vulturul Negru eeeace, desigur, este absurd. Incearcă să-l acopere pe adevăratul criminal.

Lordul Bradney îşi aprinse o ţigară, cu o mână care-i tremura.

— Cine este adevăratul criminal?

— Cum Forrest este convins că-l cunoaşte, presupun că v'a comunicat credinţa lui.

— Nu sunt pus aici pentru a răspunde la întrebările dvs.

— Vă cer iertare, Sir. Dar, cred, veţi înţelege că-mi este imposibil de a-i permite lui Fettisbury să se comporte aşa cum o face. Am venit să vă spun adevărul.

— Asupra Vulturului Negru?

— Asupra mea, eeeace înseamnă cam tot aia.

Inspectorul avu un spasm nervos deasupra ochiului stâng.

— Atunci Forrest nu se înşelase?

Reporterul ridică din umeri.

— Scoţianul acesta îşi cunoaşte meseria. Nu numai că a identificat butonul de manşetă pe care-l purtam la Krijinowsky, dar a descoperit şi codul de care mă serveam pentru a comunica cu amicii mei. Asta l-a adus noaptea trecută la Heathlands. Cum nu voiam să fiu văzut prea des cu aceleaşi persoane, îmi inseram mesagiile în cronica mea din «Evening Sun».

— Era foarte ingenios, aprobă inspectorul şef.

— In sfârşit, era un truc care ne-a servit. Sper că nu vă deranjez, adăugă el.

— Doresc să ascult toată povestea dvs., zise lordul Bradney. Aş vrea mai ales să ştiu dece aţi întreprins această activitate?

— La început era vorba numai de farse. Nu deveni ceva serios decât mult mai târziu. Lăsaţi-mă să vă explic. Gândeam că legea, eeeace semnifică, deasemenea, şi poliţia, nu era decât o glumă proastă. Dădea şase luni de închisoare unei biete fete care nu avea cu ce să plătească dejunul, dar lăsa în libertate banditii, şantajiştii, etc... Cred că nu este necesar să îi enumăr pe toţi... Câţiva prieteni, desigur nu vă voiu da numele lor, mi se alăturară. Şi eeeace la început nu era decât o distracţie deveni o asociaţie foarte serioasă. Ne

erijam în apărători ai legei și ai dreptului. Bine înțeles riscul ne atrăgea. Numiți-o, dacă vreți «Aventură».

— Ați fost la Heathlands noaptea trecută?, întrebă Lordul Bradney.

—Nu. Eram la Mount Street. Crezusem că Thursby depusese acolo hârtiile lui cele mai importante și chiar așa a fost. Iată unele dintre ele. Thursby conspira cu Horniblow pentru a fabrica falsuri relative la Creditul Municipal din Swifford. Veți găsi aici toate probele necesare.

Și arătă niște hârtii pe care le depuse pe birou.

— Fettisbury era mâna mea dreaptă sau, dacă vreți, locotenentul meu. Dar astă-noapte n'a ascultat de ordinele mele. A vrut să mi dea un alibi și a înfruntat riscul în locul meu... Am uitat să vă spun că Horniblow este bancrutar și deaceea a încercat această ultimă lovitură.

Am impresia că ai avut un Stat Major excelent, zise inspectorul șef.

— Sunt de acord că serviciul de informațiuni nu era rău

— Pot să vă mărturisesc, bine înțeles între noi, că v'am vrut binele multă vreme.

— Mulțumesc, Sir. Am aflat că Newton-Smith a fost ucis astă noapte.

— De Krijinowsky. Rusul a fost arestat la Chersley, in primele ore ale dimineții. Se pare că nu mai este în mințile lui. Mormăie continuu cuvinte referitoare la o spânzurătoare și la un cristal.. Nu-i așa că v'ați ocupat de el pentru că ați găsit poliția neputincioasă?

— Nu neputincioasă, Sir. Forrest a dovedit contrariul. Dar legile dvs. sunt prea elastice. Și apoi în acțiunea noastră era și sport.

— Da, zise lordul Bradney, tinereței i-a plăcut totdeauna aventura.

Apoi continuă:

— Mai era deasemenea și un alt motiv...

Murmură două cuvinte, care le mai spusese și înainte, de astă dată însă mai clare.

Tânărul păli.

— Nu vă înțeleg prea bine, Sir.

Frost începu să strângă hârtiile care erau pe masă și începu să le pună în geantă.

— O știu, Sir. Dar am uitat ceva. Am venit aici cu două obiective. Intâiu de a mă preda dvs. și al doilea de a face un târg. Sper că n'ați comunicat încă nimic presei?

— Absolut nimic. Am dat instrucțiuni formale in acest sens.

— Bine. Acum iată propunerea mea: Vă dau aceste hâr-

ții, însă cu o condiție: Basil Fettisbury și Cynthia Holgate trebuie să fie lăsați liberi. Credeți că ar fi posibil ca această fată să aibe ceva comun cu Vulturul Negru?

— A fost găsită la Heatinlands înarmată cu un revolver și îmbrăcată cu uniforma dvs.

— Asta nu dovedește nimic, răspunse tânărul cu mânie. A avut ideea absurdă... — el ridică din umeri dar la ce bun să discutăm de acesta!

Intre timp repusese hârtiile în geantă.

Aștept, Sir, zise el cu nerăbdare.

Lordul Bradney îi arătă un scaun. Apoi reflectă timp de două minute.

— Accept propunerea dvs., Frost, zise el. Și acum — el se afundă confortabil în fotoliul său — ce vârstă aveți?

— 32 de ani Sir.

— Și eu am 59. Sunt mulți ani de atunci. Eram încă tânăr și fui trimis într'o misiune, în Majorca. Acolo făcui cunoștință unei americance extrem de frumoasă.

— Este necesar să-mi povestiți toate acestea?, întrebă tânărul.

— Cred că da. Te rog lasă-mă să termin. Această tânără se numea Margaret Frost Viddemer și ne îndrăgostirăm unul de altul. Telegrafiai tatălui meu pentru a-i cere autorizația de a ne căsători. Tatăl meu însă refuză, deoarece fata era artistă. Inţelegeam că cariera mea ar fi fost sfârșită dacă ne-am fi căsătorit. Dar — vocea i se făcu foarte joasă și foarte tristă — mă căsătorii cu Margaret Viddemer și trăirăm împreună trei luni de fericire supremă. Apoi mă întorsei acasă, lăsându-mi soția să se întoarcă pe scenă, la New York. Ea venise în Majorca în convalescență, în urma unei grave operații. Ne am înțeles că, de îndată ce voiu putea să părăsesc regimentul, o să vin s'o regăsesc la New York. Nu-mi ceruse acest sacrificiu, dar eu fusesem acela care insistam a-l face. Vezi, deci, în ce măsură eram amorezat. In ochii mei nu mai exista nimic altceva în lume. Mă mulțumii să surâd în fața mâniei tatălui meu când îi mărturisisem adevărul. „Nu te vei reîntoarce niciodată la New-York", zise el. „Sau dacă o vei face nu vei fi decât un biet imbecil". Avea dreptate, continuă lordul Bradney. Nu m'am întors în America. In ciuda dragostei care o aveam pentru ea, fui laș. Il ascultai pe tatăl meu și mai rămăsei cel puțin un an în Anglia. Telegrafiai soției mele, dar ea dobândea un succes mare pe Broadway și nu voi să vină să mă regăsească. Aș fi trebuit să mi țin promisiunea și să mă fi dus eu la ea... Atunci când fu prea târziu, aflai că soția mea era moartă. Abia mult mai târziu știui că murise dând naștere

unui băiat, fiul meu. Asta am aflat-o de foarte puţină vreme.

Lordul Bradney se opri ceva mai mult şi adăugă:

— Exact o ştiu de 15 zile.

— Şi când s'au intâmplat toate acestea?

— Acum 32 de ani.

— E mult timp de atunci, Sir.

— Da foarte mult timp. Cred că ai înţeles, Gerald, că eu sunt tatăl tău?, zise inspectorul cu o voce joasă. Ne regăsim într'o situaţie într'adevăr curioasă, continuă el după o secundă de tăcere. Un om, care-şi zice criminal, vine să se predea poliţiei, iar eu, comisarul de poliţie, sunt acela care simt că trebuie să fiu iertat. Decând ştii că sunt tatăl tău?

— De 20 de ani.

Lordul Bradney îşi privi fiul. In timpul acesta, Gerald, se prepara pentru cele care trebuiau să urmeze. Apoi, cu o expresie de uşurare, inspectorul continuă:

— Copilul meu, nu vor exista urmări. Hârtiile pe care le-ai luat din cassa lui Thursby sunt de o importanţă atât de mare încât procurorul general va accepta să treacă cu buretele peste toate măsurile care ar putea fi luate împotriva ta... Şi acum să uităm toate, conchise el întinzându-i mâna.

CAP. XXVI.

ULTIMUL MESAGIU

— Dar dece dracu te-ai expus acestui risc?

Gerald Frost era supărat şi interlocutoarea sa se mira.

Cynthia Holgate, care venea deadreptul din închisoare, dar care —după ce făcuse o baie — părea tot atât de proaspătă ca şi cum ar fi venit de la un «garden-party», îi surâse cu un aer fericit.

— Inutil să te mai superi, spuse ea. Simt că am avut perfectă dreptate să mă duc seara trecută, la Heathlands.

— De unde ai putut şti că am intenţia să mă duc acolo?

— Când am încercat să-ţi telefonez la Birmingham şi când am aflat că nu eşti la hotel, am decretat că un gazetar bun...

— Mulţumesc!

— ...Trebuie să aibe o scuză valabilă pentru a-şi neglija lucrul său. Pe urmă am cetit că Thursby organiza o mare reuniune şi am făcut o legătură între aceste două fapte.

— Intuiţie femenină, dar continuă.

— Am avut, desigur, dificultăţi. A trebuit să sparg un geam, ca să pot intra.

— Şi revolverul?
— Era al tatălui meu. Nu era însă încărcat.
— Din fericire!
— Eram dezolată că a trebuit să-l lovesc pe sărmanul polițist, dar vei înțelege că voiam să încerc să te salvez. Deaceea, am trăit atâtea ore cu masca aceea oribilă și cu sutana de preot.
— Te rog, miss Holgate, nu critica uniforma ordinului Vulturului Negru.
Ochii ei implorau clemență.
— Iți cer iertare, domnule Frost.
— Nu este suficient să ceri iertare.
Şi se aplecă pentru a o îmbrățișa.
— Iți aduci aminte de primul sărut? Era în noaptea când m'ai smuls acelui teribil Krijinowsky. Desigur, de mult timp știam că ești Vulturul Negru.
— Ce spui?, întrebă Frost cu mirare. Şi cum ai știut-o?
— Vocile erau diferite. Dar asta n'avea importanță. De mult am descoperit că te prefăceai că schiopătezi.
— Acest răspuns nu mă satisface în întregime, miss Holgate.
Obrajii lui se împurpurară.
— Nu ești decât un mare prost! Te iubeam și o femeie are totdeauna un fel de al doilea simț al vederii pentru omul pe care-l iubește. Era suficient.
Frost nu mai întrebă nimic și o luă în brațe.
— Mai a rămas totuși ceva, zise Cynthia ceva mai târziu.
— Da?
— Dece n'ai avut încredere în mine?
— Ești cea mai minunată dintre toate creaturile umane și cea mai uimitoare.
— Te rog...
— Nu voiam să te antrenez in aventura mea. Mai ai și alte întrebări de pus?
— Multe. Nottley iți ajuta când erai Vulturul Negru?
— Te cred. Era secretarul și casierul nostru. Putea să ne dea sfatul său asupra diferitelor chestiuni de Drept. Adu-ți aminte că fusese funcționar la un notar. Dar pentru că discutăm de funcționari de notari, ce face prietenul tău Wyatt?
— A găsit un serviciu într'o casă mare din Norfolk Street Strand, la Tabor și Tabor.
— Bravul om! Nu-i așa că ți-a dat un document privitor

la Thursby?

— Da.

Cynthia se duse să-l caute într'un sertar şi-l arătă:

«Vei face ce-ţi voiu cere sau te ruinez».

E. T.

— Voiam să fiu sigur că acest bilet fusese scris de Thursby lui Otterway. Deaceea acceptasem oferta lui.

— Te iert că nu ai ascultat pe viitorul tău soţ.

— Oh, dar...

— Ne vom căsători la Caxton Hall, peste cincisprezece zile, spuse el autoritar. Vei avea deci timp să-ţi prepari trusoul... Am uitat să-ţi spun că mi-am schimbat ocupaţia. Inspectorul şef al poliţiei metropolitane — Dumnezeu să-l binecuvânteze — a fost atât de încântat de flerul meu în goana după criminali, încât mi-a oferit un post... Oh, ca să nu uit, noaptea trecută, am reluat din cassa de bani a lui Thursby averea care ţi-a furat-o.

— Pot s'o accept?

— Dacă nu o vrei, o voiu cheltui singur în localuri rău famate. M'am gândit să adaug la ea cele 5000 de lire pe care le-a oferit Thursby pentru arestarea Vulturului Negru, dar n'am vrut să fiu prea sever cu el. I-am pricinuit destule supărări zilele astea.

A doua zi «Morning Moon» publica în prima pagină:

PENTRU TOŢI ACEI CARE POT FI INTERESAŢI IN ACEASTA:

«Circumstanţele mă obligă să plec. Datorită curtoaziei redactorului de la «Morning Moon», anunţ lumii întregi că mă retrag din afaceri.

Am alte ocupaţii... mai agreabile.

VULTURUL NEGRU.